

BURMESE CLASSIC .COM

IT'SY BITSY SPIDER

ရွှေထောက်ဂွမ်းချောင်းနဲ့ကောင်တလေး

အင်းလိမ္မော်
ANG LEE

The Eight Legs Of Ang See Beng
The Demon Dentist Strikes Back

Mr Midnight

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၅၀၃၀၆၁၁
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၄၉၃၀၆၁၂

♦
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီလ)
အုပ်စု > (၅၀၀)

♦
မျက်နှာပုံး > ဝေယျာ
ကွန်ပျူတာစာစီ > Quality
အတွင်းဖလင် > Quality
♦

ပုံနှိပ်သူ

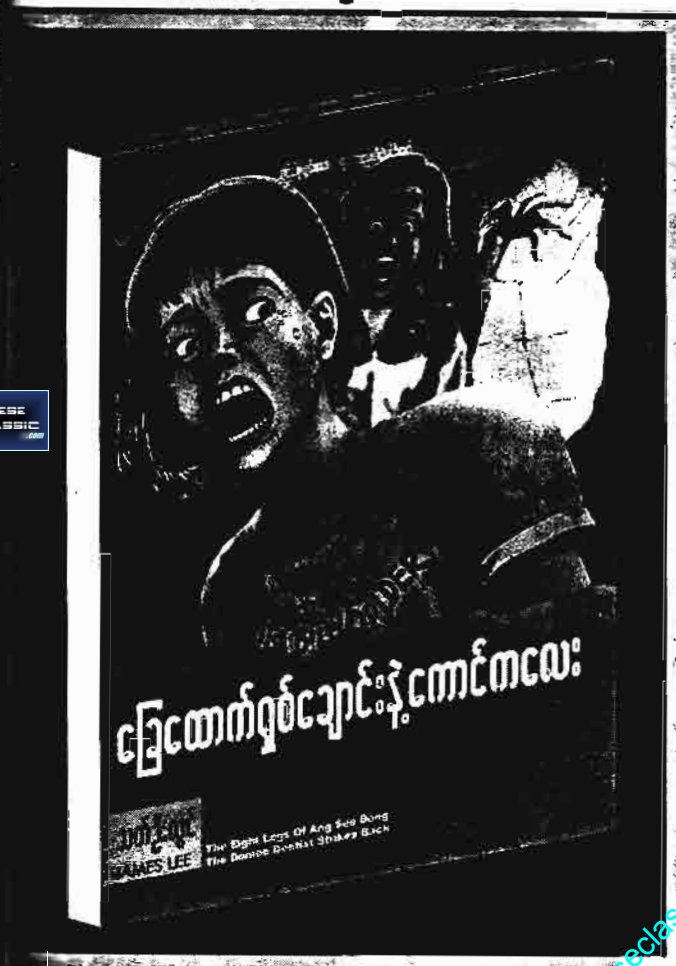
ဦးမန်းစော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၀၀၁)
အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

♦
ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

♦
တန်ဖိုး > ၇၀၀ - ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

ရွှေထောက်ရှစ်ချောင်းနဲ့ကောင်ကလေး

THE EIGHT LEGS OF ANG SEE GUNG
The Demon Brings Shaky Luck

BURMESE CLASSIC

ကျွန်မသူငယ်ချင်း အနိစ်ဘင်းကို သင်သိမည် မဟုတ်ပါ။ သူနှင့် အရစ္စတိုချန်းတို့သည် နှစ်ဦးစလုံး အသက် ၁၂ နှစ် ရှိကြပြီ။ ကျွန်မတို့နှင့် အမြဲတမ်း အချိန်ဖြုန်းတတ်ကြသည်။

ကျွန်မက ဂျန်နစ်လင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မသည် သာမန် ၁၁ နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းက ဘာရာညာ ဖြစ်သည်။ သူမက အသက် ၁၀ နှစ်ရှိပြီး အလွန် ချောမောသည်။

ဤကိစ္စများက သိပ်အရေးမကြီးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ အရေးကြီး သောအရာက ကျွန်မပြောပြတော့မည့် ဧရာမလူသတ်ပင့်ကူတစ်ကောင်နှင့် အမှန်တကယ် ကြုံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ မြွေများကို ကျွန်မ မကြောက်ပါ။ တစ္ဆေကိုလည်း မကြောက်ပါ။ သို့သော် ပင့်ကူကိုမူကား ကြောက်သည်။ ပင့်ကူများသည် ကျွန်မကို ကြောက်လန့်စေသည်။ ကြက်သီး ထေစေသည်။

ပင့်ကူများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ဆွေခဲ့ သည်။ သူတို့၏ လက်များသည် ကျွန်မလက်များထက် အမြဲတမ်း ပိုကြီးကြ သည်။ ပြီးတော့ သူတို့က သတ်ဖြတ်ရန် အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေကြသည်။

ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲတွင် ဧရာမပင့်ကူတစ်ကောင်သည် ကြောက် စရာကောင်းသော ဝှင်း၏ သွားစွယ်များကို ကျွန်မအား အမြဲတမ်း ဖြဲပြဲသည်။ အခြား ပင့်ကူများကဲ့သို့ ပင့်ကူအိမ်ယက်လုပ်ခြင်း သို့မဟုတ် သားကောင်ရှာ

www.burmeseclassic.com

ခြင်း မြင်လုပ်ရမည့်အစား သူက မျက်လုံးတစ်လုံးဖြင့် ကျွန်မကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပင့်ကူအများစုသည် ခြေထောက် ၈ ချောင်းရှိသလို မျက်လုံး ၈ လုံး ရှိကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ၄ လုံးအတန်း ၂ တန်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်စီလျက် ရှိနေကြသည်။

ရောမပင့်ကူကြီးသည် ဝမ်းလျက် ထိုင်နေပြီး ခောင်းကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အိပ်မက်ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ကျွန်မ ထင်မိသောအချိန်၌ပင် သူက ကျွန်မအပေါ် အမြဲတမ်း ခုန်တက်သည်။

သူ၏ ခက်ထန်သော သွားစွယ်များက ကျွန်မခြေထောက်ကို ရုတ်တရက် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ သွေးများ နေရာအနှံ့ ပန်းထွက်လာသည်။ ကျွန်မ သွေးကြောများထဲ အဆိပ်တက်လာသည်။ ပူပြင်းသော နာကျင်မှုများက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုးဆွလာသည်။ ကျွန်မ သေတော့မည်ဟု တွေးမိသောအခါ မျက်လုံးများဖြင့်သွားပြီး အဖေနှင့် အမေ ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်လျက် ကျွန်မအား စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော အိပ်မက်အကြောင်း သူငယ်ချင်းများအား ကျွန်မ ပြောပြသည်။ သူတို့အားလုံး ရယ်မောကြသည်။ အနိစ်ဘင်းက အကျယ်လောင်ဆုံး ရယ်မောသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းအားလပ်ရက်မတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် သူက မဟာ အကြံအစည်တစ်ခု ရသွားသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝကို ထာဝရပြောင်းလဲသွားစေသော အကြံအစည်ပင် ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ လိုဏ်ဂူတွေ့ဆီကို အထူးလေ့လာရေးရုံး ထွက်ကြရအောင်လား။ အဲဒါက တစ်နေ့တာ ခရီးပဲဟာ ငါတို့ ညစာစားဖို့အပီ ပြန်ရောက်မှာပါ။”

၎င်းက အလွန် ပျော်စရာကောင်းမည်ပုံ ဖော်နေသည်။ လိုဏ်ဂူထဲကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါ။ ကျွန်မတို့ဆရာ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ လိုက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် လုံးဝ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းပေလိမ့်မည်။

ပျော်စရာကောင်းမလား။
အန္တရာယ်ဖြစ်မလား။
လိုဏ်ဂူထဲတွင် အမွှေးအဖျင်ထူသော ရောမလူသတ်ကောင် တို့ဟု
ကြီးများ ပြည်နက်နေသည်ကို ကျွန်မ အနည်းငယ်သာ သိလေသည်။

ဘာရာညာနှင့် ကျွန်မ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ခင်မထွက်မီညက ကျွန်မအိပ်သို့ သူမ ညလာအိပ်သည်။

“ဆွယ်တာအင်္ကျီနဲ့ လေကာဂျာကင်အင်္ကျီကို ငါ ယူသွားမယ်” သူမက ကျွန်မအဝတ်အစားများ ရွေးချယ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ် ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သိပ်ပူနေတဲ့ဟာကို” ကျွန်မက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မေးလိုက်သည်။ “လိုက်ရတော့ထဲမှာ မပူဘူး”

သူမက ပြောသည်။ “လိုက်ရတော့အကြောင်း ငါ စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးတယ်။ လိုက်ရတော့ထဲမှာ စိုစွတ်ပြီး အရမ်းအေးစက်နေတယ်”

ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အနိမ့်တင်၏ အကြံအစည် ကောင်းပါဦးမည်လောဟု ကျွန်မ တွေးတောမိပြေလာသည်။ အနိမ့်တင်သည် ကျွန်မ၏ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ အတော်သဘော ကျသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မကို သူ တကယ် စိတ် အနှောင့်အယှက်ပေးသည်။ သူ တကယ်ကို ကလေးဆန်သည်။

ဘာရာညာကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “လိုက်ရတော့က ကြောက်စရာကောင်းတယ် မဟုတ်လား” သူမက ကျွန်မကို ပြောသည်။

“ဒီလိုက်ရတော့ တကယ်ကို နိမ့်ကျော်ကြားတယ်။ အထဲမှာ

လှုပ်စစ်မီးတွေရှိပြီး အထူးစပါယ်ရှယ်လမ်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီတော့ နင် လမ်းပျောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

သူမက ဂျင်းဒိတ်ထောင့်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး လက်နှိပ်စာတ်မီး သေးသေးကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ လိုလိုမယ်မယ် ငါ ဒါကို ယူလာတယ်။ တာရန်ချလာ လိုက်ရတော့လို နေရာမျိုးမှာ ငါ လမ်းပျောက်သွားမှာကို မုန်းတယ်”

ကျွန်မ သွေးခဲသွားသည်။ “လိုက်ရကို နင် ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“တာရန်ချလာ လိုက်ရတော့လေး။ ဂျန်နစ် ကျောင်းက ကြော်ငြာ စာရွက်တွေကို နင် မဖတ်ဖူးလား”

သူမက ကျွန်မကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ “ဟင့်အင်း ငါ မေ့သွားတယ် ထင်တယ်”

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ စီတင်း အဘယ့်ကြောင့် ဤခရီးကိုသွားချင်ကြောင်း ကျွန်မ ရုတ်တရက် သိသွားသည်။ ကျွန်မ ထိတ်လန့်နေသည်ကို သူ ကြည့်ချင်နေသည်။ ကျွန်မကို သူ တာရန်ချလာ ချားနှင့် နှိပ်စက်တော့မည်။ ကျွန်မ စကားပြောသောအခါ ကျွန်မအသံက ကြောက်ကပ် ကပ်လေသံမျှသာ ရှိတော့သည်။

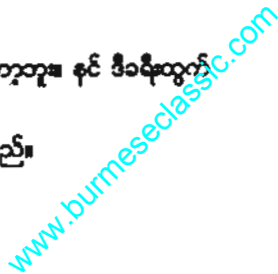
“တာရန်ချလာပင့်ကူတွေ မဟုတ်လား” “ဂျန်နစ် ကြောက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

ဘာရာညာက ကျွန်မကို ပြောပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ “ဒါပေမဲ့ နင် ငါ့ကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ငါ ပင့်ကူတွေကို

ကြိုတယ်။ ပင့်ကူတွေကို ငါ အသည်းယားတယ်” ကျွန်မ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဂျန်နစ် နင် အခု စိတ်ပြောင်းလို့ မရတော့ဘူး နင် ဒီခရီးထွက်ဖို့ စဉ်းစားဖို့ နင့်ရဲ့ မိဘတွေက ပိုက်ဆံပေးပြီးပြီ”

ဘာရာညာက အတင်းအကြပ် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ တာရန်ချလာတွေပြည့်နေတဲ့ ဝှက်ကို ငါ မဝင်ချင်ဘူး”
ကျွန်မက အော်သည်။

ဘာရာညာက စိတ်ဆိုးသောအခါ ပြုလုပ်တတ်သည့်အတိုင်း စုတ်သပ်သံကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ အခန်းတစ်ဖက်သို့ သူမ ပြေးသွားပြီး ကျွန်မ၏ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“တာရန်ချလာတွေဟာ အန္တရာယ်မရှိဘူး ဂျင်းနစ်။ အဲဒါကို ငါ သက်သေပြမယ်”

သူမက စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းပြောသည်။

ဝက်ဆိုဒ်ကို သူမ ဖွင့်လိုက်ပြီး တာရန်ချလာကို ရှာလိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်မ တွေ့မြင်ဖူးသမျှထဲတွင် မနစ်မြို့ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ရုပ်ပုံက ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။ ၎င်းက အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်သော ပင့်ကူနှင့် တူနေသည်။ ကြီးမားလှသော ကြောက်စရာအစွယ်များနှင့် ခရာမပင့်ကူတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။

“ဝိတ်လိုက်တော့ဟော့ အဲဒါကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး”

ကျွန်မက မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဂျင်းနစ် စိတ်အေးအေးထားပါ။ ကြည့် ဒီမှာ ပြောထားတာကို ဖတ်ကြည့်စမ်း”

ဘာရာညာက တောင်းပန်သည်။

ကြီးမားသော အရွယ်အစားနှင့် ကြီးမားသော အစွယ်များ ရှိသော်လည်း တာရန်ချလာတို့သည် အန္တရာယ် မရှိကြချေ။ ခပ်ကာကွယ်မှုအတွက် သာ သူတို့ ကိုက်တတ်သည်။ သူတို့ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ကိုက်တတ်ပြီး လူသားများအနေဖြင့် ၎င်းတို့၏ ကိုက်ခဲမှုကို ရံဖန်ရံခါမှသာ ခံကြရသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပင့်ကူအမျိုးပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော် ရှိသည်။ အများစုက သားကောင်များကို မလှုပ်ရှားစေနိုင်သော အာရုံကြောထိခိုက်သည့် အဆိပ်ရည်များ ရှိကြသည်။ ပင့်ကူအချို့တွင်သာ လူသားများကို အန္တရာယ်

ပြုနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်ရည်များ ရှိကြသည်။

သေမင်းတမန် ပင့်ကူများထဲတွင် မုဆိုးမပင့်ကူများ ပါဝင်ကြသည်။ ထောက်ပံ့သော အနက်ရောင်နှင့် အနီမှတ်များပါရှိသော မုဆိုးမပင့်ကူများကို ရူးမိနပ်များ၊ လက်အိတ်များ၊ အဝတ်အစားများထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံး၊ ထင်တုံးများအောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းဆိုလျှင်ရုံထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ပုန်းအောင်းလျက်ရှိစဉ် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သူတို့သည် ကြောက်လန့်တတ်သော ပင့်ကူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် လူသားအရေပြားတွင် ကပ်လျက် အပိတ်မိခံရပါက ကိုက်တတ်ကြသည်။

“တွေ့လား။ ဘာအတွက် နင် စိတ်ပူနေတာလဲ။ တာရန်ချလာ တစ်ကောင်ကို ငါတို့တွေ့လို့ အကိုက်ခံရရင်တောင်မှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

၎င်းနားပေါ်တွင်
Ltsy Bitsy Spider

ဟူသော စာလုံးများနှင့်
ဇာတု မင်္ဂလာများနှင့်
ပင်္ဂလုနီခဲများပုံ
ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

ဘာရာညာက ကျွန်မကို ဖျက်နှာချင်း လှည့်ဆိုင်လိုက်သည်။
ကျွန်မက ဆင်းမည့်တံချင်းညီတံချင်းဖြင့် ညီတံလိုက်သည်။ ဘာရာ
ညာ မှန်သည်ကို ကျွန်မ သိသည်။ ကျွန်မ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပဲ
ထိုအခိုက်အတန့် အတွေးတစ်ခုက ကျွန်မခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။
ဟင်း ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ အန်စီဘင်းရယ်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိသည်။

“နင် ငါ့ကို ထိတ်လန့်အောင်လုပ်ပြီး ငါ့ရဲ့ ခရီးကို ဖျက်စီးအောင်
လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ငါကလည်း နင့်ကို ပြန်တုန့်ပြန်ရမှာပေါ့”

ကျွန်မ ခုန်ထလိုက်ပြီး အဝတ်စီရိုဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ပင့်ကူ
များကို ကျွန်မ မကြောက်တော့ကြောင်း သူငယ်ချင်းများကို ပြသမည့်
ကျွန်မလိုချင်သော အင်္ကျီကို ရွာတွေတွေ့ရှိသည်အထိ တီရှပ်အင်္ကျီများကို
ကျွန်မ ငွေနှောက်ရွာတွေလိုက်သည်။

၎င်းအပေါ်တွင် Litsy Bitsy Spider ဟူသော စာလုံးများနှင့်အတူ
ပင့်ကူပုံများနှင့် ပင့်ကူအိမ်များပုံ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ လွန်ခဲ့သောလများက
၎င်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မအား ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ယခင်က
ကြောက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မ မဝတ်ခဲ့ပါ။

၎င်းအား ကျွန်မ ဝတ်ထားသည်ကို အင်စီဘင်း တွေ့မြင်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ရယ်စရာ ဘာမှရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ၇ နာရီတွင် ကျွန်မတို့အား ကျောင်းလေ့လာ
ရေးဘတ်စ်ကား လာခေါ်မည်။ လမ်းထောင့်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ အလျင်အမြန်
ထွက်သွားကြသည်။ ဂူများဆီသို့ ဝေးလံစွာ ကားမောင်းသွားရသည်ဖြစ်သည်။
ထိုကြောင့် အမေက ကျွန်မတို့အတွက် အသားညှပ်ပုန့်များ ပြုလုပ်ပေးလိုက်
ပြီး ကျွန်မတို့၏ ရေဘူးများကိုလည်း ကျွန်မတို့အကြိုက် ဖျော်ရည်များ
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဘတ်စ်ကားက အချိန်မီရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဆရာ
မစ္စတာဟင်က ယာဉ်မောင်းဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်မတို့ ဘတ်စ်ကား
ပေါ် တက်ကြသောအခါ သူက ကျွန်မတို့၏ နာမည်များကို အမှတ်ခြိပ်လိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပြီ။ အားလုံး ရောက်ပြီ။ အခု ငါတို့ ဂူတွေထိ သွားနိုင်ပြီ”
သူက ယာဉ်မောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

ဘာရာညာနှင့် ကျွန်မက သူငယ်ချင်းများဘေးတွင် ထိုင်ခုံနေရာ
လှူကြသည်။ အန်စီဘင်းက ကျွန်မ တီရှပ်အင်္ကျီကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား
ရယ်မောလိုက်သည်။

“အိုး ... ဂျန်နစ်။ ဂူထဲက ပင့်ကူတွေအကုန်လုံး နှင့်အပေါ်
ချွန်ထက်ကြလိမ့်မယ်”

သူက လှောင်ပြောင်သည်။

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဂျန်နစ် ပင့်ကူတွေကို ချစ်တယ်
ဇနီးထံမှ မဟုတ်လား ဂျန်နစ်”

www.burmeseclassic.com

ဘာရာညာက ပခုံးတွန့်လျက် ပြောသည်။

ကျွန်မက ယဲ့ယဲ့အားပြုပြီးလိုက်ပြီး အန်စီတင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့၏ အမူအရာကို ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ၎င်းကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သူ ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ အတိအကျ မသိနိုင်ပေ။ သူ ဘာမှ မပြောပါ။ သူ၏ စာအုပ်ကို သူ ပြန်ဖတ်နေပြီး ကျွန်မကို သူ ရှိသည်ဟုပင် မထင်တော့သလို လျှစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။

အရစ္စတိုရ်ကျန်က သူ့ဘေးတွင် ပေါက်စိတစ်လုံးကို စားနေသည်။ သူ ဖျင်းရိနေပုံပေါ်နေပြီး သူ၏ နာရီကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ လူတိုင်းက ဘာရန်ချလာလှူများ အကြောင်း ပြောနေကြသည်။ ထိုနေရာတွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု တယောက်က ပြောသည်။ သို့သော် တစ္ဆေကို ကျွန်မ လုံးဝ မကြောက်ပါ။ ပင့်ကူအစား တစ္ဆေနှင့်သာ ကျွန်မ တွေ့ချင်မိသည်။

ထို့နောက် ရောင်တန်း၊ ကိုဒီဒိုနှင့် အန်ဒီချန်တို့က ဂူထဲကို သူတို့ တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် တောက်ပသော ရွှေပင့်ကူတစ်ကောင်က သူတို့ ဖမ်းခဲ့ကြောင်း ကျွန်မတို့ကို ပြောပြကြသည်။ ပင့်ကူကို သူတို့ နေ့နှင့် ယင်ကောင်များနှင့်အတူ သေတ္တာတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ခဲ့သည်။ ၎င်းက စကားပြောသော ကြီးမားသည့် ပင့်ကူကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းက ကြီးလွှဲလာသဖြင့် အိမ်တစ်လုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ၎င်းက မြို့တော်တစ်ခုလုံးကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးလာလှူများအားလုံးကို စားသောက်ပစ်သည်။

အရစ္စတိုက တဟားဟား ထရယ်ကြသည်။

“ပင့်ကူတွေက လူတွေကို မစားပါဘူး။ ယင်ကောင်တွေကိုသာ စားတာပါ။”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဟာက ပင့်ကူကြီးကွ”

ကိုဒီက အတင်းအကြပ် ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ယင်ကောင်ကြီးတွေကို စားမှာပေါ့”
အရစ္စတိုက ခွန်းတုန်ပြန်သည်။
“ဒါပေမယ့် သူ ရှာဖွေလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေကို စားတာပေါ့”

ကိုဒီက ပြောသည်။
အရစ္စတိုက ခွန်းတုန်ပြန်သည်။
“သူ အစာနှင့်ပြီး သေမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မက ဘာရာညာကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးပြလိုက်သည်။ ကောင်ကလေးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်လွန်းကြသည်။ အနည်းဆုံး ၃ နာရီ ကားမောင်းရသည်။ ကျွန်မတို့၏ သူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိပ်မောကျကျနေကြသည်။ မြို့တော်နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ဘတ်စ်ကားက အဝေးပြေးလမ်းမတစ်လျှောက် တောင်များဆီသို့ မောင်းနှင်သွားကြသည်။ တောင်တန်းများက သစ်ပင်များထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ မကြာခင်၌ တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ စတင်တက်ကြသည်။

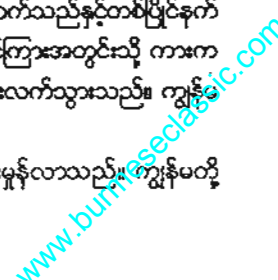
“ဒါက ထူးဆန်းတယ်။ ဂူတွေဟာ မြေအောက်မှာပဲ အမြဲတမ်း ရှိပြီး ဒီလောက်အမြင့်ကြီးမှာ မရှိဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်”

ကျွန်မက ပြောသည်။

“သူတို့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတို့ တောင်အောက်ကို ရောက်သွားတယ်”

ဘာရာညာက ကျွန်မကို ပြောသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ ဘတ်စ်ကား ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်နေသော တိမ်များ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် တောင်ကြားအတွင်းဆီသို့ ကားက ထိုင်ဆင်းလာသည်။ သစ်ပင်ထိပ်များပေါ်၌ လျှပ်စီးလက်သွားသည်။ ကျွန်မတို့အထက်မှ မိုးချိန်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ မကြာခင်၌ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုင်းမှုန်လာသည်။ ကျွန်မတို့

အထက်၌ လျှပ်စီးကြောင်းများ ဖျာထွက်သွားသည်။ မိုးချိန်းသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြားရတော့ချေ။ မိုးရေများ စီးကျနေသော ကားပြတင်းပေါက်ကို ထေးစိုက်ကြည့်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ကားစီးလာကြသည်။

ဂူများဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သောအချိန်တွင် ပြင်းထန်သော မိုးက ဖြေပေါ်နေသော အိုင်ထွန်းအောင် ရွာချနေသည်။ ကြီးမားသော ကားရပ်စခန်းသို့ ဘတ်စ်ကားဝင်လာသည်။ ထိုနေရာ၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုက ဤသို့ ဖော်ပြထားသည်။

တာရန်ချလာဂူများမှ ကြိုဆိုပါသည်။

ညောင်လမ်းညွှန်မပါဘဲ မဝင်ပါနှင့်။

မှတ်တရက် ထိတ်လန့်မှုက ကျွန်ုပ်မ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆီလာပြီး ကျွန်ုပ်မရင်ထဲ အေးစက်လာမိသည်။

ညောင်လမ်းညွှန် မပါ၊ မပါပါ ဂူများအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်မ မဝင်ချင်ပါ။ ကျွန်ုပ်မ အိမ်ပြန်ချင်သည်။

ဤခရီးကို ထွက်လာခြင်းသည် ရူးသွပ်သော စိတ်များသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းက အနိစိဘင်း၏ အမြစ်လုံးလုံးသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ တန်းစီဆင်းကြပြီး အမှီးအကာအကွယ်သို့ ပြေးကြသည်။ မစ္စတာဟင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို တာရန်ချလာလိုထိဂူစားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်၌ တန်းစီခိုင်းလိုက်သည်။ အမှတ်တရပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်က ဘေးချင်းကပ်ရှိနေပြီး ၎င်း၏ နောက်၌ နားခိုခန်း ရှိသည်။ နေ့လည်စာမစားခင် အပေါ့အပါးသွားချင်ကြသလားဟု သူက မေးသောအခါကလေးတစ်ဝက်ခန့်က နားခိုခန်းဆီသို့ ပြေးကြသည်။

“သူတို့ အပေါ့အပါး မသွားရတာ တစ်နှစ်လောက်တောင်ကြာပြီလို့ ထင်ရတယ်”

အနိစိဘင်းက ပင့်ကူအရုပ်ပါသော ကျွန်ုပ်မ၏ တီရှပ်အင်္ကျီကို လှမ်း ကြည့်လျက် ရေရွတ်ပြောလိုက်သည်။

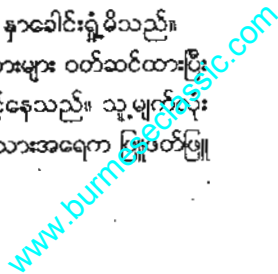
နွေလယ်စာက အလွန်ကောင်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စားပွဲတွင် ထိုင်ကြပြီး ကြက်ကြော်၊ အသီးအရွက်နှင့် ရေခဲမုန့်များ စားသောက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်ုပ်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောကျလာသည်။ ရွှေတွင် ထိတ်လန့်စရာများ ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ်မ အနည်းငယ်သာ သိသည်။

ထို့နောက် ခရီးထွက်ဖို့အချိန် ကျလာပြီး မစ္စတာဟင်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ညောင်လမ်းညွှန်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ မစ္စတာအုတ်ဂူပါ”

စိဘင်းက နာမည်ကို ကြားမိသောအခါ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ညောင်လမ်းညွှန်က မျက်နှာတွင် ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ချိုင့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ရီဝေနေပြီး နှုတ်ခမ်းက ပါးလွှာသည်။ သူ့အသားအရောင် ပြူဖတ်ပြူဖတ်ဖြစ်နေသည်။

လိုက်ရုံတွေထဲမှာ လူတွေ ထွက်လမ်းရှာမတွေ့ဘဲ
ပျောက်သွားကြတယ်။ လိုက်ရုံတွေထဲမှာ
အရိုးကောင်တွေ အမြဲတမ်း တွေ့ရတယ်။

လျော် ဖြစ်နေလွန်းသဖြင့် သူ ဂုထဲတွင် အချိန်အများဆုံး ကုန်လွန်ခဲ့လိမ့်မည်။
ညက ဝက်ဆိပ်ပေါ်တွင် ကျွန်မ တွေ့မြင်ခဲ့သော အနက်ရောင်မှဆိုးမပင့်ကူ
နှင့် သူ အတော်တူသည်။

“ဟယ်လို ကလေးတို့။ တာရန်ချလာလိုက်ရုံတွေဟာ အစီအစဉ်
ရှိနေတဲ့ လိုက်ရုံတွေပါ။ လိုက်ရုံတစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ငါတို့ လမ်းလျှောက်
သွားကြမယ်။ မင်းတို့ အတူတကွ စုစည်းနေပြီး တစ်ချိန်လုံး ငါ့နောက်ကို

ဆုပြည်စုံထွန်းအာယ

လိုက်နေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြပါ။ လိုက်ရုံတွေထဲမှာ မီးအလင်းတွေ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထူးတလည် မှတ်သားထားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာပဲ
တယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ချဉ်းစူးအသံဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ချစ်ဆက်သည်။

“ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပေါ်မှာပဲ နေရမယ်ဆိုတာ နင် သိသလား”
အရစ္စတို့က တီးတိုးမေးသည်။

“ငါတို့ လမ်းပပျောက်အောင်လို့ပေါ့”

ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ စိတ်ထိန်းမို့
ဘိုလ်ကိုယ်ကို ပြောမိသည်။ ထိတ်လန့်မှုကိုလည်း ထိန်းရမည်။

“နင်ပြောတာ မှန်တယ် ဂျန်နစ်”

သူက ကြောက်လန့်နေသော အသံဖြင့် ကျွန်မကို ပြောသည်။

“လိုက်ရုံတွေထဲမှာ သူတို့ ဘာကို အမြဲတမ်းတွေ့တယ်ဆိုတာ
နင် သိသလား”

သူက ကျွန်မအဖြေကို မစောင့်ဘဲ ကျွန်မအနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်၍
လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အရိုးစုတွေပေါ့”

ကျွန်မ အော်ဟစ်မိသည်။

“လိုက်ရုံတွေထဲမှာ လူတွေ ထွက်လမ်းရှာမတွေ့ဘဲ ပျောက်သွား
ကြတယ်။ လိုက်ရုံတွေထဲမှာ အရိုးကောင်တွေ အမြဲတမ်း တွေ့ရတယ်”

အရစ္စတို့က ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့ကို မခြောက်နဲ့။ နို့မဟုတ်ရင် နင်ရဲ့ အရိုးစုကို သူတို့ တွေ့
အားကြလိမ့်မယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူနှင့် မစ္စတာဟင်တို့က ကျွန်မတို့ကို အပြင်သို့ ခေါ်
ကြသည်။ လိုက်ရုံအပေါက်က ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးများကြား
တွင် ခိုနေသည်။ ပထမလိုက်ရုံအတွင်းသို့ ကျွန်မတို့ ဝင်လာကြသောအခါ

အလင်းရောင် ပျောက်သွားသည်။

ဆုပြည်စုံထွန်းအာယ

www.burmeseclassic.com

တိတ်ဆိတ်မှုက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ကျောက်တုံးကြမ်းပြင်တွင် လမ်းကို ထွင်းထားပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တိုင်ထောင်ထားသော သတ္တုကြီးများ တန်းစီရှိနေကြသည်။ လိုဏ်ဂူတစ်လျှောက်လမ်းဘေးများတွင် မီးဖျား တန်းစီလင်းနေကြသည်။ လိုဏ်ဂူခေါင်မိုးက ကျွန်မတို့ အထက်တစ်နေရာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။

“ဒါတွေက ထုံးကျောက်လိုဏ်ဂူတွေပါ။ မိုးရေတွေ မြေကြီးထဲကို စိမ့်ဝင်လာတဲ့အခါ အပင်တွေဆီက ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် ရောနှောမှုက ကာဗွန်နစ်အက်ဆစ်ကို ဖြစ်စေတယ်။ ကာဗွန်နစ်အက်ဆစ်တွေ ပြည့်ဝနေတဲ့ ရေဟာ ထုံးကျောက်အလွှာထဲကို ဝင်သွားတဲ့အခါ ထုံးကျောက်အလွှာကို အရည်ဖျော်စေတယ်။ ကာလကြာရှည်တဲ့အခါ ကျောက်ဆောင်တွေထဲမှာ လိုဏ်ခေါင်းတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါအကုန် မဟုတ်သေးဘူး။”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ကျွန်မတို့အား ပြောပြသည်။

ရုတ်တရက် အမှောင်ထဲမှ ဆလိုက်မီးတစ်ခု လင်းလက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ကန်လန်ကာနှင့်တူသော အချွန်အတက်များ လိုဏ်ဂူခေါင်မိုးပေါ်မှ တွဲလောင်းကျနေကြသည်။

“အဲဒါဟာ ရေခဲခဲ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို Stalactites လို့ ခေါ်ကြတယ်။ လိုဏ်ဂူခေါင်မိုးကနေ ရေတွေ တစ်စက်စက် ကျလာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ သတ္တုဓာတ်ပစ္စည်းတွေကို ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်။ အချိန်ကြာလာတဲ့အခါ အဲဒီ သတ္တုပစ္စည်းတွေ စုစည်းလာပြီး အချွန်အတက်တွေ ဖြစ်လာတယ်။”

နောက်ထပ် ဆလိုက်မီးတစ်လုံးလင်းလာပြီး လိုဏ်ဂူကြမ်းပြင်မှ ကြီးမားသော ရေခဲလက်ချောင်းများကဲ့သို့ အရာများ တိုးထွက်နေကြသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။

“သူတို့တွေကတော့ Stalagmites တွေပါ။ သူတို့တွေကလည်း မျက်နှာကြက်က ကျလာတဲ့ ရေစက်တွေကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ရေက စိမ့်ဝင်

သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တုပစ္စည်းတွေ ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက လိုဏ်ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်း စုစည်းလာကြတယ်။”

သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။

သေမလောက်အေးစက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ အသံများက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“သိပ်ဆူဆူညံညံ မလုပ်ကြနဲ့။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းတို့ကြောင့်

ကျောက်ဆောင်ပြိုကျလာလိမ့်မယ်”

အရစ္စတိုက သတိပေးသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါတို့အားလုံး အရှင်လတ်လတ် ပြေပျံပိတ်ကြရမှာပေါ့။ အနိစိဘင်းက ပြုံးလျက် ပြောသည်။

ဟား... ဟား သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ကနိဖို့

ကြိုးစားသည်။ သို့သော် စိစွတ်သော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ကျွန်မ မြေထောက် ချော်သွားသည်။ ဘာရာညာက ကျွန်မကို အချိန်မီ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“နင်တို့ကောင်လေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ လူကြီးမဆန်ကြတာလဲ။ ငါတို့ တစ်ခုခု လေ့လာမှတ်သားဖို့အတွက် ဒီကိုလာတာ။ နင့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်မက သူတို့ကို ပြောသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်သိန်းက မြစ်တစ်စင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လိုဏ်ဂူများနှင့် ပတ်သက်၍ မစ္စတာအုတ်ဂူက တစ်ခုတစ်ရာ ပြောနေသည်။

“ဒီနေရာကို ဘယ်လိုမြစ်တစ်စင်းကလာမှာလဲ” အရစ္စတိုက မယုံသလို မေးသည်။

“မြေအောက်မြစ်တစ်စင်းပေါ့ ငတုံးရဲ့။ တိတ်တိတ်နေပြီး နားထောင်စမ်း။”

ဘာရာညာက ဒေါသဖြစ်စွာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ တပြည်ပြည်နှင့် လိုက်လံ လိုက်နာကြည့်ရှု ဝင်သွားကြ သောအခါ ကျွန်မတို့နောက်မှ အလင်းရောင် မှိတ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ နောက်လှည့်ကြည့်သောအခါ ဘာမှ မမြင်ရဘဲ အမှောင်တံတိုင်းကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်။

“လျှပ်စစ်ဓာတ်တာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်လံ မပျက်စီးရအောင် လုပ်တာပါ။ ငါတို့ အလင်းရောင်ဖွင့်ထားခဲ့ရင် မှော်ပင်လို အပင်တွေ ပေါက် လာလိမ့်မယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူက သူ့ပျက်လုံးကို သူ သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်သည်။

ကျွန်မ ပန်းပေါ်မှ တစ်ခါ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပြန်သည်။ ဤလိုက်လံမှု များကို မီးတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် လိုက်ရှာကြည့်ပုံကို ကျွန်မ စိတ်ကူးကြည့်မိ သည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာက ဂူအောင်းလူများ ကန် အောက်တွင် နေခဲ့သလားဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ သူတို့တွင် မီးအလင်း ရောင် လုံးဝမရှိကြမည် မဟုတ်ပါ။

● ကျွန်မ တုန်ယင်သွားသည်။ မှောင်မဲ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော အုတ်ဂူထဲတွင် ဝိတ်မိနေသကဲ့သို့ နေလိမ့်မည်။

ထို့နောက်တွင် ဧည့်လမ်းညွှန်၏ နာမည်ကို ကျွန်မ သတိရသွား သည်။ မစ္စတာအုတ်ဂူတို့၊ ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်မ အိမ်တွင် နေခဲ့လျှင် ကောင်းမည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက လမ်းတစ်လျှောက် တပြည်ပြည် လှမ်းသွားနေ သောအခါ တာရန်ချလာလိုက်လူများ အဘယ်ကြောင့် ထိုနာမည်ရရှိခဲ့သနည်း ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား မေးသည်။ သူက လမ်းလျှောက်ရပ်သွား ငြိမ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တက္ကနီ ရယ်မောသံဖြင့် ရယ်မောသည်။

“တစ်ချိန်က လူတွေဟာ ဒီနေရာမှာ တာရန်ချလာပင့်ကူတွေ လှည့်လည်တွားသွားနေကြတာကို တွေ့မြင်ကြတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မှားတယ်။ ကြွက်တွေ၊ လင်းနီတွေလို တိရစ္ဆာန်တွေ အများကြီး ဟာ လိုက်လံတွေ့ထံမှာ နေကြတယ်။ လင်းနီတွေက ပျံသန်းနေတဲ့ အင်း ဆက်ပိုးကောင်တွေကို စားလိမ့်မယ်”

သူက ရှင်းပြသည်။ အင်းဆက်ပိုးကောင်တွေနဲ့ ခြင်တွေကို စားကြ တယ်။ ကင်းမြီးကောက်တွေကလည်း ဒီအောက်မှာ တစ်သက်လုံး နေထိုင် ကြတာ။ မင်တို့ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

သူက ရှင်းပြသည်။ “ဧရာမလူသတ်ပင့်ကူကြီးတွေလို ပင့်ကူတွေ ဒီအောက်မှာ နေ သလား” အန်စီဘင်းက အော်မေးသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက မည်သူမေးသနည်းဟု ကြိုးစားကြည့်သည်။ “ဧရာမ လူသတ်ပင့်ကူတွေလား”

သူက ဒေါသဖြင့် ပြန်မေးသည်။ “အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ မရှိဘူး။ ဒီအောက်မှာ လမ်းပျောက်သွားမှာက ချွေလို့ စိုးရိမ်ပူပန်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

မစ္စတာဟင်က အန်စီဘင်း၏ ပန်းကို တို့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ရွတ်နောက်နောက်မလုပ်နဲ့ ကောင်ကလေး”

သူက သတိပေးသည်။

“ငါ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတယ်”

ထိုနောက် သူက ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားပြီး ဧည့်လမ်းညွှန်နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။

ရှေ့ဆက်သွားသောအခါ လမ်းက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလာပြီး တောက်ပနေသော ကျောက်တုံးအပိုင်းအစတစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ထိုးထွက်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း”

အန်စီဘင်းက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လျက် လေသံဖြင့် ကြိတ်ပြောလိုက်သည်။

ကျောက်တုံးအောက်မှ ပင့်ကူအိမ်တစ်ခုကို သူ ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ၎င်းကို ကြည့်၍ သူမှူးသွပ်သော အကြံအစည်တစ်ခု ရသွားသည်။ သူ၏ ရေဘူးကို သူ မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ပင့်ကူတွေကို ငါ ဒီအထဲထည့်မယ်”

သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တောက်ပြောင်နေသည်။

ကျွန်ုပ်မက နောက်ကို တွန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ အန္တရာယ် မရှိဘူးလား”

ဘာရာညာက မေးသည်။

စီဘင်းက သူ၏ ရေဘူးကို အစုံဖွင့်လိုက်သည်။

“နင်တို့ မသိဘူးလား။ ပင့်ကူတွေကို ရေထဲမှာ နှစ်လိုက်ရင်

ပင့်ကူရေ ရတာပေါ့။ ပင့်ကူရေဟာ အရမ်းရှားပါးတယ်။ ပင့်ကူရေသောက်တဲ့ လူတွေကို ငါတို့ အဲဒါတွေကို ရောင်းလိုက်ရင် ငါတို့အားလုံး ချမ်းသာလာနိုင်တယ်”

သူက ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“နင် ရူးနေပြီနဲ့တုတယ်။ ပင့်ကူတွေဟာ အရမ်းအသိဉာဏ်ရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ပင့်ကူတစ်ကောင်ကို နင်သတ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ ပင့်ကူတွေက နင့်ကို လက်စားပြန်ချေလိမ့်မယ်”

အရေစွတ်က ညည်းတွားပြောသည်။

စီဘင်းက သူ့ကို ရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ပင့်ကူတွေဟာ လူသားတွေကို ကလဲစား မချေနိုင်ပါဘူး”

“ငါ့သူငယ်ချင်း ဟီရိုကတော့ သူတို့ ကလဲစားချေနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ပင့်ကူတွေ ငါ့နောက်လိုက်လာမှာကို ငါ မလိုချင်ဘူး”

ဘာရာညာက ဆန့်ကျင်ပြောသည်။

သို့သော် စီဘင်းက နားထောင်မနေပါ။ ရေဘူးကို ပင့်ကူအိမ်အောက်၌ သူ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ပင့်ကူအိမ်ကို သူ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ ပင့်ကူက အမျှန်များအပေါ် ပြေးသွားသည်။ စီဘင်းက ပင့်ကူကို ရေးဘူးနှုတ်ခမ်းဝပေါ်သို့ ပြေးသွားစေပြီးနောက် ၎င်းကို အထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အောင်မြင်သွားသဖြင့် အော်ဟစ်လျက် အဖုံးကို သူ လှည့်ပိတ်လိုက်သည်။

“မိပြီကွ။ တွေ့လား ဒီလိုနည်းနဲ့ ပင့်ကူရေ ရပြီကွ”

သူက ၎င်းကို ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာဖြင့် ကိုင်မြှောက်ပြသည်။

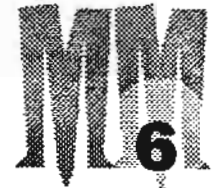
“မင်း ရူးနေပြီ”

အရေစွတ်က သူ့ကို ပြောသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းစ၊ လျှောက်ကြပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှ ကျန်ရှိသူများက ရှေ့သို့ ဝေးလံစွာ ရောက်နေကြသည်။ အဝေးလှမ်းထုန်းမှ သူတို့၏ အသံများ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရသည်။ ထိုအချိန်၌ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်လာသည်။

ပန်းကန်ပြားအရွယ်အစားခန့်ရှိသော အမွှေးများရှိသော ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင် ကျောက်တုံးကွဲအက်ကြားမှ ခုန်ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် မအော်

နိုင်ခင်၌ ၎င်းက ကျွန်မခေါင်းပေါ်သို့ ခုန်ထက်လိုက်သည်။ စီတင်းက ၎င်းကို
ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ပစ်ရန် ရှေ့သို့ ပြေးလာသည်။ သူ့လက်က ကျွန်မ
ဆံပင်ကို ပွတ်တိုက်သွားသည်။ ပင့်ကူက သူ့လက်ချောင်းများပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်သည်။

စီတင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ပင့်ကူကို သူ့ခါးချရန်
ကြိုးစားသည်။

“သူ ကပ်နေတယ်”

သူက အထိတ်တလန့် အော်ညည်းလိုက်သည်။

“မင်းကို သူ ကြိုက်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

အရစတိုက ပြုံးလျက် ပြောသည်။

“နင့်ကို သူ မုန်းလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ လက်စားချေချင်လို့
ဖြစ်မှာပေါ့”

ဘာရာညာက ပြောသည်။

ထိုအခါ၌ စီတင်းက သွေးခဲဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အော်ဟစ်
လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ကိုက်သွားပြီ”

ဧရာမပင့်ကူကြီးက အမှောင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။ စီတင်းက
သူ့လက်ခုံကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ဖျက်နာတွင် သွေးများ ရွှဲစိုနေပြီး သူ့ဖျက်
လုံးများက ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို သူ နှိပ်လိုက်သည်။

“ငါ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ငါ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်လာတယ်”

သူ့ဘေးသို့ ကျွန်မတို့ ပြေးသွားကြပြီး သူ့အရေပြားပေါ်မှ အနီ
ရောင် အမှတ်တစ်ခုကို စိုက်ကြည့်မိကြသည်။

“မစ္စတာဟင်ကို ငါတို့ ခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ အဲဒါ အဆိပ်
ရှိကောင်း ရှိနိုင်တယ်”

သို့သော် ကျွန်မတို့ တစ်စုံတရာ မပြုလုပ်နိုင်ခင် အလင်းရောင်
များ မှိတ်သွားပြီး အမှောင်ထဲသို့ ကျရောက်သွားကြသည်။

ကျွန်မ သိချေပြီ။ စီတင်း၏ ပင့်ကူရေပြုလုပ်မည် သူ၏ မိုက်ခဲသော
အစီအစဉ်ကြောင့် အခြားသူများက ကျွန်မတို့ကို ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာ
အုတ်ဂူ မီးများ ပိတ်လိုက်ပြီ။

ကျွန်မတို့ကို မေ့လျော့သွားကြသည်။

အမှောင်ထဲမှ ထူးဆန်းသော လှုပ်ရှားသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားကြ
ရသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။
ဘာရာညာက သူမ၏ လက်နှိပ်တတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ငါ ဝယ်လာခဲ့တာလေ”

သူမကပြောပြီး ၎င်းကို လှည့်ပတ်ထိုးကြည့်သည်။

“ဟေး... စီတင်းဘယ်မှာလဲ”

အရစတိုက အော်သည်။

ဘာရာညာက သူမ၏ လက်နှိပ်တတ်မီးကို တစ်ဖက်မှ အခြားတစ်
ဖက်သို့ ထိုးကြည့်သည်။ ထို့နောက် လိုက်ဂူခေါင်မိုးပေါ်ကို ထိုးကြည့်သည်။
စီတင်း ပျောက်သွားလေပြီ။

ပျောက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ ဘယ်ကို သွားသလဲ။ ဘာရာ
ညာက လက်နှိပ်တတ်မီးကို ဖွင့်ရန်အတွက် အချိန်တစ်မိနစ်ပင် မကြာပါ။
ဆိုတဲ့သို့ တိုတောင်းသော အချိန်ကာလအတွင်း စီတင်းမည်ကဲ့သို့ ပျောက်သွား
သနည်း။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်နေရတာလဲ”

ဘာရာညာက အမှောင်ထဲကို လက်နှိပ်တတ်မီး ထိုးကြည့်ရင်း
ညည်းညည်းပြောသည်။

မင်းတို့ ကျွန်ုပ် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခိုက်ကြည့်
နေပါသည်။ မြောက်ပိုင်းထိတ်လန့်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်အသံများ
ကြွတက်နေသည်။

အရိပ်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်သွားသည်။
“ဘာရာညာ မြေပြင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း”
ကျွန်ုပ်က လှမ်းပြောသည်။
လမ်းပေါ်ကို သူမ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြေရင်
၌ ရောမပင့်ကူနက်ကြီးတစ်ကောင် လျှောက်သွားနေသည်။
အရစ္စတို့က အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။
“နောက်တစ်ကောင်ဟေ့။ နင်တို့ကို မကိုက်စေနဲ့”

သုပြည်စုံထွန်းစာပေ

သူက သတိပေးသည်။ သူက စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်
လိုက်သည်။
“စိတင်း ဘယ်ကိုသွားသလဲ။ သူ အမှောင်ထဲကို ထွက်ပြေးသွားရင်
လမ်းပျောက်သွားလိမ့်မယ်”
ပင့်ကူကို ကျွန်ုပ် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်အသံများ ကွဲအက်နေသည်။
“အရစ္စတို့ သူ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ သူ ဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်။
အခု သူ ... ပင့်ကူဖြစ်နေပြီ”
ကျွန်ုပ်မက ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

၈၈

ရောမပင့်ကူကြီးကို ကျွန်မတို့အားလုံး ပိုမိုနီးကပ်စွာ ကုန်းကြည့်ကြသည်။ ၎င်းက မည်းနက်တောက်ပြောင်နေပြီး မကောင်းဆိုးဝါးပုံ ပေါက်နေသည်။ ၎င်း၏ ဦးခေါင်းက ကြီးမားလှသည်။

ပြီးတော့ ဦးခေါင်းတွင် မျက်နှာရှိသည်။

စီဘင်း မျက်နှာ ဖြစ်သည်။

စီဘင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖောင်းကားနေသော ပင့်ကူဝမ်းဗိုက်ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ လက်များက သွားစွယ်များ ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းတို့၏ ထိပ်ဖျားများအနီးမှ အဆိပ်များကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။ သူ နောက်ထပ် ခြေထောက် ၆ ချောင်း ထွက်လာသည်။ ခြေထောက်အသီးသီးတို့သည် တုတ်ခိုင်ပြီး ကြွက်သားများ တင်းမာနေကြသည်။ ခြေထောက်အသီးသီး၏ အဖျားတွင် သေးငယ်သော ခြေသည်းတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

“ပင့်ကူ အကိုက်ခံလိုက်ရတာကြောင့် ဖြစ်ရမယ်”

ဘာရာညာက အော်ဟစ်ပြောသည်။

“အဆိပ်ကြောင့် သူ ပင့်ကူဖြစ်သွားရတာ ဖြစ်မယ်”

သူမ မူးမေ့သွားတော့မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။

ရင်းနှီးသော မျက်နှာရှိသည့် ပင့်ကူကို အရစ္စတိုက စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပင့်ကူတွေက လူတွေကို အဲဒီလို လုပ်နိုင်သလား။ ငါဆိုလိုတာက အဲဒါဟာ မိုက်မဲမှုပဲ မဟုတ်လား”

သူက တစ်ဆို့နေသောအသံ ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ပင့်ကူရေအကြောင်းပြောလို့ ဖြစ်တာပဲ”

ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ပင့်ကူတွေ လက်စားချေတတ်တဲ့အကြောင်း သူ့ကို ငါ သတိပေးခဲ့သားပဲ”

ဘာရာညာက ဝိုမိုနီးကပ်စွာ ပြောသည်။

ပင့်ကူက ကျွန်မတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ စီဘင်း၏ သေးငယ်သော မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်မှုများ လှမ်းခြုံနေပြီး သူ့မျက်လုံးများ ကြောက်လန့်မှုကြောင့် ပြူးကျယ်နေသည်။

“ငါ့ကို ကယ်ကြပါ”

သူ၏ အသံသာသာလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူ စကားပြောနိုင်တယ်”

ဘာရာညာက ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။ ပင့်ကူအနီးသို့ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

“စီဘင်း နင် ငါ ပြောတာကို ကြားသလား”

ပင့်ကူက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ငါ ကြားပါတယ်။ ငါ့ကို ကယ်ပါ”

စီဘင်း၏ အသံသေးသေးကလေးက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ဆို့လျက်နှင့် ပြောသည်။

ဘာရာညာက ပိုမိုနီးကပ်စွာ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ထပ်လှမ်းလိုက်သည်။ စီဘင်းက အော်သည်။

“ငါ့ကို တက်မနင်းနဲ့”

“စီဘင်း နင် လှုပ်ရှားနိုင်သလား”

ကျွန်မက သူ့ကို မေးသည်။

“ငါ ငါ ငါမသိဘူး။ ငါမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပဲ ရှိနေကျဖြစ်နေတာ အခု ငါမှာ ရှစ်ချောင်း ရှိနေတယ်”

သူက အော်ညည်းလျက် ပြောသည်။

ခြေထောက် ရှစ်ချောင်းကို သူက တစ်ပြိုင်နက် ရွေ့လျားရန်

အတွက် ကြိုးစားသောအခါ ကျွန်မတို့ ကြည့်နေကြသည်။ ထူးဆန်းသော အသံကို သူ ပြုလုပ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ ရပ်တန့်သွားသည်။ ခြေထောက်လေးချောင်းဖြင့် သူ လှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစားပြီး ဘေးတိုက်သွားသည်။ သူသည် အလွန် ပုံပန်းမကျသော ပင့်ကူ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း မကြာခင် အလေ့အကျင့်ရသွားမှာပါ။ ထုံထိုင်းတဲ့ ပင့်ကူတစ်ကောင် ခြေထောက်ရှစ်ချောင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်ရင် မင်းလည်း လမ်းလျှောက်နိုင်မှာပါ”

အရစ္စတိုက သူ့ကို နောက်ပြောင်ပြောသည်။

“ငါ ပင့်ကူမဖြစ်ချင်ဘူး။ ငါ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ချင်တယ်”

စီဘင်းက ကန့်ကွက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကျွန်မ လက်ဝါးပြန့်လိုက်သည်။

“နင် ငါ့လက်ပေါ် တက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် နင် တက်နင်းခံရမှာကို စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်မက အကြံပြုသည်။

သူ ရှေ့ကို ရွေ့လျားရန် ကြိုးစားသောအခါ သူ့မျက်နှာရှေ့မှ သူ၏ သွားစွယ်များက ရွေ့ယမ်းသွားသည်။ ကျွန်မ ရွေးပြန်စပြုလာသည်။ ကျွန်မကို သူ မတော်တဆ ကိုက်လိုက်မည်ကို ကျွန်မ ကြောက်နေသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်မလည်း ပင့်ကူဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ထို့နောက် သူ၏နောက် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက သူ့နောက်မှ မြေပြင်ကို တွန်းကန်လိုက်သည်။ ကျွန်မလက်ချောင်းများပေါ်သို့ သူ သွေတက်လိုက်ပြီး လက်ဝါးပေါ်တွင် ဆော့စ်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ သူသည် ကျွန်မလက်ထက် ပိုမိုကြီးနေသည်။

ရှက်တရက် သူက ကျွန်မလက်ပေါ်သို့ တွားသွားတက်လာသည်။

“ရှပ်တော့။ နင် ငါ့ကို ရွှစ်၊ ရွှစ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်”

ကျွန်မက သူ့ကို ပြောသည်။

“ငါ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါက ပင့်ကူတစ်ကောင်ပဲဟာ”

သူက ရှင်းပြသည်။

ဘာရာညာက ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ သူ့ကို ငါတို့ ဒီလိုမျိုး အိမ်ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

သို့သော် ကျွန်မတို့ခေါ်သွားလျှင် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ သူ့ဖိတ်များကို ကျွန်မတို့ ဘာပြောရမည်နည်း။ ဤညတွင် စီဘင်းကို ကျွန်မတို့ အိမ်ခေါ်သွားပြီး သူ့အမေ၏ လက်ထဲသို့ ကျွန်မတို့ မည်ကဲ့သို့ အပ်ရမည်နည်း။

“ဟယ်လို ... မစွပ်အန်း ဒီမှာ ရှင်ရဲ့သားပါ။ သူ အခု ပင့်ကူဖြစ်သွားပြီ” ဤသို့ ပြောရမည်လား။ ကျွန်မတို့ အကူအညီ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရမဖြစ်မည်။

ကျွန်မလက်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဧရာမပင့်ကူကြီးကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။

“စီဘင်း ဘာမှ မဖြစ်ရပါဘူး။ နင့်ကို လူသားပြန်ဖြစ်အောင် ငါတို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်ပါမယ်”

ကျွန်မက ကတိပေးလိုက်သည်။

အရစ္စတိုက မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ညွှတ်လမ်းညွှန်ကို ငါတို့ မေးမယ်။ မစွတာအုတ်ဂူ သိကောင်းသိနိုင်တယ်”

ဘာရာညာက အဆိုပြုသည်။

အရစ္စတို မျက်လုံးများ လက်သွားသည်။

“မစွတာဟင်ကော ဘယ်လိုလဲ။ သူက ငါတို့ရဲ့ ဆရာ။ နောက်ပြီး ငါတို့ကို သူ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရမယ်လေ”

“စီဘင်း ပင့်ကူဖြစ်တာ ငါတို့ရဲ့ အပြစ်ပါ။ မစွတာဟင်ရဲ့အပြစ်ဧဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ တခြားသူတွေနဲ့ အတူနေမယ်ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာဧဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မက အတိုက်အခံ ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစွတာဟင် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

ဘာရာညာက စကားစသည်။

“စီဘင်းကို လူသားဖြစ်အောင် သူသိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် သူမအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်မလက်ကို သူမ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူမ စကားဆက်ပြောသောအခါ စကားလုံးများက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ဆို့နေသည်။

“ဘယ် ... ဘယ် ... ဘယ်သူမှ သူ့ကို လူသားပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုကြံလုပ်မလဲ”

သူမကို ကျွန်မတို့ စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ လက်ကို ခြေထောက်ရှစ်ချောင်းဖြင့် တွယ်ကပ်နေသော ပင့်ကူစီဘင်းကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ငါတို့ ကယ်တင်နိုင်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည် ထားရမယ်။ ငါတို့ ယုံကြည်မှုကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ရဘူး”

ကျွန်မက ကျန်ရှိသူများကို ပြောပြသည်။

“ဒါကို ငါတို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဘာရာညာက မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့မှာ နှင့်ရဲ့ လက်နှိပ်တတ်စီး ရှိနေပြီ။ ငါတို့ ဘယ်မှာရှိနေတယ် ဆိုတာ အနည်းဆုံးတော့ မြင်နိုင်သေးတယ်။ ငါတို့ ကျန်တဲ့သူတွေကို စီတို့ အထိ လမ်းလျှောက်ဆက်သွားရမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

သူမက သတိပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ စတင်လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ခြေလှမ်းတစ် လှမ်းလှမ်းတိုင်း စီဘင်းကို ကောင်ကလေးပြန်ဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့ မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်းဟု ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်မတို့ကို မျက်လုံးပေါင်းတစ်ထောင် စောင့်ကြည့်နေမည်ကို ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့ သိနိုင်မည်နည်း။

စက်ဝိုင်းမီးအလင်းထဲမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်က လေးတစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေလျက် ဝေရာမသတ္တဝါကြီးက လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလိုက်သည်။ ရေဘဝတစ်ကောင်၏ လက်ဖျားထက် ပိုမိုရုညလျား သော ခြေထောက်များနှင့် မြဲသေ့တစ်ကောင်ထက် ပိုမိုကြီးမားသော ခန္ဓာ ကိုယ်ရှိသည့် ထိုသတ္တဝါသည် လိုဏ်ဂူကို ကြမ်းကြုတ်သော အာဏာဖြင့် အုပ်ချုပ်သည်။

၎င်း၏ ကြီးမားလှသော မျက်လုံးရှစ်လုံးထဲတွင် ကလေးများမှာ အလွန်အရသာရှိမည်ပုံ သူပြုသမျှ နုရမည်ပုံ ပေါ်နေသည်။ သေမင်းတမန် အဆိပ်ရည်များကို သူ၏ သွားရည်အတွင်း စုပ်ယူလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။

သူ၏ ပရိယာယ်များသော ဦးနှောက်က ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား နေသည်။ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် သူ အလျင်အမြန် အလုပ်လုပ်ရမည်ကို သိသည်။

ခြေထောက်လေးချောင်းပေါ် သူမတ်တတ်ထရပ်ပြီး သူ၏ သွား ဇွယ်များကို ဝှေ့ယမ်းလျက် သူ၏ စစ်တပ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

အမှောင်က ချက်ချင်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။

အမွှေးအမျှင်များရှိသော ဝေရာမအနက်ရောင် သတ္တဝါများသည် လိုဏ်ဂူနံရံများတွင်ရှိသော အကွဲအမာရာပေါင်းများစွာတို့ကြားမှ ထွက်လာကြ သည်။ အချို့က လိုဏ်ဂူနံရံတစ်လျှောက် ပြေးနေကြသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသော သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကို သူတို့ ဝိုင်းရံနေကြပြီး အစီအစဉ် စောင့်နေကြသည်။

ရောမသတ္တဝါကြီးက ၎င်း၏ အစွယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် တွန့်လိမ်ပြုလျက် အသံတိတ် အချက်ပေးနေသည်။

ပင့်ကူစစ်သား အသီးသီးတွင် မျက်လုံးရှစ်လုံး ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အမိန့်ပေးမှုကို သူတို့ ရှစ်ကြိမ် လက်ခံရရှိကြသည်။

“ကလေးတွေ့ရေ့ကို သွားကြား အစီအစဉ် (D) ကို အကောင်အထည်ဖော်ကြ”

အမိန့်ပေးမှုက ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ပင့်ကူအသီးသီးက ဘာလုပ်ရမည်ကို သိကြသည်။ အစီအစဉ် (D) သည် Detour (ကွေ့ပတ်သောလမ်း) အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည်။

သူတို့ ရှေ့ဆက်ရွေ့လျားသွားကြသောအခါ အမိန့်ကို သူတို့၏ အစွယ်များဖြင့် အခြားပင့်ကူ ထောင်ပေါင်းများစွာတို့အား ထပ်မံအမူအယာပြုလိုက်သည်။

မကြာခင်၌ ဂူထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်များ ပြည့်သွားသည်။ နောက်ထပ် အစွယ်များကို တွန့်လိမ်ငွေ့ယမ်းပြုကြသည်။ ဝိညာဉ် ကြီးမားသော ဝေရာမပင့်ကူနက်ကြီးများပင်လျှင် လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ပင့်ကူအသီးသီးတို့သည် သူတို့လုပ်ရမည့် တာဝန်ကို သူတို့ သိကြလျက် လမ်းဆီသို့ စုပြုံလာကြသည်။

ပင့်ကူထောင်ပေါင်းများစွာတို့က လမ်းတစ်လျှောက်တွင်ရှိသော သတ္တုတိုင်များပေါ် တွယ်ကပ်ကြ၍ သတ္တုကြီးများကို တိုင်ချိတ်များမှ မ၊ ချွတ်ကြသည်။ နောက်ထပ် ပင့်ကူထောင်များစွာက သတ္တုတိုင်များကို ၎င်းတို့၏ အောက်ခြေအစွပ်များမှ ဆွဲချွတ်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ အခြားလမ်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ သူတို့ အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်နေကြသောအခါ သူတို့ ခြေထောက်မှ ကြွက်သားများ ဖောင်းကားနေကြသည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် အသင်းအဖွဲ့ပြုလျက် အားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ်နေကြသော ရောမပင့်ကူကြီးများသည် သတ္တုတိုင်များကို လမ်းတစ်လျှောက်၌ ပြုလုပ်ထားသော တွင်းများထဲသို့ ချလိုက်ကြပြီး တစ်

ဆိုင်မှတစ်တိုင်သို့ သတ္တုကြီးများကို ချိတ်လိုက်ကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အစီအစဉ် (D) ကို ပြီးစီးသွားသည်။ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းသွားသော လမ်းမကြီးကို ယခုအခါ လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ တိုင်နှင့် ကြီးများက လိုက်လံရှာဖွေစွာ ဝင်သွားပြီး ထုသားများ တစ်ခါမှ မရောက်ပူးသော နေရာဆီသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

■

ဘာရာညာက သူမ၏ ဓာတ်မီးဖြင့် လမ်းကို ဦးဆောင်သွားသည်။ ကျွန်မက စီဘင်းကို လက်နှစ်ပက်ဖြင့် ညင်သာစွာ ထိန်းကိုင်လျက် လိုက်သွားသည်။ အရစ္စတိုက ကျွန်မနောက်တွင် ရှိသည်။

ဘာရာညာ နှင့်ရဲ့ဓာတ်မီး ဘယ်လောက်ကြာကြာခံမလဲ” သူက သိချင်နေသည်။

“ငါ မသိဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ငါ ခရီးစခန်းထွက်တော့ ဓာတ်ခဲတွေ အသစ်ထည့်ခဲ့တယ် ထင်တာပဲ”

ဘာရာညာက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပရုံးတွန့်လိုက်သည်။

သူမက ခြွေလှမ်းကို မြန်မြန်လှမ်းလိုက်သည်။ မကြာခင်၌ ကျွန်မတို့ လမ်းတစ်လျှောက် မြေးနေမိသည်။

“အခုဆိုရင် သူတို့နဲ့ ပိုနီးလာရမယ်။ ရှေ့မှာ အလင်းရောင်လည်း မတွေ့ရဘူး။ အသံတွေလည်း မကြားရဘူး”

အရစ္စတိုက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ ငါတို့ထင်တာထက် ပိုပြီး လျင်လျင်မြန်မြန် သွားနေကြလို့ ဖြစ်မယ်”

ဘာရာညာက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ငါတို့ လမ်းမှားပြီး မတွေ့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

အရစ္စတိုက သူမကို မေးသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် လမ်းမှားရမှာလဲ။ ငါတို့ လမ်းပေါ်မှာ ရှိနေသေးတယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် သူတို့အားလုံး ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲ”

အရစ္စတိုက မေးသည်။

ထိုအချိန်၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မျက်တောင်ခတ်လာသည်။ မီးအလင်းတန်း မှိန်လာသည်။

“အို... ဒုက္ခပဲ။ ငါတို့ ဒီနေရာအမှောင်ထဲမှာ ပိတ်မိနေတော့မယ်”

ဘာရာညာက အော်သည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ မီးအလင်းကွက်က အဝေးသို့ မရောက်တော့ဘဲ မှေးမှိန်လာသည်။ မကြာခင်၌ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့မြင်နိုင်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ကျွန်မလက်ကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ စီဘင်း၏ ကြောက်လန့်နေသော မျက်နှာက ကျွန်မကို မော့ကြည့်နေသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် ထွက်ကြမှာလဲ”

သူက ထိတ်လန့်စွာ အသံစာစာဖြင့် ပြောသည်။ သူ၏ ခြေထောက် ရှစ်ချောင်းက ကြောက်လန့်တကြား လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“ငါ မသိဘူး။ တခြားကလေးတွေအားလုံး သွားကြပြီ။ ငါတို့တွေ ချည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

ကျွန်မ ဝန်ခံလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် စီဘင်း၏ ပင့်ကူခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန်တည်ငြိမ်သွားသည်။ ကြောက်လန့်နေသော အကြည့်က သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။

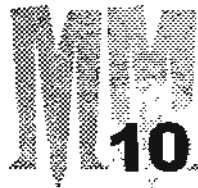
“မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ချည်းပဲရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ငါတို့ကို ခိုင်းထားတယ်။ သူတို့ကို ငါမြင်တယ်။ နင်ကတော့ မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအဖွဲ့ ငါ မြင်တယ်”

သူက တီးတိုးပြောသည်။

ဘာရာညာက အော်သည်။

၃၆ ၀. သက်တမ်း

“နင် ဘာမြင်တာလဲ”

သူမက မေးသည်။

“ပင့်ကူတွေ၊ ဧရာမလူသတ်ပင့်ကူတွေ၊ သူတို့တွေ ထောင်ပေါင်း

များစွာရှိတယ်။ ဝူထဲမှာ အနံ့ရှိနေတယ်”

စီဘင်းက အော်ညည်းသည်။

ထိုအချိန်၌ လက်နှိပ်တတ်မီး မီးသေသွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ်

အဖြစ် တာရန်ချလာကုထဲတွင် ကျွန်မတို့ အမှောင်ကျသွားသည်။

၈၈၂

အမှောင်ထု လုံးဝ ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် ကျွန်မတို့ သွေးဆဲသွေးကြဲ
သည်။ ကျွန်မတို့ ပိုမိုနီးကပ်စွာ စုလည်းလိုက်ကြသည်။ အရစ္စတိုက လက်တစ်
ဖက်ကို ကျွန်မပခုံးပေါ် တင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဘာရာညာ၏
ခုံးပေါ် တင်ထားသည်။

“ငါတို့ အရမ်းကို ငြိမ်နေမှ ဖြစ်မယ်။ ပင့်ကူတွေ မလှုပ်ရှားကြ
ဘူး။ ငါတို့ကို ကြည့်နေတယ်”

စီဘင်း၏အသံက သတိပေးသည်။

ဘာရာညာ တုန်ယင်သွားသည်။

“ငါ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ငါ ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အော်
ချင်တယ်။ ငါ တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်”

သူမက ညည်းတွားသည်။

“နင်ရွေ့လျားရင် သူတို့ နင့်ကို တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်။ သူတို့
ဆစ်ခုခု စောင့်နေပုံရတယ်”

စီဘင်းက ပြောသည်။ သူ၏ ပင့်ကူကိုယ်လုံး ကျွန်မလက်ထဲတွင်
ထည့်နေသည်ကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။ သူ့အသံက ဖဝေဖဝါဖြစ်နေပုံ
ထင်သည်။

“ဘာကို စောင့်မှာလဲ။ ငါဆိုလိုတာက ပင့်ကူတွေ ဘာကို စောင့်
နေကြတာလဲ”

အရစ္စတိုက မေးသည်။

“သူတို့ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် အချက်ပြနေကြတယ်။ သူတို့ကို
မီး ဖြင့်ရတယ်။ သူတို့ ပင့်ကူဘာသာစကားကို သုံးပြုနေကြတယ်။

ရုတ်တရက် သူက စူးစူးရှရှ အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ပင့်ကူတွေမှာ ဘာသာစကား မရှိပါဘူး”

အရစ္စတိုက အထင်သေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှူး စီဘင်းက ပင့်ကူပါ။ နင်က ပင့်ကူ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မက သူ့ကို ပြောသည်။

“သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲ”

ဘာရာညာက မေးသည်။

“သူတို့ပြောနေတာ ဒီလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းလှူ

ပြီးပါပြီ။ ဆရာ သဘောကျပါလိမ့်မယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

စီဘင်းက သူမကို ပြောသည်။

“ဘာဆရာလဲ မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

အရစ္စတိုက အော်သည်။

“ပင့်ကူတွေ ပြောနေတဲ့ဟာတွေကို ငါ ပြောပြနေတာပေါ့”

စီဘင်းက ဒေါသဖြစ်နေသော အော်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပင့်ကူတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်လုပ်နေကြ

တယ်လို့ နင် ဆိုလိုတာလား”

ကျွန်မက မေးသည်။

စီဘင်း၏ အသံက အားမရှိတော့သလို ဖြစ်လာသည်။

“ငါ အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ အာဇာနည်တို့သူဆီက အမိန့်ကို သူတို့

နာခံနေကြပုံ ရတယ်”

“နင် ငါတို့ကို ကြောက်လန့်အောင် လုပ်နေတယ်”

ဘာရာညာက ညည်းညူပြောသည်။ သူမ၏ လက်ချောင်းများက

ကျွန်မလက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သေးငယ်သော ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ဟိုဘက်

ဒီဘက် ဝေ့ဝေ့နေသော အလင်းရောင်တစ်ခုကို အဝေးလှမ်းလှမ်း၌ ကျွန်မတို့

တွေ့မြင်ကြရသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်လာနေပြီ”

ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာ ရဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာဟင် ဖြစ်ရမယ်။ သူ ငါတို့ကို ပြန်လာရှာတာပေါ့”

ဘာရာညာက ပြောသည်။

ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်သမျှ ကျယ်လောင်စွာ စတင်အော်ကြသည်။

“ကယ်ကြပါ။ ကယ်ကြပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီမှာပါ”

အလင်းရောင်က ကျွန်မတို့အနား ချဉ်းကပ်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ကြီး

သည်ထက် ကြီးလာနေသည်။ မကြာခင်၌ ပါဝါကောင်းသော လက်နှိပ်ခတ်

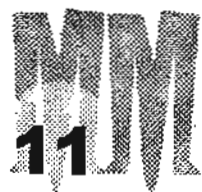
ပြီး အလင်းရောင်က ကျွန်မတို့အပေါ် ကျရောက်လာပြီး အသံတစ်သံက

ပြောသည်။

“အင်း... အင်း မင်တို့အားလုံး ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲလို့

ငါ စဉ်းစားနေတာ”

ရှင်းက မစ္စတာဟင် မဟုတ်ပါ။ မစ္စတာအုတ်ဂူ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ ဝတ်စားကို သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ သူ ထိုးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အော်ဟစ်မိကြသည်။ မျက်နှာက ပို၍ ရှည်လျားလာပြီး ပိုမိုကြောက်စရာ ကောင်းလာသည်။ အရည်လဲနေသော မျက်လုံးများအောက်တွင် မျက်ရောင် အိတ်ကြီးများ ရှိနေပြီး ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မဲပြုံးပြုံးနေသည်။

“အင်း ... ဒါက ငါ မျှော်လင့်နေတဲ့ ကြိုဆိုမှုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆရာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မိလို့ ကျွန်ုပ်တို့ အရမ်းကြောက်နေမိတယ်”

ဘာရာညာက စကားစသည်။

“ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ကျန်တော်တို့ ဒီနေရာက ထွက်ခွာ တယ်”

အရစ္စတိုက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ပျောက်နေတာကို ငါတို့ သတိပြုမိတဲ့အခါ ခရီးစဉ် ငါ အဆုံးသတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ရှင်းပြသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ဆရာ လုံးဝကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါ ပြန်လာရှာတာ”

သူက ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုကောင်ကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်မက လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ထိုးပြလိုက်သည်။ ဧည့်လမ်းညွှန် တာ စီဘင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖုံးကို မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင် စာ မျက်စိကြိမ်းစရာ ဖြစ်နေသည်။ စီဘင်းက သူ့မျက်လုံးကို ဖို့တ်လိုက် သည်။

“အိုး ... သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဧည့်လမ်းညွှန်က ထူးဆန်းသော အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ပြောသည်။

“ပင့်ကူတစ်ကောင် သူ့ကို ကိုက်သွားတယ်”

အရစ္စတိုက ပြောသည်။

“ဧရာမပင့်ကူကြီး တစ်ကောင်ပါ။ ဒီလိုထိဂုထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ပင့်ကူတွေ မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ် ထင်တယ်”

သူက သံသယမကင်းစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ရှည်လျားသော သူ့နှာခေါင်းဘေးကို ဖွတ်လိုက် သည်။

“အင်း ... ငါတို့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ငါ မခြောက်လှန့်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေအကြောင်း ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ အဲဒါက ခရီး သွားလုပ်ငန်းအတွက် မကောင်းဘူး။ အမွေးအမျှင်တွေရှိတဲ့ ဧရာမပင့်ကူတွေ တို့ ဒီလိုထိဂုထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျိုးဆက်ကို ငါ ကာကွယ်ချင် တယ်”

ကျွန်မ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးဖို့ ကောင်းတယ်။ ရှင်ရဲ့ ပင့်ကူတွေ ဘယ်လောက်ရှားပါးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ဂရုစိုက်ဘူး။ ကျွန်မ သူငယ် ချင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်မက အော်ပြောသည်။

“ဒါ မတရားဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လို့ထိဂုထဲ ကျွန်တော် ပင့်ကူ မဖြစ်ချင်ဘူး”

စီဘင်းက အသံစာစာဖြင့် ပြောသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ကျွန်မတို့ကို လိုက်လာရန် လက်ဟန်ပြုသည်။

“မင်းတို့ ငါနဲ့အတူ လိုက်လာရင် ပိုကောင်းမယ်”

သူက ပြောသည်။

သူက ကျွန်မတို့ကို ဂူထဲသို့ နက်ရှိုင်းသည်ထက် နက်ရှိုင်းစွာ

လမ်းတစ်လျှောက် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ”

ဘာရာညာက သိချင်နေသည်။

“အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကျွန်မအတွေ့

များ ပြေးလွှားနေသည်။ ကျန်ရှိသော လူများဆီသို့ ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်ရ

မည်။ စီဘင်းအတွက် ကျွန်မတို့ အကူအညီရမှ ဖြစ်မည်။ သို့သော် မစ္စတာ

အုတ်ဂူ ကျွန်မတို့ကို ဂူအတွင်း ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ အဘယ့်ကြောင့် ခေါ်သွား

သနည်း။

ရုတ်တရက် သူ ရပ်တန့်သွားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှည့်ထိုး

ကြည့်သည်။

လမ်းဆုံးသွားပြီး မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ကျောက်

အချွန်အတက်များနှင့် ကြမ်းပြင်မှ ထောင်ထွက်နေသော ကျောက်အချွန်

အတက်များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည့် လိုဏ်ဂူအသစ်တစ်ခု၏ အလယ်ပတ်တွင်

ကျွန်မတို့ ရောက်နေကြသည်။ စီဘင်းက ကျွန်မကို တစ်စုံတရာ သတိပေး

ရန် သို့မဟုတ် ပြောပြရန် ကြိုးစားနေသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ လက်ဝါးပေါ်တွင်

ပတ်ချာလှည့်နေသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ဂူနံရံကို မီးအလင်းရောင် ထိုးကြည့်သည်။

ပြောင်လက်နေသော သတ္တုမောင်းတံများ ကျောက်ဆောင်ထဲတွင် မြုပ်လျက်

ရှိနေကြသည်။

“အဲဒါတွေက ဘာအတွက်လဲ”

ကျွန်မက မေးသည်။

သူက အဖြေပေးခြင်းမရှိဘဲ မောင်းတံတစ်ခုကို သွားဆွဲလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျောက်အချွန်အတက်များက ခေါင်မိုး

အတွင်းသို့ မြင့်တက်သွားသည်။ နောက်ထပ် မောင်းတံတစ်ခုကို သူ ဆွဲလိုက်

သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ရှိသော ကျောက်အချွန်အတက်များက လိုဏ်ဂူကြမ်းပြင်

အတွင်းသို့ ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်မတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ

သည်။

“အတုတွေပါ အဲဒါတွေက အတုတွေပါ”

အရစ္စတိုက အော်ပြောသည်။

“အဲဒါတွေ အစစ်နဲ့ သိပ်တူတယ်”

ဘာရာညာက မျက်တောင်ခတ်လျက် ပြောသည်။

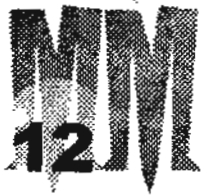
“အတိအကျပဲ။ အခု ငါတို့ အရင်က ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးတဲ့

လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို အလည်အပတ် သွားကြည့်ကြတော့မယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ထောက်ခံလိုက်သည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ကျဉ်းမြောင်းသော သတ္တုလျှောက်လမ်းတစ်
လျှောက် ကျွန်မတို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ကျောက်ဆောင်ထဲတွင်
တပ်ဆင်ထားသော သတ္တုတံခါးခံသို့ သူရောက်သောအခါ သူက သော့
တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ၎င်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာကို အရင်က ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ငါတစ်ယောက်
က လွှဲလို့ပေါ့။ ဒီဂူကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ငါ တွေ့ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို သိတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်သန်ကြတော့ဘူး။”

သူက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ထူးဆန်းသော အခန်းထဲသို့ ကျွန်မ
တို့ ဝင်လာကြသည်။ သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုထောင်ပေါင်းများစွာတို့
ခေါင်မိုးအမြင့်နှင့် နံရံပတ်ပတ်လည်တို့တွင် အလင်းရောင်တောက်လက်နေ
သည်။

ဘာရာညာက လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ထုံးကျောက်ဂူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ကျောက်အမျိုးအစား
ကွဲပြားတယ်”

သူမက ပြောသည်။

“မင်း သိပ်တော်တဲ့ ကောင်မကလေးပဲ။ မင်းတို့ တွေ့မြင်နေရတဲ့
တောက်ပနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့ စိန်တွေပဲ။ တကယ့်စိန်အစစ်တွေပေါ့။”

မစ္စတာအုတ်ဂူက သူမကို ချီးကျူးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာတ ခါစိန်တွင်းလား”

အရစ္စတိုက ကျောက်ဆောင်မှ တောက်ပနေသော အရာများကို
ငေးစိုက်ကြည့်လျက် တံတွေးနှင့်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အတိအကျပဲ”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ပြောသည်။ သူက ခရာတစ်ခုကို ပါးစပ်တွင်
အော်ပြီး မှုတ်လိုက်သည်။ စူးရှသောအသံက လိုက်ဂူခန်းမထဲတွင် ပဲ့တင်
ခစ်သွားသည်။

မည်းနက်သော ခရာမပင့်ကူ ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ ကျောက်
ဆောင်အကွဲအမာများကြားမှ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး သူ၏ အချက်ပေးမှုကို
ရရှိပြန်သောအားဖြင့် ရှေ့သို့ ပြေးလာကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အော်ဟစ်သံ
နားမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ခရာမှုတ်သံကြောင့် မျက်ချင်း ရပ်တန့်သွားရသည်။

ပင့်ကူအားလုံး သူ၏ အမိန့်ကို လိုက်နာကြသည်။ တချို့က
ချိန်းများပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်လာကြပြီး သူတို့၏ အစွယ်များက နံရံမှ
နီတုံးများကို ကိုက်နုတ်ယူ၍ ၎င်းတို့ကို အောက်မှ စောင့်နေကြသော
အရာများသို့ ပစ်ပေးကြသည်။ စိန်တုံးတစ်ခုစီကို သူတို့ ရုတ်တရက်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ထားသော အပုံများထဲမှ တစ်ပုံဆီသို့ သွားရောက်ရပ်ကြသည်။

“ငါတော့ မယုံကြည်နိုင်ဘူး။ စိန်တွင်းကို ရှင်ရှာတွေ့ပြီး ပင့်ကူတွေ
ရှင်အတွက် စိန်တွေ တူးပေးနေကြပါလား”

ဘာရာညာက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

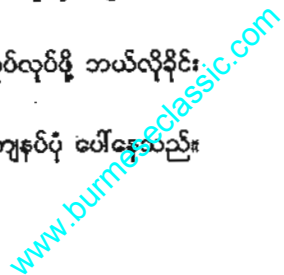
“သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်လူကောက်။
အုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီစိန်တွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒါတွေဟာ ဒီလိုက်ဂူကို ပိုင်တဲ့လူတွေ ပိုင်တယ်”

အရစ္စတိုက မစ္စတာအုတ်ဂူကို မျက်နှာလှည့်မူလိုက်ပြီး ပြောသည်။
မစ္စတာအုတ်ဂူက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မသိတာဟာ သူတို့အတွက် မထိ
စိန်သိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဒီပင့်ကူတွေ ရှင်အတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘယ်လိုခိုင်း
ကျွန်မက သူ့ကို မေးသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ကျေနပ်ပုံ ပေါ်နေသည်။

“ပင့်ကူတွေဟာ စိန်တွေကို အသုံးမပြုဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခုက ပင့်ကူတွေဟာ စိန်လက်စွပ်တွေ၊ စိန်ဘယက်တွေ မဝတ်ကြဘူး။ ပြီးတော့ ပင့်ကူတစ်ကောင်က ရတနာဆိုင်မှာ စိန်တစ်လုံး ရောင်းဖို့ ကြိုးစားမယ်လို့ မင်းတို့ စိတ်ကူးမိကြသလား။ ဘယ်စိတ်ကူးမလဲ။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ ငါ အပေးအယူလုပ်တာပေါ့။ ဟော ဒီမှာ ရောက်လာပြီ”

သူက မျက်နှာ ရွှင်ပြုံးနေသည်။

ကြီးမားသော အပိုင်တစ်ခု ဂူပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် မြင်ပူးသမျှထဲတွင် အကြီးဖြစ်သော ပင့်ကူတစ်ကောင်သည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနောက်မှ ထွက်လာသည်။ ၎င်း၏ ခြိမ်းခြောက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အမွှေးအပျင်များ ပုံအုပ်နေသည်။ ၎င်း၏ ကြီးမားလှသော ခြေထောက်များက စိတာအတော်များစွာ ချဲကားလျက် ရှိနေကြပြီး ဂရုတစိုက် ဖြင့် ရှေ့ကို လှမ်းလာနေသည်။

ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ တင်းကြပ်နေပြီး ကျွန်ုပ်နှလုံးက တဒိန်ဒိန်ခုန်နေကာ ခြေထောက်များက ကြောက်လန့်မှုကြောင့် တုန်ခါနေသည်။ တုန်ယင်နေသော ကျွန်ုပ်မလက်ထဲတွင် စိဘင်းက သူ့ကိုယ်သူ တုန်ခါနေသော ဘောလုံးတစ်လုံးအဖြစ် ကျွေးနေသည်။

“ဥသျှောင်ကြီးကို တွေ့ကြ၊ ဥသျှောင်ကြီးဟာ အနှစ်တစ်ရာကျော် အသက်ကြီးနေပြီ။ ဝရာမပင့်ကူတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲ။ သူ တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ရင် တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ သေသွားမယ်”

ရောမပင့်ကူကြီး ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် မိုးရပ်နေသောအခါ မစ္စတာ အုတ်ဂူက ပြောသည်။

“သူ့ကို ငါနဲ့ ဝေးဝေးထားပါ။ သူ ငါ့ကို ကိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စားပစ်မှာ”

စိဘင်းက ကျွန်ုပ်မလက်ထဲတွင် ကိုယ်ကို နောက်သို့တွန်းလျက် တောင်းပန်သည်။

အရစ္စတိုက မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါကြီးကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကို ခေါ်လာတာလဲ။ ငါ့ဂူကို ခင်ဗျားရဲ့ စိန်တွင်းကို ဘယ်သူမှ မသိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြနေရတာလဲ”

တင်းကြပ်နေသော အသံဖြင့် အရစ္စတိုက မစ္စတာအုတ်ဂူကို မေး လိုက်သည်။

ဝဠံလင်းညွန့်၏ ဝဠံလျားဖြူစွေးသော မျက်နှာကို ဘာရာညာက မော့ကြည့်သည်။

ဥသျှောင်ကြီးကို
တွေ့ကြ၊ ဥသျှောင်ကြီး
ဟာ အနှစ်တစ်ရာကျော်
အသက်ကြီးနေပြီ။ ရောမပင့်ကူ
တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲ။ သူ တစ်
ချက် ကိုက်လိုက်ရင် တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ
သေသွားမယ်။

“အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မတို့ လျှောက်ပြောမှာကို ရှင် စိတ်မပူဘဲ
လား”

“ဟင့်အင်း မင်းတို့ ပြောနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့
ဆိုတော့ မင်းတို့ ဒီမှာနေကြရတော့မှာကြောင့်ပေါ့”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ‘ရယ်မောလျက် ပြန်ပြောသည်။

“မနေဘူး”

အခုစတုဂံက အော်သည်။

“မင်းတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ကြရလိမ့်မယ်။ ငါ့ရဲ့ ပင့်ဂံ
တွေနဲ့ မင်းတို့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုပ်ကြတာကိုး”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ပခုံးတွန့်လျက် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ပျောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ လူတွေ ကျွန်
တို့ကို လာရှာကြလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက ကန့်ကွက်သည်။

“သူတို့ ရွာကြမှာပေါ့”

မစ္စတာအုတ်ဂူက လက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ မင်းတို့ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ မင်းတို့ရဲ့ အချိုးစုတွေကိုတော့ နှစ်အနည်းငယ်ကြာကြာအ
တွေ့ကောင်းတွေ့ကြမှာပါ။ ငါ အဲဒါကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူက မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဒီအောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ထားချင်တဲကလဲ
ကျွန်မက မေးသည်။

“စိန်တွေကို အိတ်တွေထဲထည့်ဖို့အတွက် ဥသျှောင်ကြီးနဲ့
မင်း တို့ရဲ့ အကူအညီကို လိုတယ်။ ပြီးတော့မှ အဲဒါတွေကို ငါယူသွား
ရောင်ချ ဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စိန်တွေကို အရောင်တင်နိုင်မယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

စီဘင်းက ဧည့်လမ်းညွှန်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်လျက် ကျွန်မ
လက်ထဲမှ အော်ပြောသည်။

“မင်းကိုလား။ မင်း ပင့်ကူတွေကို လေးလေးစားစား မရှိဘူး။ ဒီ
တော့ မင်းကိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ လေးလေးစားစား လုပ်ရမှာလဲ။ မင်း
ပင့်ကူရေ လုပ်ချင်နေတယ်လို့ ပင့်ကူတွေ ငါ့ကို ပြောပြတယ်။ ဒီတော့
မင်းကိုလည်း ငါတို့ ပုလင်းထဲ ထည့်သင့်ထည့်ရမှာပေါ့”

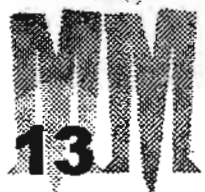
“ခင်ဗျားတို့ မထည့်နဲ့”

“ဒီမယ် ကောင်ကလေး။ ငါကြိုက်တာ ငါ လုပ်နိုင်တယ်။ အခု
မင်းတို့အားလုံးကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ အချိန်ကျလာပြီ။ ဒီမှာဥသျှောင်ကြီး။
သူတို့တွေကို မင်းခိုင်းပေတော့”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ပြုံးသည်။

ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မတို့ မသိရင် ဥဒ္ဒေသကဏ္ဍကြီးက ကျွန်မတို့ကို သူ၏ အစွယ်များနှင့်တွန့်၍ လိုက်ကုန်ရုံဆိုသို့ မောင်းနှင်သွားသည်။

“မင်းတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြ”

သူက လျှာလေးအာလေး အသံကြီးဖြင့် ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။

“စိန်တွေကို ကောက်ပြီး ဒီအိတ်တွေထဲ ထည့်ကြ”

သူက အိတ်အလွတ်ပုံတစ်ပုံကို အစွယ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးပြသည်။

“ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရမှာလဲ။ ငါတို့က မင်းရဲ့ ကျွန်တွေ မဟုတ်ဘူး”

အရှေ့တိုက်က စောဒကတက်သည်။

ဥဒ္ဒေသကဏ္ဍကြီး၏ အစွယ်များက ပြူးထွက်လာသည်။ သူက ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ အဆိပ်တွေ ဘာလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနာကျင်ဆုံးသေခြင်းနဲ့ မင်း သေချင်သလား။ ငါ့ရဲ့ အဆိပ်တွေ မင်းရဲ့ ဦးနှောက်ထဲဝင်သွားရင် မင်းရဲ့ ဦးနှောက်တွေ အရည်ဖျော်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ဟာ ကွန်ကရစ်လို မာကျောသွားလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ခြေလက်တွေဟာ ခုလိုအရွယ်အစားထက် ၅ ဆလောက် ကြီးမားအောင် ရောင်ကိုင်းလာပြီး ပြုတ်ကျကုန်လိမ့်မယ်”

ဘာရာညာက တစ္ဆေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မျက်နှာဖြူမတ်ဖြူလျှော်ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ မသိချင်ဘူး။ သူပြောတာကို ငါတို့ လုပ်ကြရအောင်”

သူမက အရှေ့တိုက်၏ လက်ကို ဆွဲလျက် အော်ဟစ်ပြောသည်။

“ကောင်မကလေး လိမ္မာတယ်။ အခု အလုပ်သွားလုပ်ကြ”
ဥဒ္ဒေသကဏ္ဍကြီးက ဟိန်းသံဖြင့် ပြောသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမားလှသော ဥဒ္ဒေသကဏ္ဍကြီးက စောင့်ကြပ်ကြည့်လျက် စိန်များကို အိတ်များအတွင်းသို့ ကျွန်မတို့ စတင်ထည့်ကြသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူ၏ ကြီးမားလှသော ခြေထောက်ကြီးများက အိတ်ကို မစွတာအုတ်ဂူစောင့်နေသော နေရာဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားစတင်ပြောကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောရန် လိုခြုံစိတ်ချ ထားသည်။

“စီဘင်း နင်က ပင့်ကူဆိုတော့ ငါတို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ နင် ထင်သလဲ”

ကျွန်မက တီးတိုးပြောသည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

သူက အသံစာစာဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ အကြံရပြီ။ ပင့်ကူဘာသာစကားကို နင် နားလည်တယ်။

နင် တခြားပင့်ကူတွေကို စကားပြောပါလား”

သူ့ခြေထောက်များက ကျွန်မပခုံးကို ကုတ်ခြစ်လိုက်သည်။

“ဘာအတွက်လဲ”

သူက ကြောက်လန့်စွာမေးသည်။

“နင် သူတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့နိုင်ချင် ဖွဲ့နိုင်မှာပေါ့”

ကျွန်မက အကြံပြုသည်။

“သူတို့အားလုံးလည်း ကျွန်တွေဖြစ်ပုံပေါ်နေကြတယ်။ ငါတို့လိုပဲ သူတို့လည်း ဥဒ္ဒေသကဏ္ဍကြီးကို ကြောက်နေကောင်း ကြောက်နေကြလိမ့်မယ်။ ဒါတို့လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် သူတို့ ကူညီကောင်းကူညီနိုင်လိမ့်မယ်။ ငါ ဒီလိုတာက ဒီနေရာကနေ ဘယ်လိုထွက်ရမယ်ဆိုတာ ပင့်ကူတွေ သိမြင် ဆီခိုမယ်”

စီတန်းက ဆင်းညိတ်သည်။

“အိုကေ”

သူက ဝေဝေဝါဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာကောင်းမှာလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး”

“ဒီအကြံကောင်းတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ဥသျှောင်ကြီး ငါတို့
မသတ်ခင် ငါ့ကို လွှတ်မြောက်ဖို့ လမ်းရှာရမယ်”

“အဲဒီလိုမျိုး မပြောပါနဲ့”

ဘာရာညာက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါ အမှန်ပဲ။ အဲဒီအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူတို့ရဲ့ လုံ
ခြုံမှုကို ငါတို့ သိနေကြတာကြောင့် သူတို့ ငါတို့ကို လွှတ်မပေးတော့
ဘူး။ စိန်တွေကို ငါတို့ ထည့်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါတို့ကို သူတို့လိုအ
ကြံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့ သေကြဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ဟု
တယ် မဟုတ်လား”

အရစ္စတို့က အတိုက်အခံ ပြောသည်။

ကျွန်မလည်ချောင်းထဲ တစ်ဆိုသွားသည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး
တုန်ယင်သွားသည်။

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ ကျန်နစ်။ ငါ ပြုတ်ကျတော့မယ်”

စီတန်းက ကျွန်မပခုံးကို အတင်းအကြပ် တွယ်ဖက်လျက် အော်
ပြောသည်။

“ငါကြောက်တယ်”

ကျွန်မ တီးတိုးပြောသည်။

“ငါလည်း ကြောက်တာပဲ”

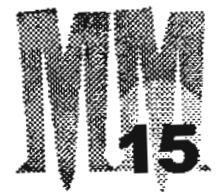
သူက အသံစာစာဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်ကြည့်နေသည်။ မစ္စတာဟင်နှင့် ကျွန်မတို့၏ အတန်းသုအတန်းသား
များ ယခုဘာလုပ်နေကြသနည်းဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ ကျွန်မတို့ ပျောက်
နေသည်ကို သူတို့ သိကြမည်မှာ သေချာသည်။ ဂူများကို သူတို့ ရှာနေကြ
ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့မပါဘဲ သူတို့ အိမ်ပြန်သွားကြပြီလား။

တစ်နာရီကြာသောအခါ မစ္စတာအုတ်ဂူက သူ၏ ခရောက် သုံးကြိမ်
ခွတ်လိုက်သည်။ ပင့်ကူအားလုံး အလုပ်ရပ်သွားကြသည်။ ဂူအပေါက်ဝကို
သူ လက်နှိပ်တတ်မီး ထိုးလိုက်သည်။ သေးငယ်သော ကျွန်ပင့်ကူအဖွဲ့က
သေနေသော ယင်ကောင်များနှင့် အင်းဆက်ပိုးကောင်များ ပြည့်နေသော
ခွက်တစ်ကြီးတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။

“ဒါ သူတို့အတွက် ထမင်းစားချိန် ဖြစ်ရမယ်။ စီတန်း မင်းသား”

အတေး မင်း သူတို့ကို စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးပေးပြီ”

အရစ္စတို့က ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

ရောမပင့်ကူကြီးများ စားသောက်ဖို့အတွက် သွားကြသောအခါ ကျွန်မက စီတင်း သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းနိုင်ရန်အတွက် လက်ကို အောက်သို့ နှိပ်ချပေးလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ နင် အခု သူတို့ထဲက တစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာကြောက်စရာ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင့်ကို ဘယ်သူမှ ကိုက်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မက တီးတိုးပြောသည်။

စီတင်းက ကျွန်မကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာကြည့်ပြီး သေနေသော ယုတ်ကောင်များ ပင့်ကူအိမ်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။

“အဲဒါတွေကို သူ စားမယ်လို့ နင် ထင်သလား”

ဘာရာညာက သိချင်နေသည်။

“ဟင် ... သူက ပင့်ကူတစ်ကောင်ပဲဟာ။ ပြီးတော့ နင် ပင့်ကူအိမ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ရောမ ရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ရမယ်ဆိုတဲ့”

အရစ္စတိုက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါက ရောမ မဟုတ်ဘူး။ နင် ပင့်ကူ ဖြစ်သွားတာထဲ ကံကောင်းတယ်”

ဘာရာညာက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

အခြား ရောမပင့်ကူများနှင့် စီတင်း စကားပြောနေသောအခါ ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေသည်။ စီတင်း သနားပါတယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည် မဟုတ်ပါ။ ပင့်ကူများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း လှောင်ပြောင်ကျီဝယ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပင့်ကူ ကျွန်မခေါင်းပေါ် ခုန်တက်သောအခါ သူ ကျွန်မကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူ အလွန်ရဲရင့်သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီး သူ့ကို ကယ်တင်နိုင်တာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသာ ပြန်ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်မိသည်။

စီတင်းက ရောမပင့်ကူတစ်ကောင်ဆီသို့ တွာသွားသည်။ ထိုပင့်ကူ ယင်ကောင်အသေတစ်ကောင်ကို ဝါးစားနေသည်။

“ဟယ်လို ငါ စီတင်းပါ။ မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

သူက သူ၏ အစွယ်ကို ပင့်ကူဘာသာစကားဖြင့် လှုပ်ပြသည်။

ထိုပင့်ကူက သူ့ကို သုန်သုန်နှုန်နှုန် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်စမ်းပါ။ ငါ ဆာလောင်လွန်းလို့ မင်းရဲ့ ခြေထောက်ပဲခွေးကို မဖြေနိုင်ဘူး”

၎င်းက အစွယ်ကို ဖြုဖြုလိုက်သည်။

အခြားပင့်ကူများက ပိုးကောင်အသေတစ်ကောင်ကို ပိုင်းကိုက်စား

နေကြပြီး အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ကောင်က အစွယ်ဖြင့် ခြေထောက်ပြောသည်။

“မင်းက ပင့်ကူစစ်စစ်မှ မဟုတ်တာ”

စီတင်း ဒေါသဖြစ်စွာ အစွယ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ငါ ပင့်ကူစစ်စစ်ကွ”

သူက ကာကွယ်ပြောသည်။ ပင့်ကူအိမ်ထဲမှ ယင်ကောင်အသေ

တစ်ကောင်ကို သူ့ဆွဲယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ခဏကြာသော

အခါ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ၎င်းကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီလောက် ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီးမှ အဲဒါ စားကြရသလား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုပင့်ကူက မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“နောက်တစ်နေ့အတွက် အစားအစာတွေ ဖမ်းယူဖို့အတွက် ညတိုင်း ကြီးမားတဲ့ ပင့်ကူအိမ်ကြီးကို ဥသျှောင်ကြီးအတွက် လုပ်ရတယ်။ သူသာမရှိရင် ငါတို့ အားလုံး ငတ်ပြီ”

အခြားပင့်ကူတစ်ကောင်က ဝမ်းသာအားရ သူ၏ အစွယ်ဖြင့် လက် ခုပ်တီးလိုက်သည်။

“ဒီည ငါတို့ စပယ်ရှယ် ဘူပေးကောင်းကောင်းစားရတော့မယ်။ ယင်ကောင်တွေရယ်၊ ပျားတွေရယ်၊ လိပ်ပြာတွေရယ် စားရတော့မယ်”

စီဘင်းက သူ့ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ဒီလို အပိုက်တွေ ကျွေးမွေးဖို့အတွက် သူတို့ ဘာမှ မကုန်ကျဘူး။ ဒီစိန်တွင်းဟာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ တန်တယ်”

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲဆိုတာ မင်း မသိပါဘူး”
နောက်ထပ် ပင့်ကူတစ်ကောင်က သူ့ကို အစွယ်များ လှုပ်ယမ်းပြ သည်။

“ဒေါ်လာဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒါတွေက ယင်ကောင်တွေထက် ပိုအရသာ ကောင်းလို့လား”

“ဒေါ်လာဆိုတာ လူတွေလိုချင်ကြတဲ့ ပိုက်ဆံပေါ့။ မင်းတို့ကောင် တွေ အစွယ်ကနေ အနီးအထိ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ မစွတာအုတ်ဂူ နဲ့ ဥသျှောင်ကြီးတို့ကတော့ ဝမ်းနေကြတယ်”

“မင်းက ပြဿနာကောင်ပဲ”

ပထမပင့်ကူက သူ့ကို စွပ်စွဲသည်။

“မင်း ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာ ဥသျှောင်ကြီး မကြားစေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

နောက်ပင့်ကူက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“မင်း ယင်ကောင်မစားချင်ရင် ငါတို့ဟာငါတို့ စားမယ်”

“ငါပြောတာ နားထောင်ပါ”

စီဘင်းက သူ့အစွယ်ကို မအားလပ်နိုင်အောင် လှုပ်ရှားလျက်

အတိုးပြောသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုကူညီရင် မင်းတို့ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ငါ အထိ ပေးတယ်”

“လွတ်မြောက်မှုလား။ အဲဒါ ဘာလဲ”

သာလောင်နေသော ပင့်ကူတစ်ကောင်က မေးသည်။

စီဘင်းက အကောင်းဆုံးသော ပင့်ကူအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ ကမ်းလှမ်းတဲ့အရာကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပင့်ကူအိမ်ကို နှိမ်ပိုင်ယက်ပြီး ကိုယ့်အစားအစာကို ကိုယ်ဖမ်းဆီးရမယ့် လွတ်လပ်မှုပဲ။

မင်းတို့ ယင်ကောင်တွေကို မပုန်းသေးဘူးလား။ တစ်နေ့လာလည်း ယင် အောင်။ တစ်နေ့လာလည်း ယင်ကောင်နဲ့”

သူက ပင့်ကူတစ်ကောင်မှ အခြားတစ်ကောင်သို့ ကြည့်၍ မကျေ နပ်ဟန်ဖြင့် အစွယ်တစ်ချောင်းကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ အခွင့်အရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ဖို့ အချိန်ကြပြီ။ ငါ နှိပ်လိုတာက မင်းတို့ ပုစဉ်းတွေ နောက်ဆုံးစားခဲ့ရတာ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

ထိုပင့်ကူ၏ မျက်လုံး ရှစ်လုံးမှာ ချက်ချင်း ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားသည်။

“အို... ငါ ပုစဉ်းမစားရတာ ကြာလှနေပြီ။ ပုစဉ်းတွေကို ငါ ခြောက်တယ်။ ကျွတ်ရှုပြီး အရည်ရွမ်းတယ်”

အခြားပင့်ကူတစ်ကောင်က အိပ်မက်၊မက်နေဟန်ဖြင့် နောက်လှမ်း နှိပ်လိုက်သည်။

“ပုစဉ်းတစ်ကောင်ရဖို့အတွက် ငါ ဘာမဆို ပေးမယ်”

“ကဲ ငါနဲ့ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီကြပါ။

မင်းတို့အားလုံး ပုစဉ်းတွေ စားချင်သလောက် စားရမယ်”

စီဘင်းက သူတို့ကို ကတိပေးလိုက်သည်။

ပင့်ကူတစ်ကောင်က ဂူအဆုံးဆီသို့ အစွယ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးနှံ နှိပ်သည်။

“အဲဒီမှာ ထွက်လမ်းရှိတယ်။ နှစ်အတော်ကြာပြီ”
“ငါတို့ ယင်ကောင်တွေစားပြီး အလုပ်ထပ်လုပ်ကြရအောင်”
ဥသျှောင်ကြီးနဲ့ လူသားထွက်သွားကြရင် မင်းကို ငါတို့ အဲဒီကို
ခေါ်သွားမယ်”

နောက်တစ်ယောက်က သဘောတူလိုက်သည်။
“သိပ်ပြန်ပြန်ကြီး မလုပ်နဲ့”

အလွန်အရပ်ဆိုးသော အနက်ရောင် ပင့်ကူတစ်ကောင်က သတိ
ပေးသည်။ ၎င်းက အခြားပင့်ကူများကို ဘေးတွန်းပယ်ပြီး စီတင်းကို အန္တရာယ်
ရှိသော မျက်လုံး ရှစ်လုံးဖြင့် သံသယမကင်းစွာ ကြည့်သည်။

“မင်းကို ငါတို့ ယုံကြည်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ”

“ငါ မင်းတို့ကို အမှန်ပြောနေတာပါ။ ငါနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း လွတ်
မြောက်ရမယ်။ ငါ လူသား ပြန်ဖြစ်ချင်တယ်။ မင်းတို့ကို ငါ အနာတရ
မလုပ်ပါဘူး။ ငါတို့လည်း လွတ်မြောက်မှုလိုချင်တယ်”

စီတင်းက အခိုင်အမာ ပြောသည်။

အရပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အိုကေ မင်းတို့ကို ငါလည်း ကူညီမယ်”

ထို့နောက် သတိပေးခြင်း မရှိဘဲ ၎င်း၏ အန္တရာယ်စကားများက
ခြိမ်းခြောက်ဟန်ဖြင့် ထွက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ငါတို့ကို လိမ်ရင်တော့ မင်းတို့အားလုံးကို ငါ
ကိုက်မယ်။ ငါ့ရဲ့ အစွယ် မင်းတို့ရဲ့ အခြေပြားထဲကို စိုက်ဝင်သွားရင် မင်းတို့
ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး သေခြင်းနဲ့ သေကြရလိမ့်မယ်”

မစ္စတာအုတ်ဂူက ခရာမှတ်လိုက်သည်။ ပင့်ကူအားလုံး အလုပ်
ပြန်လုပ်ကြသည်။ စီတင်းက ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ရွေ့လျားလာပြီး သတင်းကို
ပြော ပြသည်။

“သူတို့ ငါတို့ကို ကူညီကြလိမ့်မယ်”

သူက ကျွန်ုပ်မလက်ပေါ် တွယ်တက်လာရင်း ပြောသည်။

တစ်နာရီ ကုန်ဆုံးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အိတ်နှစ်အိတ်ကို စိန်များ
ညှပ်ပြီးသွားသည်။ ကျွန်ုပ်မ ကျောကုန်းနာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး လက်များက
အောက်တုံးများကို ကိုင်တွယ်သဖြင့် ကြမ်းထော်နေသည်။ ထို့နောက်
အနောက်တစ်ကြိမ် မှတ်လိုက်ပြီး သေးငယ်သော ကျွန်ုပ်ပင့်ကူအဖွဲ့သားများ
နဲ့သူလာသော ကြီးမားသည့် ပင့်ကူအိမ်ကြီးပေါ်မှ ဥသျှောင်ကြီး၏ ကောက်
အစားအစာများ ရောက်လာသည်။ သေနေသော ယင်ကောင်များ။
အစားအစာနှင့် လိပ်ပြာများသည် စေးကပ်သော ပင့်ကူအိမ်အမျှင်များတွင်
အိပ်နေကြသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ လာသည်။

“မင်းတို့အတွက် အစားအစာတွေမရှိတာ ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်။
သေပေပေ ပင့်ကူအစားအစာတွေကို မင်းတို့ မျှဝေစားသောက်နိုင်ပါတယ်။
အစားအစာတွေဟာ ငါ အကြိုက်တော့ ချိုလွန်းနေပေမယ့် အရသာရှိတယ်လို့
ခံစားကြတယ်”

သူက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

သူနှင့် ဥသျှောင်ကြီးတို့ ဝုထဲမှ ထွက်ခွာကြသောအခါ ဝင်ပေါက်
တစ်ခုခုတည်းသော မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သတ္တုတံခါးက သူတို့နောက်

၌ ပိတ်သွားသည်။ ကြီးမားသော တံခါးမင်းတုံးကြီးများကို မင်းတုံးအိမ်ထဲ ထည့်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပင့်ကူများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

အရစ္စတိုက အခိုင်ကျနေသော လိုဝပ်ဂူကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း “မင်းရဲ့ ပင့်ကူသုငယ်ချင်းတွေ ကတိတည်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

သူက ပြောသည်။

ဂူထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပင့်ကူလက်ဆစ်ဆုတ်စာတို့ ကောက်တေးကို စားသောက်ရန် ပြေးသွားကြသည်။ သို့သော် ကျန်ရှိသော ပင့်ကူများက မလှုပ်ရှားကြချေ။ မိနစ်များစွာ ကုန်လွန်သွားသည်။ နောက်မှ ၌ ပင့်ကူချပေါင်းများစွာတို့ ကျွန်မတို့အား ဝိုင်းအုံလာကြသောအခါ လှုပ်ရှား ယုံယဲ့ကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။

“ငါ့သုငယ်ချင်းတွေ ငါတို့ကို ကူညီလိမ့်မယ်လို့ ငါ ပြောခဲ့သား။ စီဘင်းက ကျွန်မ မခုံးပေါ်မှ ဂုဏ်ယုဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။ ကျွန်မ တွေ့မြင်ဖူးသမျှထဲတွင် အရုပ်အဆိုးဆုံးဖြစ်သော ဧရာ ပင့်ကူက ကျွန်မခြေထောက်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး ကျွန်မ လက်မောင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ၎င်းက စီဘင်းကို အစွယ်ဖြင့် အချက်ပြသည်။

“မြေအောက်မြစ်ဆီ ငါတို့ကို သူ လမ်းပြခေါ်သွားလိမ့်မယ်” တို့ ဖြတ်ကူးနိုင်မယ့် တံတားတစ်ခုရှိတယ်”

စီဘင်းက ဘာသာပြန်ပြသည်။

အရုပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက ကျွန်မ၏ အရေပြားကို သူ၏ အစွယ်ဖြင့် ရှေ့သို့ ညွှန်ပြသည်။ ကျွန်မက အသက်ရှူအောင်ထားပြီး ရှေ့လမ်းစေလျှောက်သည်။ ကျွန်မ ကျောရိုးမှ ချွေးများစီးကျလာသည်။ ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။ မင်းရဲ့ အစွယ်တွေကို သတိထားစမ်းပါ။ မင်းရဲ့ သေတံတမန် အဆိပ်ရည်တွေကို ငါ့အထဲ ထိုးပစ်ထည့်ပါနဲ့။

ပင့်ကူက အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို လမ်းကြောင်း ထိန်းရန်အတွက် ကျွန်မလက်ကို သူ အသုံးပြုနေသည်။ ကျွန်မကို ဘယ်

သူ ရွေ့လျားစေလိုလျှင် ကျွန်မလက်၏ ဘယ်ဖက်အခြမ်းကို သူ့အစွယ် ဖြင့် ပွတ်သည်။ ကျွန်မတို့ ညာဖက်သို့ ရွေ့လျားရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မလက်၏ ညာဖက်အခြမ်းကို သူ့အစွယ်ဖြင့် ထောက်ပြသည်။

ပင့်ကူထောင်ပေါင်းများစွာတို့က လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်သော စစ်တပ် ခဲ့သို့ နံရံတစ်လျှောက် ကျွန်မတို့နောက်ကို လိုက်လာသည်။

မကြာခင်၌ နောက်ဖက်နံရံတွင်ရှိသော ကျွန်းမြောင်းသည်အပေါက် အထစ်ဆင့် စိန်တွင်းထဲမှ ကျွန်မတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အမှောင်ထုက ကျွန်မ တို့ကို ဝါးဖြိုသွားသည်။ အရုပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက ကျွန်မတို့၏ မျက်စိ နှစ်လုံးလှာသည်။

ကျောက်တုံးများကြား မှောင်မည်းသော လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်မ တို့ ရွေ့လျားလာကြသောအခါ ရှေ့တစ်နေရာမှ ရေစီးဆင်းသံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။

“အဲဒါ မြေအောက်မြစ်ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်မက တအံ့တဩ ပြောသည်။

ဘာရာညာက ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သူ့မအသံက

စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ပြည့်နေသည်။

“ဂျွန်နစ် ငါတို့ မလွတ်မြောက်ကြသေးဘူး။ ငါတို့နောက်ကို ကြည့်

နော်”

အရစ္စတိုက ရုတ်တရက် သတိပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ

သည်။

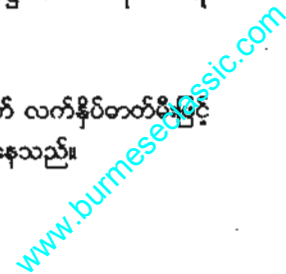
ကျွန်မတို့နောက် အမှောင်ထဲ တစ်နေရာ၌ အလင်းရောင်တစ်ခု

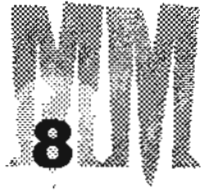
ထွက်လာသည်။

ကျွန်မရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လက်နှိပ်တတ်စိုးဖြင့်

အသံထွက်နေသည်။ ပြီး ၎င်းက အမြန်အစီလိုက်လာနေသည်။

“စီဘင်း ငါတို့နောက်ကို လိုက်လာကြပြီ”

စီဘင်းက ကျွန်မလက်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး အရုပ်ဆိုးသော ပင့်
နွဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မ အသားပေါ်တွင် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ
လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။ သူတို့တစ်ကောင်
တစ်ကောင် စကားပြောကြသောအခါ သူတို့၏ အစွယ်များ ကျွန်မ အရေ
ကို ခြစ်မိကြသည်။

“အဲဒါ မစ္စတာအုတ်ဂူဖြစ်မယ်လို့ ငါ့သုဇယံချင်းက ထင်တယ်
စီဘင်းက ကျွန်မကို ဘာသာပြန်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ သူ့မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်”

ကျောက်တုံးထူထပ်သော ကြားလမ်းဆုံးအထိ ကျွန်မတို့ ရှေ့
သွားကြပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားကြသည်။ အရုပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက ကျွန်
မလက်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

ကျွန်မက စီဘင်းကို တိုးတိုးပြောသည်။

သို့သော် သူ အဖြေမပေးနိုင်ခင် ကျွန်မတို့ ပတ်ပတ်လည် အမှတ်
ထဲမှ ထူးဆန်းသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းက တိုးညင်းသော
တစ်စီ တချောက်ချောက်မြည်သံဖြစ်ပြီး မြည်သံပို၍ မြန်ဆန်လာသည်။

“သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲဆိုတာ ငါ ကြည့်ချင်လိုက်တာ
ဘာရာညာက ညည်းတွားသည်။

စီဘင်းက ရယ်သည်။

“သူတို့ ပင့်ကူအိမ် ယက်လုပ်နေကြတာပါ။ မစ္စတာအုတ်ဂူကို
အစိုးဖို့အတွက် သူတို့ ထောင်ချောက်တစ်ခု လုပ်နေကြတယ်”

“ဒါပေမယ့် လူသားတစ်ယောက်ကို ပင့်ကူအိမ်နဲ့ ဖမ်းလို့ မရပါ
နဲ့”

အရစ္စတိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ဘယ်သူက ပြောသလဲ။ မင်း ပင့်ကူတစ်ကောင် မဟုတ်တာ
ကြောင့် ပင့်ကူတစ်ကောင်ရဲ့ စွမ်းရည်ကို ရယ်စရာမလုပ်ပါနဲ့”

စီဘင်းက ဒေါသဖြစ်စွာ အသံစာစာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်က ပိုမို နီးကပ်လာသည်။ ကျောက်ခဲ
ပေါ် မစ္စတာအုတ်ဂူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်များနင်းလာသည့် အသံကို ကျွန်မတို့
ကြားရသည်။ ပင့်ကူအိမ်ယက်လုပ်သံက ပို၍ မြန်ဆန်လာသည်။ ထို့နောက်
ရပ်တန့်သွားသည်။

“သူတို့ အဆင်သင့်ပြီ”

စီဘင်း၏ ခက်ထန်သော အသံစာစာဖြင့် ပြောသည်။

“တိတ်တိတ်နေကြ”

သူက ကျွန်မလက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ပခုံးပေါ်အထိတက်ရင်း ညွှန်
ကြားလိုက်သည်။

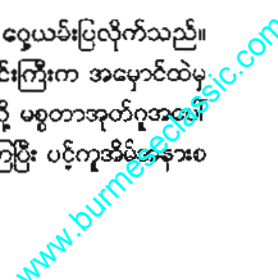
ရှုတ်တရက် မျက်စေ့ကြိမ်းဖွယ်ကောင်းသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ထင်းတန်းက ကျွန်မတို့ မျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာသည်။ မစ္စတာအုတ်ဂူ

ကျောက်တုံးတစ်ခု၏ကြားမှ ထိုးထွက်လာသည်။

“မင်းတို့ကို ငါ မိပြီ။ မင်းတို့ ဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူ ထွက်ပြေး
ခရေတော့ပါဘူးကွာ”

ထိုအချိန်၌ စီဘင်းက သူ၏ အစွယ်ကို ငွေယမ်းပြလိုက်သည်။

ကျောက်ခဲပေါ် ကြီးမားသော ပင့်ကူအိမ်ပိုင်းပိုင်းကြီးက အမှောင်ထဲမှ
ထွက်လာသည်။ ၎င်းက ဧရာမပိုက်ကွန်ကြီးကဲ့သို့ မစ္စတာအုတ်ဂူအပေါ်
ရောက်ရှိလာသည်။ ပင့်ကူများက ရှေ့သို့ ပြေးသွားကြပြီး ပင့်ကူအိမ်အနားဝ

မင်းတို့လုပ်တာတွေကို ဥသျှောင်ကြီး တွေ့သွားရင်
ဝေးကွာလားကွာ။ မင်းတို့အားလုံးကို နှစ်ခြိုက်လက်လှမ်း
ဝါးစားပစ်လိမ့်မယ်။

ကိုဆွဲလျက် ထိတ်လန့်သွားသော လူကို တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်ဖမ်းချုပ်လိုက်
ကြသည်။ ၎င်းက ပါသော်အထုပ်တစ်ထုပ် ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ မိုက်မဲတဲ့ ပင့်ကူတွေပါလား”
သူက အော်ဟစ်သည်။
“ဒီအတွက် မင်းတို့ ပေးဆပ်ကြရလိမ့်မယ်”

ဆုပြည့်စုံထွန်းအာဇာ

သို့သော် သူ ရုန်းကန်လေ စေးကပ်သော ပင့်ကူအိမ်က ခန္ဓာကိုယ်
တွယ်ကပ်လေ ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ”
သူက အော်ဟစ်ပြီး ကြိမ်းဝါးသည်။
“မင်းတို့လုပ်တာတွေကို ဥသျှောင်ကြီး တွေ့သွားရင်တော့လား
အား မင်းတို့အားလုံးကို အရှင်လတ်လတ် ဝါးစားပစ်လိမ့်မယ်”

သို့သော် ပင့်ကူများက သူ့ကို လျစ်လျူရှုထားကြသည်။ သူတို့
အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် အစွယ်များ
ဖြင့် ဝှေ့ယစ်ဖြေကြသည်။

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူလိုက်။ ရှေ့နားလေးမှာ မြစ်ရိုးတယ်လို့
ပင့်ကူတွေပြောကြတယ်”

စီဘင်းက အမိန့်ပေးသည်။
ကျွန်မက စေးကပ်သော ကြိုးအမျှင်များအကြား လက်လှမ်းလျက်
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာအုတ်ဂုံ”
ကျွန်မက ချိုသာစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
“မင်းတို့ ဝေးဝေးချောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့ နည်းနည်း
ကလေး အောင်မြင်သွားတာကို ပျော်နေကြဦးပေါ့။ အဲဒါဟာ မင်းတို့ရဲ့
ချောက်ဆုံးပျော်ခြင်း ဖြစ်ရမယ်”

သူက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

ယခု ကျွန်မတို့သွားနေသော နေရာကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ပြီဖြစ်
သောကြောင့် ကျွန်မတို့ပါ လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနိုင်ကြသည်။ မကြာခင်၌
အုတ်ဂုံ၏ ဒေါသတကြီးအော်သံများ ကျွန်မတို့နောက် အမှောင်ထဲတွင်
ဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပင့်ကူများ ပြည့်ကျပ်နေသည်။
ချောက်ထပ် လိုက်ကတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်မတို့ ပြေးသွားကြသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း
ခြေလှမ်းတိုင်း၌ ရှေးစီးဆင်းသံ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းအာဇာ

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဂုဏ်မှ ကျွန်မ ပြေးထွက်လာပြီး ကြီးမားသော ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မစွတာအုတ်ဂူစကားများက ကျွန်မနားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“မင်းတို့ ဝေးဝေးမရောက်ပါဘူးကွာ”

သူ မှန်သည်။

ကျောက်ဆောင်အစွန်းတွင် ကျွန်မတို့ရပ်ပြီး အောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အောက်ဖက် စိတာရာပေါင်းများစွာ၌ ခြေအောက်ချောက်ကမ်းပေါ်ကြီးထဲတွင် ရေစီးသန်သော မြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းနေသည်။ ကျွန်မတို့ ခြေထောက်အောက်၌ လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်ဖြစ်နေသော အရာမှာ တံတားတစ်ခု၏ အကြွင်းအကျန်များ ဖြစ်လေသည်။ ချောက်ကမ်းပေါ်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် သစ်သားပလက်ဖောင်းတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။ ၎င်း၏အလွှာတွင် ကျောက်ဆောင်ကို ထွင်းထားသော လှေကားထစ်များကို တွေ့ရသည်။ ထိုလှေကားထစ်များသည် ကျွန်မတို့ကို ဂုဏ်မှ အပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်။

အချစ်တိုက်က ပျက်စီးနေသောတံတားကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပခုံးကိုင်းကျသွားသည်။

“နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆွေးကျသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူက ညည်းတွားသည်။

ဘာရာညာက ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ငါတို့ အခု ဒီနေရာက ဘယ်တော့မှ ထွက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မက စိဘင်း၏ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းက မှူးနီဝံခြင်းပုံရိပ်ကို ဖော်ပြနေသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ဒါကို အရင်ဦးဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

သူက ညည်းညူသည်။

“အဲဒါ သူတို့ရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့တယ်”

ကျွန်မက ပြောသည်။

အရပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက တွားသွားလာပြီး ကျွန်မခြေထောက်ပေါ်ထက်လာသည်။ ၎င်း၏ အစွယ်က ကျွန်မလက်ပေါ်မှ စိဘင်းဆီ မအားလပ်နိုင်အောင် သတင်းပို့နေသည်။ ပင့်ကူတာသားစကားကို ကျွန်မ နားမလည်သော်လည်း စိဘင်းမျက်နှာပေါ်မှ ထိတ်လန့်နေသော အကြည့်ကို ကျွန်မ ခြင်ရသည်။

စီဘင်းက ကျွန်မကို အရေးတကြီး မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါပို့အားလုံး အခု ဒုက္ခရောက်နေပြီလို့ ငါ့သူငယ်ချင်းက ပြောတယ်။ နင်တို့ လွတ်သွားတာကို ဥသျှောင်ကြီးသိသွားပြီ။ ငါတို့အားလုံးကို လာသတ်ဖို့အတွက် ပင့်ကူစစ်တပ်တစ်တပ်ကို သူ စုဆောင်းနေတယ်။ အရစ္စတိုက သူ့နဂါးမှ မည်းညစ်နေသော ခွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်။ ဥသျှောင်ကြီးလာဖမ်းဖို့အတွက် ငါတို့ ဒီနေရာက စောင့်မနေနိုင်ဘူး”

သူက မြည်တွန်ပြောသည်။
“ဒါပေမဲ့ ထွက်လမ်းက ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

စီဘင်းက အသံစာစာဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်မ ဦးနှောက်က အကြံဉာဏ်ရှာဖွေနေသည်။ လွတ်မြောက်မှုလမ်းကို ကျွန်မ စဉ်းစားရမည်။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်စုံတရာ စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကျွန်မတွင် အကြံအစည်တစ်ခု ရှိသည်။ သို့သော် ၎င်းက ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

“စီဘင်း နှင့် သူငယ်ချင်းတွေ မစွတာအုတ်ဂူကို ဖမ်းချုပ်နိုင်လောက်အောင် ခိုင်မာတဲ့ ပင့်ကူအိမ်ကို ယက်လုပ်နိုင်ကြတယ်”

မည်သူမှ ကျွန်မကို ရယ်မောကြမည်မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်လျက် ကျွန်မ စကားစလိုက်သည်။

“သူတို့ ချောက်ကမ်းပါးဒီဘက်အခြမ်းကနေ ဟိုဖက်အခြမ်းအထိ ပင့်ကူအိမ် ယက်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်သလား။ ငါတို့ တံတားအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်လောက်အောင် ခိုင်ခန့်မယ့် ပင့်ကူအိမ်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် ငါတို့ အဲဒီအပေါ် တက်သွားနိုင်မယ်”

ဘာရာညာက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ အရစ္စတိုက သူ့ခေါင်းမှ မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် စီဘင်းက အားပါးတရ ပြုံးနေသည်။

“အို”

အကျယ်လောင်ဆုံးသော အော်သံဖြင့် သူ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်နစ် ဒါ သိပ်ကောင်းတယ်”

စီဘင်းက အရုပ်ဆိုးသော ပင့်ကူဖက်သို့လှည့်ပြီး သူ့အစွယ်များက မရပ်မနား လှုပ်ရှားသွားသည်။ အရုပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ၎င်း၏ အစွယ်များ အထိတ်တလန့် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်ကို ကျွန်မ မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ၎င်းက အစွယ်နှင့် ခြေထောက်များ တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားလျက် ပြန်လည်တုန်ပြန်ပြောသည်။

“ဘာပြောသလဲ”

ကျွန်မက အသက်မရှူနိုင်ဘဲ စီဘင်းကိုမေးသည်။

“နင် သိပ်တော်တယ်လို့ သူလည်း ထင်တယ်”

စီဘင်းက ကျွန်မကို ပြောသည်။

အရုပ်ဆိုးသော ပင့်ကူက ကျွန်မလက်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး ဓရာမပင့်ကူထောင်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေကြသော နေရာဆီသို့ သွားသည်။ သူ့အစွယ်များက အမိန့်များ ပေးနေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။ ဓရာမပင့်ကူများ အပြေးအလွှား လှုပ်ရှားကြသည်။ သူတို့နံရံမှ ထစ်ဆင့် ချောက်ကမ်းပါးအထပ်၌ရှိသော ကျောက်ဆောင်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တွားသွားတက်ကြသည်။ သူတို့၏ ဝမ်းဗိုက်များ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေကြသည်တို့ ကျွန်မတွေ့မြင်ရပြီး ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံးပင့်ကူအိမ်ကို သူတို့ စတင် ယက်လုပ်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဓရာမပင့်ကူအိမ်ကြီး ရပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ၎င်းကို ခေါင်မိုးတွင် ကပ်ထားသည်။ ကြီးမားသော ပင့်ကူမျှင်ကြီးကြီးများ တွဲလောင်း တွဲနေကြပြီး တဝေါင်ပေါ် စီးဆင်းနေသော ရေစီးအထက်တွင် မီတာ ရာပေါင်းများစွာတို့က ထိုပင့်ကူမျှင်ကြီးမှ တွဲလောင်းချပြီး ကျောက်ကမ်းပါးပေါ် ခြေထောက်သွားသော ပင့်ကူအိမ်ကို ယက်လုပ်ကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပင့်ကူအိမ် ပြီးသွားသည်။ မြေအောက်မြစ်ကို ဟိုဖက်ဒီဖက် ဆက်သွယ်လျှောက်သော အလွန်တရာ ကြီးမားလှသည့် အဆောက်အအုံကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝေးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ပင့်ကူမျှင်ကြီး များက လက်နှိပ်တတ်မီး အလင်းရောင်တွင် တောက်ပနေသည်။

“အဲဒါ ဘယ်လောက်ခိုင်မလဲ မသိဘူး”

ဘာရာညာက တီးတိုးပြောသည်။ အနီးဆုံးကြိုးပေါ်ကို ကျွန်ုပ် မြေထောက်တစ်ဖက် တင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းပေါ် မှ ကြိုးကို ကျွန်ုပ် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်ုပ် မြေထောက်တစ်ဖက်က ကျောက်ဆောင်အစွန်းမှ မြေရာသိမ်လိုက်ပြီး ကြိုးတန်း တစ်ခုပေါ်သို့ နင်းလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် ပင့်ကူအိမ်များပေါ်တွင် တွဲလောင်းဖြစ်သွား သည်။

ကျွန်ုပ် ပြုတ်ကျသွားလျှင် မည်သည့်အရာကမှ ကယ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

“အောက်ကို မကြည့်နဲ့”

အရစ္စတိုက လှမ်းပြောသည်။

“ငါ ... ငါ ... ငါ မကြည့်ဘူး”

ကျွန်ုပ်က အော်သည်။

ပင့်ကူအိမ်ပေါ် ကျွန်ုပ် ရှေ့တိုးသွားသည်။ ၎င်းက ထူးဆန်းသော ဗိုက်ကွန်တစ်ခုပေါ် ဖြတ်သွားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ သောအခါ ကျွန်ုပ်လက်မောင်းများ ကိုက်ခဲစပြုလာသည်။ ကျွန်ုပ် မြေထောက် များ တုန်ယင်လာသည်။

“လွတ်မချနဲ့၊ ငါမသေချင်ဘူး”

စီဘင်းက တောင်းပန်သည်။

ကျွန်ုပ်ခေါင်းပေါ်မှ ကြိုးများအပေါ် ကျွန်ုပ်မျက်စိကို အာရုံစူးစိုက် ထားသည်။

“ငါလွတ်ချမယ်လို့ နင်ထင်သလား”

နောက်ကြိုးကို ကျွန်ုပ် လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ဒေါသဖြစ်စွာ ရေရွတ် မြောလိုက်သည်။

ဘာရာညာက ပင့်ကူအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကျွန်ုပ်နောက် စတင်လိုက် သောအခါ ပင့်ကူအိမ်တစ်ခုလုံး အိကျသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် ခံစားလိုက်ရ သည်။ ထို့နောက် အရစ္စတို တက်လိုက်သောအခါ ၎င်းက ပို၍ အိကျလာ သည်။

ကျွန်ုပ် ရင်တဒိန်ဒိန် ခုန်နေသည်။ မြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း

ကျွန်မလက်မှ နာကျင်မှုက ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ချွေးများကြောင့် ကျွန်မ မျက်လုံးစပ်နေသည်။ ချွေးများ ကျွန်မ သုတ်ပစ်ချင်နေသည်။ သို့သော် ပင့်ကူအိမ်ကို ကျွန်မ လက်မလွှတ်ရဲချေ။ အောက်ဖက်မှ မြစ်အော်ဟစ်သံက ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

“ဆက်သွား။ အခု မရပ်နဲ့”

စီဘင်းက တိုက်တွန်းသည်။

“နင်ပြောတာက လွယ်တယ်။ ငါ့လက်တွေ ကိုက်လို့ သေတော့မယ်”

ကျွန်မက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် စောဒကတက်သည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်သောအခါ ပင့်ကူအိမ် ပြင်းထန်စွာ စတင်လှုပ်ယိမ်းလာသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်အလေးချိန် အောက်၌ ကြိုးများ ပြန်ကားထွက်လာသည်ကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ကျွန်မ ပခုံးပေါ်မှ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာရာညာနှင့် အရစ္စတို အကြောက်အကန် တွဲလောင်းဆိုနေကြသည်။ ပင့်ကူအိမ်တစ်အိမ်တွင် ငြိတွယ်နေကြသော ယင်ကောင်ကြီးသုံးကောင်နှင့် ကျွန်မတို့ တူနေကြသည်။

“ငါ ငြိနေပြီး လှုပ်လို့ မရဘူး”

ဘာရာညာက ထိတ်လန့်နေသော မျက်နှာဖြင့် အော်ဟစ်သည်။

“နင် အဲဒီနေရာမှာပဲနေ။ နင့်ကို ငါ ကူညီမယ်”

အရစ္စတိုက လှမ်းပြောသည်။

ပင့်ကူအိမ်ပေါ် ဖြတ်သန်းလျက် သူမဆီသို့ သူလွဲယမ်းသွားသည်။ သူမ၏ ပခုံးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။

“ငါ့ကို တွယ်ထား”

သူက သူမကို ပြောသည်။

ဘာရာညာက အရစ္စတို၏ လက်ကို ဖက်တွယ်ထားပြီး သူက သူ၏ ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် သူမ၏ ကိုယ်အလေးချိန်နှစ်ခုစလုံးကို ထိန်းမ

ထားသည်။ သူ၏လက် သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားရသလားဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။

ကျွန်မတို့ အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်လှရောက်ခင်ဖြစ်စဉ် ၎င်းက ခြစ်ပေါ်လာသည်။

ကြီးမားသော အပိုင်းကြီးတစ်ခု ပင့်ကူအိမ်ပေါ် ကျရောက်လာသည်။

စီဘင်းက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဥသျှောင်ကြီးက ကျွန်မတို့နောက်၌ ကျောက်ဆောင်အစွန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ၎င်း၏ ရောမခြေထောက်ကြိုးများက ပင့်ကူအိမ်ပေါ်သို့ ခြေလှမ်းနေကြသည်။ ဘာဖြစ်တော့မည်ကို ကျွန်မချက်ခြင်း သိလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ကို သူ ပင့်ကူအိမ်ပေါ်ဖြတ်လျက် လိုက်ပမ်းပြီး ဝဲဂယက်ထနေသော မြေအောက်မြစ်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်တော့မည်။

“ငါတို့ အောင်မြင်ပြီ”

ကျွန်မ အားပါးတရ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် စိတင်းထုံမှ ကျွန်မ ကြားရသော အသံမှာ ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့် ရှိုက်သံဖြစ်သည်။

ချောက်ကမ်းပါးအထက်တွင် တွဲလောင်းကျနေသော ပင့်ကူအိမ်ကို ကျွန်မ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာရာညာနှင့် အရစ္စတိုတို့မှာ ပင့်ကူအိမ်မှ ခွဲလောင်ဖြစ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့ တွေ့ကြုံနေရသော အန္တရာယ်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်သောအခါ ကျွန်မရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဥသျှောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပင့်ကူအိမ်ပေါ် တက်လိုက်လာသည်။ ၎င်း၏ ကြီးမာသော ကျောက်ယံမည်းမည်းက ပင့်ကူအိမ်ကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ယမ်းစေသည်။

အခါအခါရွာလျားသော ခြေထောက်များက ပင့်ကူမျှင်ကြိုးများကြားမှ တိုးထွက်လာပြီး ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများကို သေမင်းဆီကန်ချရန် ကြိုးစားနေသည်။

အရစ္စတိုက ခြေလှမ်းကို ပိုမြန်လိုက်သည်။ ဘာရာညာက သူ့လက်ကို အောက်တွယ်ထားပြီး သူတို့ ပင့်ကူမျှင်ကြိုးတစ်ချောင်းမှ တစ်ချောင်းဆီသို့ လှည့်မြန်စွာ လှဲရမ်းသွားကြသည်။ မကြာခင်၌ ဘာရာညာက လက်တစ်ဖက်

သို့ ပြန်လိုက်ပြီး သစ်သားပလက်ဖောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မက ခြေထောက်လိုက်ပြီး သူမကို အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ပင့်ကူအိမ်ပေါ်တွင် အရစ္စတိုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဥသျှောင်ကြီးက သူ့ကိုသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သစ်သားပလက်ဖောင်းပေါ်သို့

ချောက်ကမ်းပါးအထက်ရှိ ဥသျှောင်ကြိုး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဆန့်တန်းထွက်လာပြီး သူ၏ ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်ရန် ကြိုးစားသည်။

အရစ္စတိုက ဘေးတစ်ဖက်ကို ခုန်လိုက်သည်။ သူ့အထက်မှ ပင့်ကူမျှင်ကြိုးအား ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမှ သူ့လက်ချောင်းများ ပြေလျော့လှုပ်လှော် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လှည့်မြန်စွာဖြင့် ပက်လက်ဖောင်းပေါ် တက်လိုက်

သည်။ ဘာရာညာနှင့် ကျွန်မက သူ့ကို ဥသျှောင်ကြိုး၏ ခြိမ်းခြောက်နေသော ခြေထောက်မှ လွတ်ရာသို့ ဆွဲယူလိုက်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း”

“ငါတို့ ရောက်တော့မယ်”

ကျွန်မအတွေးအားလုံးကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြောက်လန့်နေဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မ၏ ညာဖက် ဝိဘာအနည်းငယ်၌ရှိသော သစ်သားပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျွန်မပြတ်သန်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအပေါ်သို့ ကျွန်မ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ လုံခြုံစိတ်ချရပြီး လက်ကို တစ်ဖက်ပြီးတစ်ဖက် လှဲရမ်းလျက် ခြေထောက်က

ပင့်ကူမျှင်ကြိုးတစ်ချောင်းမှ နောက်တစ်ချောင်းပေါ် ကျွန်မ ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မ ခြေ

ကုတ်လွတ်သွားသည်။ ကျွန်မညာခြေထောက် လေထဲတွင် တွဲလောင်းကျသွားသည်။ အောက်ကို မကြည့်ရဘဲ နောက်ပင့်ကူမျှင်ကြိုးပေါ် ခြေကုတ်

ကောင်းကောင်း ချမိသည်အထိ ကျွန်မ အကြောက်အကန် ခြေထောက်ကို လှမ်းနေမိသည်။ ကျွန်မလက်မှ နာကျင်မှုကို မေ့ထားသည်။ အရေးကြီးသည်

က ထိုသစ်သား ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်ရန် ဖြစ်သည်။

စိတင်းက ကျွန်မနားထဲကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အော်ပြောသည်။ ပလက်ဖောင်း၏ အစပ်ဆီကို ကျွန်မ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်မ လက်ချောင်းများက သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ထိကိုင်မိလိုက်သည်နှင့် ပင့်ကူအိမ်ပေါ်မှနေ၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

လှဲတက်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ဦးခေါင်းများ ချာချာလည်လျက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက် အိုမင်းနေသော သစ်သားခုံပေါ်တွင်

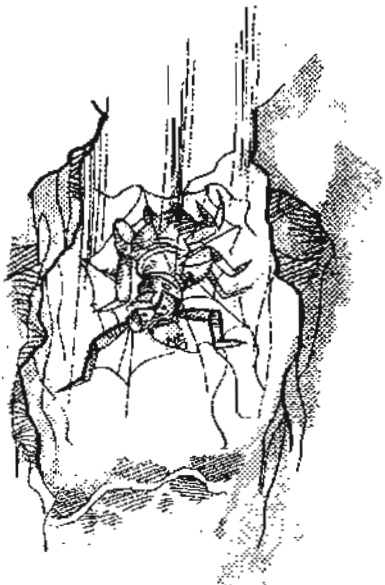
မတ်တတ်ရပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

www.burmeseclassic.com

စီဘင်းက ခေါင်မိုးကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးပြလျက် အော်လိုက်သည်။ ကျွန်မက လက်နှိပ်တတ်မီးကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး ခေါင်မိုးကို စီးကြည့်လိုက်သည်။ ရောမပင့်ကူများ ပြုခဲနေကြသည်။ သူတို့ ခေါင်မိုးပေးတွားသွားတက်သွားကြပြီး ခေါင်မိုးမှ ပင့်ကူအိမ်ကို တစ်ကြိုးပြီးတစ်ကြိုး ဆွဲဖြုတ်ချနေကြသည်။ ပင့်ကူအိမ်တစ်ခုလုံး အောက်သို့ ပို၍ နိမ့်သည်ထက် နိမ့်ကျလာသည်။ ဥသျှောင်ကြီးက မော့ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ၎င်းက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလှည့် လိုက်ပြီး ကားလမ်းဆီသို့ ပင့်ကူအိမ်ပေါ် ပြန်ဖြုတ်သွားသည်။

သို့သော် သိပ်နောက်ကျသွားချေပြီ။
ရောမပင့်ကူများက ပိုမိုလျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားကြပြီး ခေါင်မိုးမှ ပင့်ကူအိမ်ကို ဖြုတ်ချကြသည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ကြိုးများ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျလာသည်။ ကျွန်မအသက်မရှူနိုင်ဘဲ ကြည့်နေသည်။

ရှုတ်တရက် ပင့်ကူအိမ်တစ်ခုလုံး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဥသျှောင်ကြီး၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်မည်းမည်းကြီးလည်း ၎င်း နှင့်အတူ ပါသွားသည်။

ပင့်ကူအိမ်ကြီး အောက်သို့ ကျဆင်းသွားပြီး ခြေအောက်မြစ်၏ ခံဝယ်က ထနေသော ခေ့ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အခြားတစ်ဖက်ရှိ ချောက်ကမ်းပေါ်မှ ပင့်ကူထောင်ပေါင်းများစွာ မျက်စိက သတ္တဝါကြီး အဆုံးသတ်သွားခြင်းကို အထိမ်းအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အစွယ်များကို ဝှေ့ယမ်းပြုကြသည်။ အားလုံးထဲမှ အရုပ်အဆိုးဆုံး ပင့်ကူက ကျွန်မတို့ကို အထူးသတင်းတစ်ခု ပို့လိုက်သည်။

“သူ လွတ်မြောက်သွားတဲ့အတွက် နင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ပြောနေတယ်”

စီဘင်းက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးက ပြန်ဆည်ဝှေ့ယမ်းပြုသည်။

ကျောက်တုံးထဲတွင် ထွင်းထားသော လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ ပြန်လှည့်တက်ပြေးသွားကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့ တောထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်တွင် နေဝင်နေပြီး

“နှုတ်ဆက်မိတယ် တာရန်ချလာရော အဲဒီအထဲက ထွက်လာရတာ သိပ်ကောင်းတယ်”

အရစ္စတိုက အော်ပြောသည်။
“ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ခွမ်းနယ်နေသော အသံစာစာတင်သံက မေးသည်။
ပင့်ကူဖြစ်နေဆဲဖြင့် ကျွန်မ ပခုံးကို တွယ်ကပ်နေသော စီဘင်းကို

ကျွန်မတို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။
“ငါ့အတွက် နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဖြစ်သည်။ ပင့်ကူတစ်ကောင်ကို ကျွန်မ သွားဖြင့် တို့ထိရမည်ကို စဉ်းစားရုံ
မင် အန်ချင်နေသည်။

“ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မက ခေါင်းကို အတင်းခါယမ်းလျက် ညည်းတွားပြောသည်။

“နင် ကိုက်ရမယ်”

ဘာရာညာက အတင်းတိုက်တွန်းသည်။

“ဂျန်နစ် လုပ်ပါ”

စီဘင်းက တောင်းပန်သည်။

“ငါ့မှာ မျှော်လင့်စရာဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

သူက ကျွန်မလက်ပေါ် ပြေးဆင်းလာပြီး လက်ဝါးပေါ်တွင် ထိုင်နေ

သည်။

“လုပ်ပါ”

တပြည်းပြည်းနှင့် လက်ကို ကျွန်မ မျက်နှာဆီသို့ မြှောက်လိုက်
သည်။ စီဘင်း၏ ပင့်ကူကိုယ်လုံးက ကျွန်မနှုတ်ခမ်းနှင့် ထိလှထိခင် ဖြစ်လာ

သည်။

“သူ့ရဲ့ ခြေထောက်ကို ကိုက်လိုက်။ မြန်မြန်လုပ်”

ဘာရာညာက ညွှန်ကြားသည်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ပင့်ကူတစ်ကောင်ကို
ကျွန်မမည်သို့ ကိုက်ရမည်နည်း။ ‘ဟွန်း’ ဘယ်လို အရသာရှိမလဲ။ ပင့်ကူ

အထိပ်များ ကျွန်မကိုယ်ပေါ် ပန်းထွက်လာလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။
ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းလိုက် ပိန်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်

အနူးများ စီးကျလာသည်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်သည် ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တုန်
ဆင်နေသည်။

“ဂျန်နစ် လုပ်ပါ။ ငါ့ကို ကိုက်ပါ။ နင်ကိုက်လို့ရှိရင် ငါ နင်ရဲ့

အောက်ခြားလေးသွင်ချင်း အမြဲတမ်းလုပ်မယ်ဆိုတာ ကတိပေးတာပဲ။
ပင့်ကူကို ပို၍ နီးကပ်စွာ ကျွန်မ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။
မစွတာ အုတ်ဂူနှင့် ဥသျှောင်ကြီးတို့လက်မှ ကျွန်မတို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ
သို့သော် စီဘင်းကမူ ပင့်ကူကိုယ်လုံးထဲတွင် ပိတ်မိနေဆဲ ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် ဘာရာညာက ကျွန်မလက်ကို ပမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီ။ နင်ကို ပင့်ကူကိုက်လို့ န

ပင့်ကူဖြစ်သွားရင် လူက နင်ကို ကိုက်ရင်ကော နင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ငါဆိုလိုတာ
က နင် လှပြန်ဖြစ်မသွားဘူးလား”

“ဒါကတော့ ငါ ကြားဖူးသမျှထဲမှာ အပိုက်မဲဆုံး အဖြစ်ပဲ”

အရစ္စတိုက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ယုတ္တိဓမ္မပဲ”

ဘာရာညာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မလက်ထဲ
သူမ ဖြစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“လုပ်လေ ဂျန်နစ် သူ့ကို ကိုက်လိုက်”

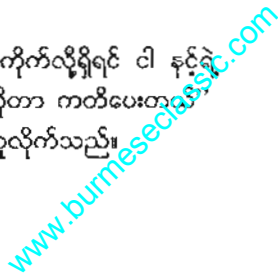
“ငါ ဘာဖြစ်လို့ ကိုက်ရမှာလဲ”

ကျွန်မက ငြင်းဆန်သည်။

“သူက နင်ရဲ့ ယောက်ျားလေးသွင်ချင်းပဲဟာ”

သူမက ကျွန်မကို တံတောင်ဖြင့် တွက်သည်။

ပင့်ကူစီဘင်းကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖွေးများထူထောင်
ခြေထောက်မည်းမည်းများနှင့် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော ပင့်ကူကိုယ်လုံး

၈၀ ၀ မြန်မာ့

ကျွန်မ ပါးစပ်ဟပြီး မျက်စိပိုက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပင့်ကူ
ကို ကျွန်မ ကိုက်လိုက်သည်။

“ပျတ်”

၎င်းနောက် ကျွန်မ မှေးမှေးသွားသည်။

၈၈

ကျွန်မတွေ့မြင်သော ပထမဦးဆုံးမျက်နှာက စိဘင်း၏ မျက်နှာ
ဖြစ်သည်။ ၎င်းက သေးသေးကလေး မဟုတ်တော့ပါ။ နဂိုအရွယ်အစား
ဖြစ်လှသည်။ ကျန်ရှိသော သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လူပြန် ဖြစ်သွားသည်။
သူက ကျွန်မကို ညင်သာစွာ ဆွဲထုသည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျန်နစ်၊ နင် ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပါ”
သူက အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက် ပြောသည်။

ကျွန်မက တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မပြောနိုင်
ချေ။ ကျွန်မပါးစပ်ထဲတွင် ပင့်ကူခြေထောက်အရသာရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။
ကျွန်မတို့ တောထဲသို့ ပြန်လှည့်လာကြပြီး တာရန်ချလာလိုက်စဉ်
အဓိကဝင်ပေါက်ကို ကြိုးစားရှာကြသည်။ တတ်စိကားတို့နေရာ၌ ရှိနေဦး
မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်မိသည်။ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာ ကောင်းကောင်းစားချင်
နေသည်။

ရှေ့မှ အလင်းရောင်များကို ကျွန်မတို့တွေ့မြင်သော အချိန်တွင်
မှောင်နေပြီ။ ချုံပုတ်များအကြား ကျွန်မတို့ တိုးသွားကြပြီး မစွတာဟင်နှင့်
ကျွန်မတို့၏ အတန်းသားအားလုံးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ တဖြတ်ဖြတ်မီးလင်း
နေသော ရဲကားများ စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေကြသည်။
အားများရှေ့တွင် ရပ်နေသူက မစွတာအုတ်စု ဖြစ်သည်။ သူ့အသံကြောင့်
ကျွန်မ သွေးများ အေးစက်သွားသည်။

“ကံဆိုးချင်တော့ ကလေးတွေ ပျောက်သွားကြပြီ။ သူတို့ ခြေ
ထောက်မြစ်ထဲမှာ ရေနစ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကြောက်စရာတောင်တဲ

www.burmeseclassic.com

၈၂ ၀ သက်တမ်းပေး

တစ်နည်းကြောင့်ပျက်ပျက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သူတို့ရဲ့အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်ပါ။ သူတို့ လမ်းပေါ်ကနေ ဆင်းသွားကြတာကိုး”

သူက အားလုံးကို ပြောပြနေသည်။

“သူ လိမ်နေတာ”

စီဘင်းက ရှေ့ကို ပြေးထွက်သွားရင်း အော်ဟစ်ပြောသည်။

“သူ ကျွန်တော်တို့ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

အရစ္စတိုက အော်သည်။

“လိုက်ရဲ့အဖေမှာ သူ့ရဲ့စိန်တွင်း ရှိတယ်”

ဘာရာညာက အော်သည်။

“သူ့ကို မယုံနဲ့”

ကျွန်မက သတိပေးသည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ဒေါသကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက် နောက်ပြလှည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ပြောတာ နားမထောင်ကြနဲ့။ သူတို့ ရူးနေကြတယ်”

သူက အော်ဟစ်ပြောသည်။

ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလာသည်။

“ကဲ ... ကလေးတွေ၊ မင်းတို့ကို ငါတို့ရှာနေကြတာ နားမထောင်ကြာပြီ။ မင်းတို့ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ။ မင်းတို့ ဘယ်နေရာမှာ ပုန်းနေကြသလဲ”

“ကျွန်မတို့ မပုန်းပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးနေတာပါ”

ကျွန်မက သူတို့ကို ပြောပြသည်။

မစ္စတာဟင်က ကျွန်မတို့ကို အလွန်တင်းမာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား။ ပြီးတော့ စိန်တွင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ မင်းတို့ဆိုက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ငါ မကြားချင်ဘူး”

“အဲဒါ အမှန်ပါ မစ္စတာဟင်”

—အရစ္စတိုက ပြောပြီး သူ့ရှင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်ကာ စိန်လက်တစ်ဆုပ်စာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မစ္စတာအုတ်ဂူက ၎င်းတို့ကို ဆွဲယူရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရဲအရာရှိက သူ့လက်ကို နောက်မှ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... မစ္စတာအုတ်ဂူ မင်းရှင်းပြစရာတွေ အတော်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

၈၃

ရဲများက မစွတာအုတ်ဂူကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး လှိုက်လှိုက်သို့ ဆွားကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကို စိန်တွင်းဆီသို့ လိုက်ဖို့သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ဖမ်းဆီးပြီး ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ဂူထဲတွင် ဓရာမပင့်ကူအားလုံး ဖုံးကွယ်နေကြသည်ကို မည်သူ့ သတ်မပြုမိကြပါ။ ပင့်ကူများက ရဲများကို ဒုက္ခမပေးကြချေ။ သူတို့၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် ဖျော်ပါးနေကြပြီး ပုစဉ်းများကို စားသောက်နေရင်းဖြင့် သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

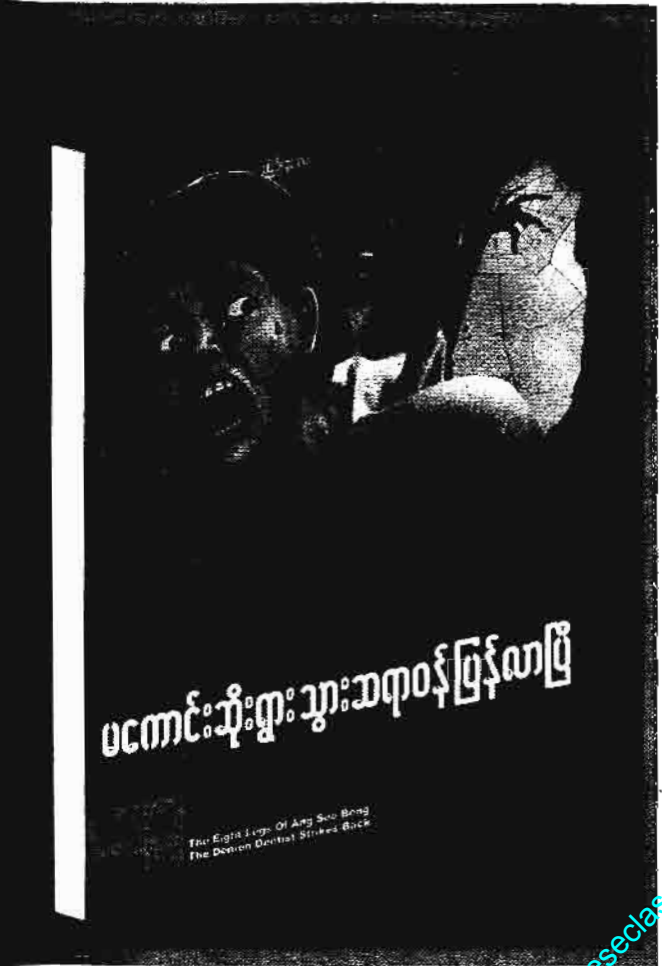
ကျွန်မတို့ တစ်ကျောင်းလုံး၏ ပြောစရာ ဖြစ်လာသည်။ လူတိုင်းက ဝိုင်းအုံနေကြပြီး ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို သိချင်နေသည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့ ကြိုးစားပြောပြကြသည်။ သို့သော် မည်သူမှ မယုံကြည်ကြချေ။

မစွတာဟင်က ကျွန်မတို့၏ ဝိဘာများဆီသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို တွေ့မြင်ကြောင်းနှင့် အန္တရာယ်ရှိသော မိုင်းတွင်းသူခိုးတစ်ယောက်ကို ရဲများအား ကူညီ၍ ကျွန်မတို့ ဖမ်းဆီးပေးခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့တတ်လမ်း အဆုံးသတ်သွားသည်။ ချွင်းချွင်းအဖြစ် ဒီနေ့အထိ စိဘင်း၏ လက်ခုံပေါ်တွင် ပင့်ကူကိုက်ခဲ့သောနေရာ သေးငယ်သော အနီအမှတ်နှစ်ခု ရှိနေဆဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့လက်ကို ကျွန်မ ဆုပ်ကိုင်သည့်အခါတိုင်း ၎င်းတို့ကို တွေ့မြင်ပြီး ကျွန်မတို့ မည်မျှ သေဘေးနီးခဲ့ပုံကို သတိရနေမိတော့သတည်း။

၇၇၇

ပထကင်းဆိုးစွားသွားဆရာဝန်ဖြန်လပြီ

The Death Dental Strikes Back

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် မှန်များ ဝန်းရံလျက်ရှိသည် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည်တွင် မှန်နံရံ ၄ ခု ရှိပြီး ခေါင်းမောင်း တွင် မှန်ခေါင်းမိုးတစ်ခု ရှိသည်။

ကျွန်တော် မှန်လှောင်အိမ်ထဲတွင် ရောက်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသော လူရာခေါင်းများ တို့အတွက်မူ ၎င်းက မှန်သေတ္တာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရှိပြထားသော မှန်ရှိ တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အပြသခံထားရသည်။

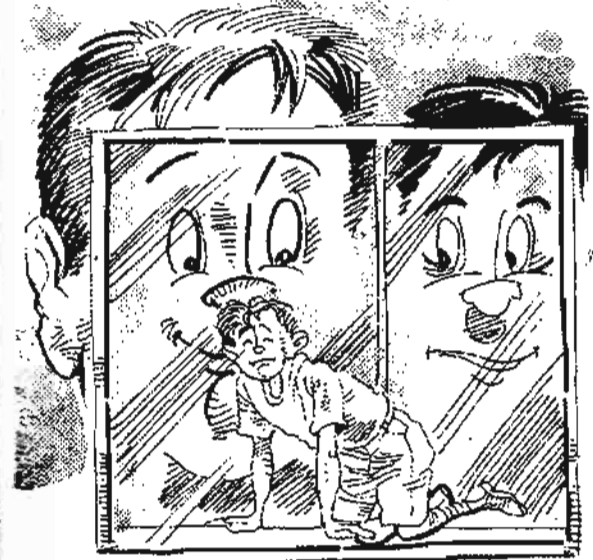
ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြသော လူအားလုံးတို့သည် လူကေ ကြီးမားကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ရယ်မောနေ ကာ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သူတို့၏ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကလေးများ ဆွဲပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အကူအညီ အော်တော လေ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ရယ်မောစကား ပြောကြ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အပြသခံပစ္စည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ မှန်လှောင် အိမ်အပြင်ဖက်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ဤသို့ ကြေငြာထားသည်။ ကမ္ဘာအနှံ့ ဆုံး ကောင်ကလေး။

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် သေးငယ်သည်။ အလွန်သေးငယ်သော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြသော မျက်နှာအားလုံးထက်ပင် ကျွန်တော် အရပ်တိုနေသည်။

ကျွန်တော် စာပြသခံပစ္စည်း ဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော်၏ မှန်လှောင်အိမ်စာပြသခံပစ္စည်း
ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ဤသို့ ကြေငြာထားသည်။
ကမ္ဘာ့အနှံ့ဆုံး ကောင်ကလေး။

မှန်သေတ္တာက ပြတိုက်ထဲတွင်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် ပတ်ပတ်လည် အခြားမှန်သေတ္တာများ မှန်သေတ္တာမှ အပျိုးမျိုးသော ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ကျွန်တော် တွေ့မြင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးကို စောင့်ကြပ်နေကြပြီး မည်သူမှ ကျွန်တော် မှန်သေတ္တာမှ ဆုံးနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်နေကြသော ယူနီဖောင်းဝတ်လူများ ရှိကြ သည်။

ကျွန်တော် အဘယ့်ကြောင့် မှန်လောင်းအိမ်ထဲတွင် ရှိနေပြီး ဝမ်း
အထဲ၌ မည်မျှ ကြာကြာနေရမည်ကို မသိပါ။ ပြတိုက်မည်သည့်နေရာ
ရှိသည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော်သိသည် တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ အလွန်မကောင်း
ဆိုးဝါးဆန်သော လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြုံသွားအောင် လုပ်လိုက်
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။

နောက်ကျလွန်းသွားချေပြီ။

ကြောက်စရာကောင်းသော ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းအကြောင်း
ပြောခင် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရအောင်။ ကျွန်တော့်နာမည်က လီရီဂျီးပါ။
ကျွန်တော့်အသက် ၁၂ နှစ် ရှိပြီ။ သင်တို့ ကျွန်တော့်ကို ကြားဖူးကောင်း
ကြားဖူးကြလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သက်ဦးလွင်က စာအုပ်အမှတ်
( ) တွင် ရေးခဲ့သည်။ ‘မကောင်းဆိုးဝါး သွားဆရာဝန်’ စာအုပ်တွင်
ဒေါက်တာဒရက်က ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများကို ပြန်ပေးခဲ့
ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဒရက်သည် ဂြိုဟ်သားသွားဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်
ကြောင်း ကျွန်တော် အသေအချာ ပြောခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
ဦးခေါင်းကို သူလိုချင်သောဘက်သို့ လှည့်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းက သူ့ကို ကျွန်တော် အသာစီးယူခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ကို ရဲများ ဒရုတ်တိုက်ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ
အာဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မည်သည့်အခါမှ မမေးခဲ့ချေ။ ဒေါသကြောင့်
သူ့မျက်နှာမည်းပုတ်နေပြီး မုန်းတီးမှုကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေ
သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ အော်ပြောခဲ့သည်။

“ရီဂျီး ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်း ငါ့ကို တားဆီးလိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့
မင်းဆရာလင်တဲ့တစ်နေ့မှာ မင်းကို ငါရှာပြီး ကလဲ့စားချေမယ်ကွ”

ဒေါက်တာဒရက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုးများ
အိပ်လေ့ရှိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည့်အခါတိုင်း ထိတ်လန့်မှု
ကြောင့် ကျွန်တော့်သွားများ တခိုက်ခိုက် တုန်လာသည်။ ၆ လလောက်
ကျွန်တော် သွားဆရာဝန်အနားသို့ မကပ်ခဲ့ချေ။

သို့သော် ထို့နောက်တွင် ကောင်းမွန်သော သွားဆရာဝန်အသစ် တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဖြည့်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့နာမည်က ဒေါက်တာ ဘင်နီ ဖြစ်သည်။ သူသည် အမြဲတမ်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေပြီး မိတ်ဆွေဆန် သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှ သူ့လက်ချောင်းများ၏ အရသာကို ကျွန်တော် မှန်းသည်။ သူ၏ သွားညှိသောစက်ကို ကျွန်တော် ပို၍ပင် မှန်းလေသည်။ ကျွန်တော်၏ သွားကို သူအပေါက်မဟာဘဲ လျှာကို အပေါက် ဖာလိုက်မည်ကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ကြောက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ကျောင်းဆင်းသွားသော တစ်ညနေတွင် ဒေါက်တာဘင်နီ၏ ခွဲစိတ်ခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် သွားရောက်စစ်ဆေးခံရန် အတွက် သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းကကစင်ဒါကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ်သွားသည်။ သူမကလည်း အသက် ၁၂ နှစ် ရှိပြီ။ သူမက တကယ်တော့ ကျွန်တော်၏ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မဟုတ်သေးပါ။ သို့သော် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဖြစ်လောက်အောင် သူမ လှပသည်။

သွားဆေးခန်းတံခါးကို ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ တစ် ခဏတွင် တစ်စုံတရာ မှားနေသည်ကို သိလိုက်သည်။

အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော ခရမ်းရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုး သမီးတစ်ယောက်က စာရေးစားပွဲနောက်မှ မော်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။ ကျွန်တော် သေလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“သူမ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မေးသည်။ ထိတ်လန့် ကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ အေးစက်သော ချွေးမျှာ ကျွန်တော့်နဖူးမှ ထွက်လာသည်။

ကကစင်ဒါက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ရီရီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ... သူ ... သူမပေါ့။ ခရမ်းရောင်ဆံပင်နဲ့ ဒေါက်တာ ဒရက်ရဲ့ ညီမ ဒေါ်ရစ်ဒရက်”

ကျွန်တော်က တစ်ဆိုသော အသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ ကကစင်ဒါက မျက်မှောင်ကြူတ်သည်။

“ဒေါက်တာဒရက်နဲ့ သူ့ရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ ထောင်ထဲရောက်သွား သို့ နှင်ပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက အောင်မြင်ဝင့်ကြားစွာ ခုန်ထလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ခေါင်းက လည်ပေါ်တွင် ချာလပတ်လည်ပြီးရင်း လည်နေသည်။

“ငါတို့ ထောင်ထဲမှာ ကြာကြာမနေရပါဘူး။ ငါတို့ ထောင်ဖောက် တွတ်ခဲ့တယ်”

သူမက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြသည်။

ကကစင်ဒါက ကျွန်တော်အော်သည်ထက်ပင် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို သူမ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် တံခါးဆီ ပြေးကြသည်။

သို့သော် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့မသိခင် ခရမ်းရောင် ဆံပင်မမက စားပွဲပေါ်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော ‘ဂျလောက်’ ဟူသော အသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရပြီး တံခါးပိတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပိတ်မိသွားသည်။

ကျွန်တော် ဒေါက်တာဒရက်၏ အကျဉ်းသားဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ သူ့ကို ကလဲ့စားချေခြင်းမှ တားဆီးရန် ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်နိုင်

ကာဗင်ဒါနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ကြသည်။ သူမ ကြောက်လန့်သဖြင့် တုန်ခါနေသည်။ အားလုံးက ကျွန်တော့် အပြစ် ဖြစ်နေသည်။ သူမကို သွားဆရာဝန်ထံ ကျွန်တော် ခေါ်မလာသင့်ပါ။ ယခု သူမလည်း အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။

သူမ ကျွန်တော်၏ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မည်သည့်အခါ ဖြစ် ချင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက လမ်းလျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းလွယ်အိတ်များကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာဒရက် မင်းကိုတွေ့ရင် အရမ်းဝမ်းသာသွားလိမ့်မယ် ရှိနိုး”

“ဒေါက်တာဘင်နီ ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ရဲရင့်သော လေသံမျိုးဖြင့် ရွတ်ဆတ်ဆတ် ပေးလိုက်သည်။

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီမနက် သူ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး။ သူ နေကောင်းလာတဲ့အချိန်မှာတော့ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားကြမှာပါ”

ကာဗင်ဒါက ခြေထောက်ဆောင့်လိုက်သည်။
“ငါ ပျောက်ကွယ်မသွားချင်ဘူး”
“မင်းမှာ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နှုတ်ယူအကြိမ်အပြစ် မကောင်းဆိုးဝါး သွားဆရာဝန်နှင့် ကျွန်တော် မျက်နှာ နှင်းဆိုင်လိုက်ရသည်။ သူ ယခင်ပုံစံအတိုင်း ရှိနေသည်။ အဖြူရောင်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းလိုဖြစ်ပြီး ကောင်းဆိုးဝါး မျက်လုံးများက ကြီးမား၍ နှာခေါင်းက ရှည်လျားလျက် ကောင်းသည်။ သူ၏ ရှည်လျားသော အရိုးခေါင်ခေါင် လက်ချောင်းများက ကျွန်တော့်ကို သူ့ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် လက်ဟန်ပြနေသည်။

“ဝင်လာပါ ရီရိုး။ မင်းကို ငါ စစ်ဆေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”
သူက ပြောသည်။

“မင်းက ကောင်းတဲ့ သွားဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး။ မင်းက သွားဆရာဝန်အတူ။ ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်”

ကျွန်တော်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။
ဒေါက်တာဒရက်က ပြုံး၍သာ နေသည်။

“ရီရိုး မင်းဒီလောက် စိုးရိမ်ပူပန် မနေပါနဲ့။ ဂြိုဟ်သားတွေလည်း ကျွန်တို့ကိုတတ်တယ်။ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်း ငါ့သွားကို မထိပါနဲ့”
ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပြောသည်။

သို့သော် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ကျွန်တော်နှင့် ကာဗင်ဒါကို အတိုက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့သို့ ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် နွားသိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သန့်စွမ်းသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြပြီး ကြီးမားသော ခွဲစိတ်ဆေးသည့် ထိုင်ခုံကြီးနှင့် ၎င်းအပေါ်၌ ထောက်ပံ့နေသော မီးလုံးကြီး

ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်မိသည်။
ကျွန်တော် ရှမ်းထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ခရမ်းရောင်ဆံပင်

မမက ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ် မ,တင်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဒရက်က ကြီးမားသော ကြီးနှစ်ချောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရစ်ပတ် လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံတွင် ကျွန်တော် ဖမ်းချုပ်ခံရပြီး ကျွန်တော် သူ့လက်ခုပ် ထဲက ချေဖြစ်သွားသည်။

“သူနာပြုဆရာမ ငါ့ကို စပါယ်ရှယ်ဆေးထိုးအပ်ပေးပါ”

ဒေါက်တာဒရက်က သူ့ဦးခေါင်းကို လှည့်လျက် ပြောသည်။

ပန်းရောင်ဆံပင်မမက ပစ္စည်းကိရိယာများ ထည့်ထားသော လင် ပန်းဆီသို့သွားပြီး အနက်ရောင်အရည်များ ပြည့်နေသည့် မနပ်ပြွယ် ဆေး ထိုးအပ်ကို သူ့အား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“နင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ကာမင်ဒါက အော်ဟစ်သည်။

“မင်း တွေမှာပါ။ ရီဂျီးက ငါ့ရဲ့ လူနာဟောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ ဘာလိုအပ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ သူ ငါ့ကို တစ်ခါသစ္စာဖောက်ခဲ့ တယ်။ သူ ငါ့ကို လှည့်စားလို့ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက သာမန် သွားဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး။ တခြားသွားဆရာဝန်တွေ မလုပ်နိုင်တာကို ငါ လုပ်နိုင်တယ်”

ဒေါက်တာဒရက်က ဆေးထိုးအပ်ကို စမ်းသပ်ရင်း ပြောသည်။ ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ငြိုးသည်။

“ကြည့်နေ ကောင်မလေး။ ဒေါက်တာဒရက် အားလုံးလုပ်တာ ထင်တယ်”

ဒေါက်တာဒရက်၏ ဦးခေါင်းက ကျွန်တော့်တက်သို့ လှည့်ထူ သည်။

“ရီဂျီး အစီအစဉ်သစ်ကို မင်း အောင်မြင်အောင် ကူညီရတော့မှာ ပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ မယုံကြည်ဘူး။ ဒီတော့ မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခမပေး ရအောင် ငါ အထူးစပယ်ရှယ်ဆေး ထိုးပေးလိုက်မယ်”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာဆေးလဲ”

အရိုးခေါင်းခေါင်း လက်ချောင်းများဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ ငွေ့နှောက် နေသောအခါ ကျွန်တော့် လည်ချောင်းတစ်ဆို့လှပတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါကို EX 908 လို့ ခေါ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ အထဲမှာ 908 စပယ်ရှယ်ပစ္စည်းတွေရှိလို့ပေါ့။ အဲဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တီထွင်မှု ဆိုတာ မင်းတို့ ငါ့ပုလဲပုစ္ဆာ ပြောပြရဦးမယ်။ အဲဒါက မင်းကို ခဏလောက် အိပ်ပျော်သွားစေရမယ်။ မင်းအိပ်ရာက နီးလာတဲ့အခါ ကမ္ဘာကြီး အလွန်ကွဲ ခြားခြားနားနေတာကို မင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာဒရက်၏ မျက်လုံးများက ခြိမ်းချောက်မှုဖြင့် လက်နေ သည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘာဆိုလိုတာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ချောင်းများကို ကိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်လျှာကို မိထားသည်။

“ပြီးတော့ တစ်ခုကတော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ အများကြီး ပိုကြီးလာတဲ့ နေရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း အတော့်ကို ဆေးငယ်သွားလို့ပေါ့”

သူက ရှင်းပြသည်။

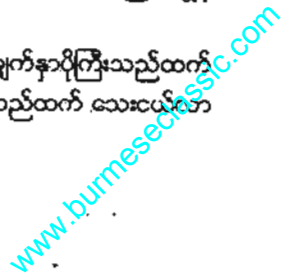
“နင် ရူးနေပြီ။ ရီဂျီးကို နင် ကြုံသွားအောင် လုပ်လို့မရဘူး”

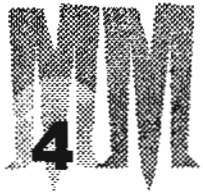
“ငါ လုပ်နိုင်တယ်။ ငါ လုပ်မယ်”

သူက ကတိပေးသည်။

ရှုတ်တရက် ဒေါက်တာဒရက်၏ ဆေးထိုးအပ်များက ကျွန်တော့် နှုတ်ခုံးထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်သွားသည်။ ချက်ခြင်းဆိုရမလောက်အောင် ကျွန်တော် အိပ်ချင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်ခွံများ ပိတ်လာသည်။ ကျွန် တော်တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဒေါက်တာဒရက်၏ မျက်နှာပိုကြီးသည်ထက် ပိုကြီးလာသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ သေးငယ်သည်ထက် သေးငယ်လာ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြတိုက်တစ်ခုမှ မှန်သေတ္တာထဲတွင် ကမ္ဘာ့အသေးဆုံး ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော် ပြစ်လာရသည်။

ဒါတွေ အားလုံးကို ဒေါက်တာဒရက် လုပ်လိုက်သည်။

နေရက်တွေ ကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ လူများက စူးစမ်းလိုသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပို၍ ပို၍ လာကြည့်ကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော် မှန်းလိုက်တာ။ မှူးသွပ်သော သွားဆရာဝန်က သူတို့ကို သေးငယ် သွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်လျှင် သူတို့ ကြိုက်ပါ့မလား။

မကြာခင်၌ ကြောက်စရာကောင်းသော အတွေးများ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်နေကြသည်။ ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ။ ကျွန်တော် ပျောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကာမင်ဒါကို ဒေါက်တာဒရက် ဘာ လုပ်လိုက်သလဲ။ ကျွန်တော့်တို့ကို ရှာဖွေနေကြပြီလား စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ကျောင်းက ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများ ပြတိုက်ကိုလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှိုးကစ်သေတ္တာထဲထွက် တွေ့ကြလျှင် ဘာတွေ့ဖြစ်လာမလဲ။

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်မိဘတွေ လာကြလျှင် ဘာဖြစ်မလဲ။

သို့သော် ကျွန်တော် မှန်အကူငွေထောင်ကို ဝိုင်းအုံလျက်ရှိကြသော မျက်နှာများကို ကျွန်တော် ကြည့်သောအခါ တစ်စုံတရာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

မည်သူမှ ကျွန်တော့်ကို တွေ့မြင်ဖူးကြမည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ ကြသော လူများသည် ကျွန်တော့်တို့လူများ မဟုတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများက ကွဲပြားခြားနားနေကြသည်။ ကော်ကေးရှပ် ဆူဖိုးမျက်နှာများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ဆောင်းရာသီအဝတ်အစားများ ထော်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပြတိုက်သည် အေးစက်သော တိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် ရှိနေသည်။

ကျောင်း၌ ကျွန်တော် သင်ကြားခဲ့ရပြီး တီဗီပေါ်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ ရှာသော နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်အားလုံးကို ကျွန်တော် ကြိုးစားစဉ်းစားကြည့် သည်။ ကျွန်တော် အမေရိကန်တွင် ရှိနေသလား။ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ဆုံး ခြောက်သည်။ အမေရိကန်သည် နိုင်ငံအသစ် ဖြစ်သည်။ ပြတိုက်က ရှေးကျ ချွန်းနေသဖြင့် အမေရိကန်တွင် ရှိမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အေးစက်သော တိုင်းပြည်ဟောင်းတစ်ခုတွင် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော် အင်္ဂလန်တွင် ရှိသလား။ ဂျာမဏီတွင် ရှိသလား။ ရုရှားတွင် ရှိသလား။ စသည်ဖြင့် ... စသည်ဖြင့် ...

ထို့နောက် တခြားတစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဆာလောင်နေသည်။ ကျွန်တော် သေးငယ်သော်လည်း နော်မွတ်နေသည်။

ပို၍ ဆိုးသည်က ...

ကျွန်တော် ရေအိမ်တက်ချင်နေသည်။

ဒေါက်တာဒရက် ပြိုဟ်သားဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ပြိုဟ်သားများ အစာမစားကြဘဲ ရေအိမ်တက်စရာ လိုချင်မှ လိုလိမ့်မည်။

ထို့နောက် တစ်နာရီကြာသောအခါ ထူးဆန်းသောအရာ ဖြစ်လာ သည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှင့် လက်များ ပြောင်းလဲနေသည်ဟု ကျွန် တော် ခံစားရသည်။

ကျွန်တော်လက်ချောင်းများ ပိုမိုရှည်လျားလာပုံ ရသည်။ ငါ့ ထောက်များလည်း ရှည်လျားလာလေသည်။

မကြာခင်၌ ကျွန်တော် ကမ္ဘာ့အသေးဆုံးကောင်ကလေး ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် နဂိုအရွယ် ပြန်ရောက်တော့မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မှန်ကို ဖောက်ခွဲထွက်ပြီး လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည်။

ထို့နောက် ကာမင်ဒါကို ကျွန်တော်ရှာပြီး အိမ်ကို ခေါ်သွားလျှင် ကျွန်တော် သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်တော့မည်။

သို့သော် ဒေါက်တာဒရက် ဘာကို တကယ်စဉ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိပ်မသိပါ။

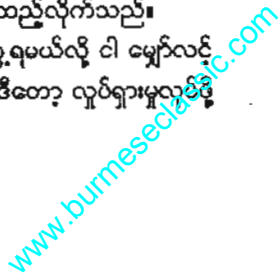

ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ် လျင်မြန်စွာ ကြီးထွားနေသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် ပျော်လွန်းသဖြင့် လူအုပ်ကြီးကို လက်ဖြင့် ထွယ်မိပြမိသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွား၊ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ နောက်ထပ် ဝီနစ် အနည်းငယ်အတွင်း ဤမှန်သောတ္တာထဲမှ ကျွန်တော် ဖောက်ခွဲထွက်ပြီး နဂိုအရွယ် ပြန်ဖြစ်တော့မည်။ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ကြည့်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

သို့သော် ရုတ်တရက် သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဒရက်ပါလား။ သွားဆရာဝန်ဝတ်စုံကို သူဝတ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဆရာ သူ တောက်ပသော အနီရောင်လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ခြင်္စာခြင်းကို သူ သယ်ဆောင်လာပြီး လူအုပ်အကြား တိုးဝေ့လာသည်။ သူနီမောင်းဝတ်ထားသော အစောင့်တစ်ယောက်နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လွတ်မြောက်မည် ကျွန်တော် အိပ်မက် ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

အစောင့်က ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လူအုပ်ကြီးကို အထောင့်မှ မောင်းလွှတ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဒရက်က ကျွန်တော်မှန်သောတ္တာထဲ ဝင်ပြီး အထဲသို့ လက်နှိုးလိုက်သည်။ သူ၏ အရိုးငေါငေါလက်များဖြင့် ကျွန်တော်ကို မ၊ယူလိုက်ပြီး ခြင်းတောင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“မင်း ပျော်ရွှင်စရာ နေ့တစ်နေ့ ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်မိထားသလိုပဲ။ ဆေးထိုးထားတာ ပြယ်တော့မယ်။ ဒီတော့ လှုပ်ရှားမှုလွတ်စွာ အချိန်ကျပြီ”

သူက တီးတိုးပြောသည်။

သူက ခြင်းတောင်းအဖိုးကို ပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။ ခြင်းတောင်းဘေး အပေါက်ကြားမှ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်ပြီး သူလမ်းလျှောက်သွားနေသောအခါ ပြတိုက်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ပြတ်သွားသောအခါ အစောင့်များက အလေးပြုကြသည်။ နောက်ဆုံး

ပြတိုက်က ကားမောင်းထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြီးစားထိန်းထားရသည်။ ညနေစောင့်စာအုပ်ဖြင့် စာလင်ရောင်နည်းလာသည်။ ကားက ဖြတ်သွန်းဖြူနဲ့ ထွက်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အပြင်ဘက်မှ လေက အေးစက်နေသည်။ ကျွန်တော် နာချေသောအခါ ဒေါက်တာဒရက်က ခြင်းတောင်းကို ဆက်သီးဖြင့်ထိုးပြီး ကြိတ်ပြောသည်။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

မော်တော်ကားစက်သံကို ကျွန်တော် ကြားရပြီး နောက်ထပ် ကျွန်တော်သိသော အရာမှ ကျွန်တော့်ကို ခြင်းထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ကားနောက်ခံတွင် ချထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြတိုက်မှ ကားမောင်းထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကြိုးစားထိန်းထားရသည်။ ညနေစောင့်အချိန်ဖြစ်ပြီး အလင်းရောင် နည်းလာသည်။ ကားက ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ထွက်နေသည်။

“ရီရီ၊ နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ကာဗင်ဒါက အော်သည်။

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ကာဗင်ဒါက ကျွန်တော့်အထက် အမြင့်တွင် မိုးနေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူ ဖြန်ပြီး ကြီးသည်ထက် ကြီးလာနေပြီ”

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ကားအရှေ့ထိုင်ခုံမှ လှမ်းပြောသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ်ကျရင်တော့ ရှင် သူ့ကို ဆေးများများ ပိုထိုးရလိမ့်မယ်”

သူမက ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်မောပြီး ကားမောင်းနေသော ဒေါက်တာဒရက်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဒရက်က ကားကို ရှုပ်ထွေးသော ယာဉ်ကြောများကြား မောင်းနှင်သွားသောအခါ ကားက ခုန်ပေါက်ယိမ်းထိုးလာသည်။

မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်း ကျွန်တော် ပိုကြီးသည်ထက် ကြီးလာနေသည်။ ကြောခင်၌ ကျွန်တော် ထိုင်ခုံကို မှီထိုင်လာနိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိမယ် ထင်တာပဲ”

ကာဗင်ဒါက တီးတိုးပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်သော မြို့တော်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

မှောင်မည်းနေသော ကောင်းကင်ထဲသို့ တိုးထွက်နေသည့် ကြိုးမာသော မျှော်စင်တစ်ခုကို ကာဗင်ဒါက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ၎င်းက မြို့ထောက် ၄ ချောင်း ရှိပြီး ထိပ်ဖျားက အပေါ်သို့ ချွန်တက်သွားသည်။ ၎င်းကို မြင်ဖူးနေသည်။

“ဒါ အိပယ် မျှော်စင်ပဲ”

သူမက ကျွန်တော်ကို ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူမလောက် မတော်ပါလား။

ထို့နောက် သူမက ကျွန်တော်တို့ဖြတ်သွားနေသော မြစ်တစ်စင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အရပ်ဆိုသော ကျောက်တုံးများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ခုက မြစ်ဘေးတွင် မျက်နှာမူလျက် ရပ်နေသည်။

“ဒါ မိန်းမြစ်၊ ဒါက နိထရီရေကာကေ”

သူမက ပြောသည်။

ကျွန်တော်တစ်ခါ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြန်သည်။

“နင် ဘာမှ မသိဘူးလား။ ငါတို့ ပြင်သစ်မြို့တော် ပါနီမြို့ရောက်နေတယ်”

ကာဗင်ဒါက ကျွန်တော့်ကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။ သူပြောသည်က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်က ဒေါက်တာဒရက် ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ကြည့်စေတေးလျှ သဲကန္တရဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ယခု သူ ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ပြည်ဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ အို ... ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ကြည့်ရတာလား။ ကောင်းမှာတော့ မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာဒရက်၏ ဦးခေါင်းက လည်လာသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ် ကောင်းမကလေး။ ဟုတ်တယ် ငါ့ရဲ့ ရာခိုင်နှုန်း”

လုပ်ငန်း အထွတ်အထိပ်ရောက်ဖို့အတွက် ငါတို့ ပါနီကို ရောက်နေတယ်” သူက ပြောသည်။

ကာဗင်ဒါက အော်ဟစ်သည်။ သူမမျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့

ဦး ပြေးလာနေသော ထရပ်ကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“လမ်းကို ကြည့်မောင်းပါ”

သူမက သတိပေးသည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ”

ဒေါက်တာဒရက်၏ ဦးခေါင်းက ရှေ့ကို ပြန်လည်သွားသည်။

“ငါ့လို ဦးခေါင်းမျိုးရှိတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ နေရာတိုင်းက

အရာရာတိုင်းကို ငါ မြင်ရတယ်”

သူက ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြောသည်။

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံတွင် နောက်ဖိုထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်တင်းကြပ်

နေကြောင့် ကျွန်တော်ကွဲဝမ်းစိုက် တောင့်တင်းနေပြီး ကျွန်တော် ပုံမှန်အရွယ် ဖြစ်နေပြန်လားပြီး ဝေးကွာတွင် ကျွန်တော့်ကြွက်သားများ နာကျင်နေသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ရံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသော အရာများက မကောင်းသို့မဟုတ် သွားဆရာဝန်နှင့် ရက်စက်သော သူ၏ ညီမ

အကြောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ အဘယ့်ကြောင့် ခေါ်သွားကြသနည်း။ ဤတစ်ကြိမ်၌ သူတို့ ဘာတွေ စီစဉ်နေကြ

မည်နည်း။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မမေ့ဘဲ မနေနိုင်ပုံက အချိန်အတိုင်း မကျလွန်းခင် ငါတို့ ဘယ်လို လွတ်မြောက်ရမလဲဟုသတည်း။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ပေးခွန်းများ ပလုပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ ဒရက် ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်က ကောင်ကလေးများ ကြွယ် နှင့် ပင့်ကျူဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ သို့သော် ကောင် ကလေးများ ကြုံသွားပြီး ဖြတ်တောက်ထဲတွင် အပြသခံရသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ပါ။

ရုတ်တရက် ကားအရှိန်နှေးသွားသည်။ ဒေါက်တာဒရက်က ကား ကို ဖြစ်ဘေးမှ အရိပ်ထဲသို့ မောင်းနှင်သွားပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။ ခရမ်း ရောင်ဆံပင်မမက ကာဗင်ဒါကို ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ဒေါက်တာဒရက်က ကျွန်တော့်ကို အကျီကော်လံမှ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ငါတို့ ဝေးဝေးမသွားရပါဘူး။”

သူက ရယ်သည်။

သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ရှည်လျားသော ကျောက်တုံးလှေကား တစ်လျှောက် ဖြစ်သီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ မည်းနေသော ရေများက ကျောက်တုံးများကို ရိုက်ခတ်နေသည်။

“နင် ငါတို့ကို ရေနစ်မသတ်ပါဘူးနော် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ကာဗင်ဒါက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

“မိုက်မဲတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ နင်တို့ကို ရေနစ်သတ်ဖို့အတွက် ငါတို့ ပါရီအထိ ခေါ်လာဖို့ မလိုပါဘူး။ အဲဒါကို ငါတို့အိမ်မှာလည်း လုပ် နိုင်တာပဲ”

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ခတ်ပြက်ပြတ်ပြောသည်။

ဒေါက်တာဒရက်က ကျွန်တော့်ကို ရေဆိပ်ဘေး၌ စိုက်ချိမြင့်ချိ ဆူပူယမ်းနေသော ထူးဆန်းသည့် လှေတစ်စင်းဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ လျှောက် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ထူးဆန်းသော ပန်းပုရုပ်များ ထွင်းထု ထား၍ ခေးခြယ်ထားသည်။

“ဒါက ငါ့ရဲ့ ပါရီဌာနချုပ်ပဲ။ အဲဒီလှေဟာ တစ်ခါက ကံဆိုးဆိုးပျောက် လှေသွားတဲ့ ဂျစ်ပစ်သွားဆရာဝန်တစ်ယောက် ပိုင်တယ်။ အခု ငါ့ရဲ့လှေ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

သူက ကျွန်တော့်ကို လှုပ်ယမ်းနေသော လှေကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆွန်းချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လှေပေါ်မှ ပြုတ်ကျလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ကုန်းပတ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းကလေးတစ်ခု ဆဲကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကြသည်။ ကာဗင်ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ခုံတန်း ထစ်ခုပေါ် ထိုင်ကြပြီး ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ကျွန်တော်တို့ကို အနီးကပ် အောင်ကြည့်နေစဉ် ဒေါက်တာဒရက်က အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ အော်နိုး သွားပြီး လှေကြီးက မြစ်အလယ်ဆီသို့ ခုတ်မောင်းသွားသည်။ နှင်းက ခုတ် မောင်းနေစဉ် ဒေါက်တာဒရက်၏ ဦးခေါင်းက လည်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။

“လှေစီးရတာ သိပ်လွယ်မဲဆွေးဖို့ ကောင်းတယ်။ မင်း အဲဒီလို ထောင်ဘူးလား ရီရိုး”

ကျွန်တော် ဒေါသထောင်းဆန် ထွက်သွားသည်။

“မင်း ငါတို့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မင်း ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပါရီကို ခေါ်လာရတာလဲ။ မိုက်မဲတဲ့

အိတ်တိုက်ထဲမှာ ငါ့ကိုထားဖို့လား”

“ဟင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ကြုံသွားအောင် လုပ်ရတာလဲ”

ကျွန်တော်က အော်သည်။

“ဟာ မင်းက ဦးနှောက်သေးသေးကလေးနဲ့ပဲ ကြည့်တတ်တာကို ငါကြည့်သလို မင်း ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်တာလဲ။ ငါလိုကြည့်ရင် ပိုမြင်လာလိမ့် မယ်။ အဲဒါဟာ ပိုပြီးကြီးမားတဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခုပဲ။ တိတိကျကျပြောရရင် (၇၃) စင်တီမီတာ ဖြစ်ပြီး (၅၃) စင်တီမီတာရှည်တဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခုပဲ”

ဒေါက်တာဒရက်က ရှုတ်ချဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ကာဗင်ဒါနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြသည်။ သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သူ့စိတ်က အလွန် အလိမ် အကောက် များလှသည်။ သူ့ပြုံးဟိတ်သားလား သို့မဟုတ် အရူးလား။ ဘာ လဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါ။

“မင်းတို့ သနားစရာကလေးတွေပါလား။ မင်းတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲမှုတွေထဲကနေ မင်းတို့ကို ငါထုတ်ပေးပါ့မယ်။ ငါ့ရဲ့ အစီအစဉ်က အလွန် ရှင်းလင်းပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးပြတိုက်မှာ မင်းကို ငါ ဒီနေ့ ပြပြီးသွားပြီ။ အဲဒါဟာ ပြတိုက်မန်နေဂျာအတွက် ငါ အကူအညီပေးခဲ့တာပါ။ မင်းကို ခေတ်ပေါ်အနုပညာရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် သူ ထင်ခဲ့တယ်။ ကောင်းက လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မော်ဒယ်ရုပ်လုံးတစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ယုံကြည်ရင်း နှီးမှုရဖို့အတွက် ငါ့ဘက်က လှည့်ကွက်လုပ်ထားတာပါ။ ငါ့ရဲ့ အကူအညီကို သူ အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားတယ်။ အခု သူ ငါ့ကို ယုံကြည်ပြီဆိုတော့ မင်းကို ငါ နောက်တစ်ကြိမ် ယူလာဖို့အတွက် သူ သဘောတူလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ နောက်ထပ်ကြိမ် ကြည့်သွားအောင် လုပ်လိုက်ရင် မင်း စို ပြီးတော့ သေးငယ်သွားလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာတစ်ဝိုင်းအရှိဆုံး ပန်းချီကားတွေကို ကာကွယ်ထားတဲ့ လုံခြုံရေးစနစ်တွေအားလုံးကို ကျော်ဖြတ်နိုင်လောက်အောင် မင်း သေးငယ်သွားလိမ့်မယ်”

သူက သနားဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“နင် ပြတိုက်ကို ဓားပြတိုက်တော့မှာလား။ နင် သူ့ကို မကူညီနဲ့”

ကာဗင်ဒါက အော်သည်။ မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် သူမက ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဒရက်၏ ရယ်မောသံက လှေအခန်းထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွား

သည်။

“သူ့မှာ တခြားရွေးစရာ မရှိပါဘူး။ သူ မပူးပေါင်းလိုချင် မင်းရဲ့ နာကျင်စွာနဲ့ အဆိုးသတ်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ခုန်ထပြီး သူ့ကို ကန်ကြောက်ရန် ကြိုးစားသည်။

သူ့သော် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခုံပေါ်ပြန် တွန်းချလိုက်

သည်။

ဒေါက်တာဒရက်၏ ဦးခေါင်းက အိပ်မက်မက်နေဟန်ဖြင့် လှည့် ကာသည်။

“ဒီနေ့ မင်း လိုဗာလို့ခေါ်တဲ့ ပြတိုက်ထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ပြတိုက်ရဲ့ တခြားပြခန်းထဲမှာ သန်းပေါင်းမရေတွက်နိုင်လောက်အောင် ပန်းချီပုံပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ် ရှိတယ်။ မကြာခင်မှာ အဲဒီ ပန်းချီကားချပ်ကို ခိုင်တော့မယ်”

“ကျွန်းကြားတဲ့ အဲဒီ ပန်းချီကားချပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ကာဗင်ဒါက သိချင်နေသည်။

“မင်းကို ငါ သဲလွန်စတစ်ခု ပေးမယ်။ အဲဒီ ပန်းချီကားချပ်ကို ကျွန်တော်က လီယိုနာဒို ရေးဆွဲခဲ့တယ်”

ဒေါက်တာဒရက်က မျက်စိပစ်ပြသည်။

“အို”

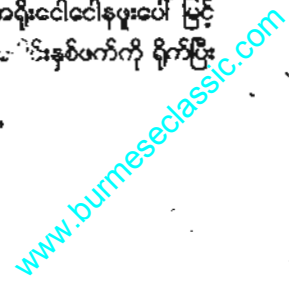
ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“လီယိုနာဒိုဒီကာပရီယိုလား။ သူ့ကို ငါ တိုက်တန်နစ်မှာ မြင်လိုက်

သည်။

ဒေါက်တာဒရက်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အရိုးငေါငေါနဖူးပေါ် မြင့် မြင့်သွားသည်။ ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက သူမ၏ မှုတ်နှစ်ဖက်ကို ရိုက်ပြီး ကားဟား ထ၊ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကလေး ဘာမှ မသိပါလား”

သူမက ရှိချာန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကမ္ဘာကျော်အိတ်လီပန်းချီဆရာ လီယိုနာဒိုဒီဗင်စီကို မင်း မကြားဖူးဘူးလား”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ကမ္ဘာအကျော်ကြားဆုံး ပန်းချီကားချပ်ဖြစ်တဲ့ လာဂျီယိုကွန်လူသိပိုများတာကတော့ မိုနာလီဇာပေါ့။ အဲဒါကို သူ ရေးဆွဲခဲ့တယ်”

၈၈

ကာဗင်ဒါက ရှေ့ကို တိုးလာသည်။

“နင်တို့ မိုနာလီဇာကို ခိုးကြတော့မလို့လား။ နင်တို့ ရှေးနေကြပြီ။

အဲဒါဟာ ရူးသွပ်တဲ့အစီအစဉ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

သူမမျက်လုံးများ ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါ မရူးသွပ်ဘူးဆိုတာ မင်းကို ငါ အာမခံတယ်။ ငါ့ရဲ့ အစီအစဉ်က သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ ဝင်လာပြီး ပန်းချီကားချပ်ကို အလွယ်တကူ ခိုးယူသွားလို့တော့ မရဘူး။ အဲဒါကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်ထားတယ်။ ဒါတော့ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ငါ စွန့်စားရမယ်”

ဒေါက်တာဒရက်က သူမကို စကားပြင်ပေးသည်။

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက သူမ၏ အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ရုပ်ပုံစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူ၍ အခန်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“မိုနာလီဇာဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတာ မင်းကြည့်ထားရင် ကောင်းတယ်။ မင်း မှားယွင်းတဲ့ ပန်းချီကားချပ်ကို ခိုးယူလာမှာ ငါတို့ မလိုချင်ဘူး” သူမက ပြောသည်။

ထိုင်ခုံပေါ်၌ထိုင်နေသော အမျိုးသမီး၏ ရုပ်ပုံကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေးခေတ် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို သူမ ဝတ်ထားပြီး နူးညံ့၍ နှစ်ဖျောင်းသော ဓာအဝတ်ပါးတစ်ခုက သူမ၏ ဆံပင်ကို ပုံးအုပ်ထားသည်။ သူမ၏ နောက်တွင် ကျွေးကောက်သော လမ်းတစ်ခုနှင့် တံတားတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားထားသော အရာမှာ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်မှအပြား ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက

ကျွန်တော့်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ရာပေါင်းများစွာက လှမ်းကြည့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကျောထဲ ထူးထူးခြားခြား စိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏ ပုံကို သစ်သားပေါ်၌ ပုံရေးဆွဲရန်အတွက် လီယိုနာဒိုဒါပင်စီအနေဖြင့် အချိန် ၃ နှစ် ယူခဲ့ရကြောင်း ရုပ်ပုံစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဒေါက်တာဒရက်၏ ဦးခေါင်းက ရှုံ့မနေသောအကြည့်ဖြင့် ပတ်ရား လည်လာသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ပန်းချီကားကို ငါ မုန်းတယ်။ အဲဒါ ရှိုင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူမရဲ့အပြုံးက အရမ်းလှနေတဲ့ဥစ္စာ” ကာဗင်ဒါက မေးသည်။

“ဟွန်း သူမက သွားမပေါ်ဘဲ ပြုံးနေတာပဲ။ လူတွေ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သွားဆရာဝန်တွေ မခံနိုင်ဘူး”

ဒေါက်တာဒရက်က ပြောသည်။
ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက-ရယ်သည်။

“သူမ သွားတွေ မကောင်းလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် သွားတွေ ဆွေးပြီးကျကုန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါက်တာဒရက်က သူမရဲ့ သွားဆရာဝန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူမရဲ့ အပြုံးဟာ ချစ်စရာကောင်းမှာပဲ”

သူတို့ ရှာသွင်နေကြပုံကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသောအခါ ဒေါက်တာဒရက်က စက်ကို အရှိန်သပ်လိုက်သည်။ လှေကြီးက ဒီရေဖြင့် ရှေ့ဆက်ပျောသွားသည်။

“အာ”
သူ၏ ဦးခေါင်းက ချာလည်ပတ်လည်သွားသည်။

“ငါတို့ ဆယ်ရမြောက်တံတားကို ဖြတ်သွားကြတော့မယ် လာ သူက ရှင်းပြသည်။

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ပွဲကိုင်ဆီကို ထိန်းထားစဉ် သူက ကျွန်တော်တို့ကို လှေကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျောက်တုံးတံတား

အချိန်အောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သွားကြသောအခါ သူက မော့ကြည့် ပြန်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် တံတားပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေပြီး အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ချပေးလိုက်သည်။ အထုပ်က ဒေါက်တာဒရက်၏ ဆက်ထဲသို့ ကျသွားသည်။ သူက ၎င်းကို လျှင်မြန်စွာ ဆုတ်ဖြေခွင့်လိုက်ပြီး သားငယ်တောက်ပသော ပစ္စည်းကလေးကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ မိုနာလီဇာပန်းချီကားချစ်ထားတဲ့ ပြခန်းသော့ပဲ”
သူက ၎င်းကို အောင်မြင်စဉ်ကြားစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ အောင်မြင်ခြင်းသဘောလို့တောင် မင်းတို့ ပြောနိုင်တယ်”
သူက သူ့မျက်လုံးကို သူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

သူ၏ဦးခေါင်း ချာလည်ပတ်လည်လည်ပြီးရင်း လည်နေသည်။

ဒေါက်တာအရက် အခန်းဆီသို့ ပြန်သွားဖို့ ပြင်သည်။ သူ့ဦးခေါင်း
လည်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာပြန်မူလိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများ
က ရူးသွပ်မှုဖြင့် တောက်လက်နေသည်။

“မင်းတို့ အနားယူဖို့ အချိန်ကြာပြီ”

သူက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်။

“ရှည်လျားတဲ့ ညတစ်ည ဖြစ်တော့မယ်”

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမကို သူ ပခုံးတို့လိုက်သည်။

“ဒေါရစ် ငါတို့ရဲ့ အထူးစပယ်ရှယ် ဧည့်သည်တွေကို ကုန်းပေး
အောက်က စပယ်ရှယ်အခန်းထဲမှာ ထားလိုက်ပါ”

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျဉ်းမြောင်းသော အ
တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အောက်မှ မှောင်နေသော နေရာဆီ
လှေကားမှ ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ လှေခုံရုံရှိ တစ်ခုတည်းသော မှန်အပေါင်း
တစ်ခုမှ ဖြတ်သန်းသွားနေသော ဗြူတော်မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့
ကြရသည်။ ကြမ်းခင်း အဖုံး သူ့နေရာသူ ပြန်ကျသွားပြီး အပေါ်မှ ဟော
နွမ်းနေသော ဖျဉ်ပြားများအပေါ် သူမ ခြေနှင်းသွားသံကို ကျွန်တော်
ကြားကြရသည်။

ကာမင်ဒါနှင့် ကျွန်တော်က သစ်သားဆုံတန်းတစ်ခုပေါ် ထိုင်ချုပ်
ကြသည်။ ဆီအနံ့နှင့် စက်သံတို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းမူးလာသည့်
ကာမင်ဒါကလည်း မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည့်
“သူ မိုနာလီဇာကို ခိုးယူမှာ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် တားဆီးရမလဲ”

သူမက တီးတိုးပြောသည်။
“ငါ မသိဘူး”

ကျွန်တော် ဝန်ခံသည်။

“ငါတို့ တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားရမယ်။ အလွန်လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ တစ်
ခုခုပေါ့”

သူမက နှာခေါင်းခုံသည်။

“ငါကတော့ လိမ္မာပါးနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း ငါတို့ သူ စဉ်းစားသလိုမျိုး ကြည့်ရမယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း အကြံတစ်ခု ရသွား

သည်။

“ငါ အကြံပြုပြီး နင့်ကို ဝားစားခံအဖြစ် အသုံးပြုရင် နင် ဘယ်လို
ထွက်မြောက်ရမယ်ဆိုတာ ကြံဆရမယ်။ နင် လွတ်မြောက်တာနဲ့တင်ပြိုင်နက်
နီးချီကားချပ်ကို ငါ မခိုးတော့ဘူး”

ကာမင်ဒါက ကျွန်တော်တို့ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မတရားဘူး”

သူမက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“တရားပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“ငါဆိုလိုတာက ငါဟာ ကမ္ဘာမှာ အသေးဆုံး ကောင်ကလေးတစ်
ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ပြုတ်ကုတ်ထဲမှာ အပိတ်လှောင်ခံနေရတာကြောင့်
နင့်ကို ငါ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို တားဆီးဖို့အတွက် ငါ ဘာလုပ်
နိုင်မှာလဲ”

ကာမင်ဒါက ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေသည်။

“ကဲ ... ငါ လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုပါတော့။ ငါ လွတ်မြောက်သွား
ခဲ့ကြောင်း နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် အသိပေးရမလဲ။ နင့်ကို ငါ ဘယ်မှာ
တွေ့ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး”

သူမဘက်က မှန်သည်။ သို့သော် ထိုအခါ ကျွန်တော် နောက်ထပ်
အကြံတစ်ခု ထပ်ရသည်။

“နင်လွတ်မြောက်သွားတာ ငါ့ကို အသိမပေးနိုင်ရင် နင် လွတ်
မြောက်သွားပြီလို့ ငါ ဟန်ဆောင်ပြီး ခိုးယူဖို့ မလုပ်တော့ဘူး”

ကာဗင်ဒါ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်သည့်အမူအရာ ပေါ်ထွက်
သည်။

“ငါ မလွတ်မြောက်ဘဲနဲ့ နင် အဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် သူ
ငါ့ကို သတ်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟင် ဒါဆို နင်လွတ်မြောက်ဖို့လမ်း စဉ်းစားရဦးမယ်”

ကျွန်တော်က သူမကို ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာဗင်ဒါ တကယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။
ကောင် မလေးတွေ တယ်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သူတို့
အကြံကောင်း ပေးနေသည်ကို သူတို့ နားမထောင်ကြချေ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်
လေ့ကြီး ရှတ်တရက် ကွေ့သွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားကြရသည်။
စက်သံ ပို၍ ပြင်းလာသည်။ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသော မှန်ပေါက်မှ ကျွန်တော်
တို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ရီရီး သူတို့ ပြန်လှည့်သွားကြပြီ”

ကာဗင်ဒါက တအံ့တဩ ပြောသည်။

“အခု ဒေါက်တာအရက် သော့ပြန်သို့တော့ ပြတိုက်မှာ စိုးရိမ်
အတွက် သူတို့ ပြန်သွားကြပြီ”

သူမက ကျွန်တော်လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“နင် အခု တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ သူတို့ နင်ကို ကြည့်သွားအောင်
မလုပ်ခင် လုပ်ရမယ်”

မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် အထိုးခံရပြီး ကျွန်တော်
ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ကောင်ကလေး ပြန်ဖြစ်ရတော့မည်ဟူသော အထွေထွေ

ကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တုန်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် ဒုန့်ထလိုက်ပြီး
မကောင်းဆိုးဝါး သွားဆရာဝန်ကို တားဆီးရန် အသုံးပြုနိုင်မည် တစ်စုံတစ်
ရာကို ရှာဖွေနေမိသည်။

ထို့နောက်တွင် ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ မြေရင်းရှိ ကြမ်းပြင်တွင် ကြီးမား၍ ဝိုင်းစက်သော
သစ်သားအဆိုကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ၎င်းတို့ကို အလျင်စလို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒါတွေကို ဆွဲဖြုတ်ရင် လေ့နစ်မြုပ်လာလိမ့်မယ်”

လင်ဗင်ဒါက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“သိပ်တော်တယ် ရီရီး။ လေ့နစ်မြုပ်သွားမယ်။ အေးစက်နေတဲ့

ဓရထံမှာ ငါတို့ ရေခဲကုန်မယ်။ တကယ်ကို ကောင်းတယ်”

သူမက ကျွန်တော်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောနေတာ။ နင် မသိဘူးလား။ ငါတို့

အဆိုတွေကို ဆွဲနုတ်လိုက်ရင် လေ့ကို သူရပ်တန့်ပြီး ဒီကို လာရမယ်။
လေ့မနှစ်အောင် လုပ်ဖို့အတွက် သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတဲ့အခါ ငါတို့

အသာကလေး လစ်ထွက်သွားပြီး လွတ်မြောက်သွားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

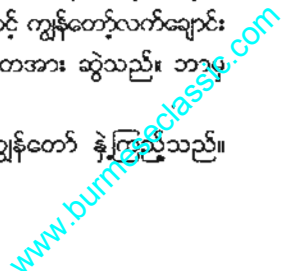
ထို့နောက် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

အဆိုများကို သစ်သားပြင်တွင် တင်းကြပ်စွာ တပ်ထားကြသည်။

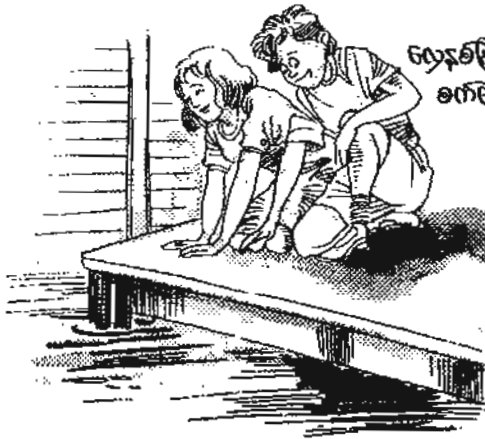
၎င်းတို့ကို ကျွန်တော် ကော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အဆိုများမှာ
အပြင် နေရာကျအောင် ရိုက်သွင်းထားသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတစ်ခုက

မသင်မသင်ဖြင့် ကြမ်းပြင်မှ ကြွတက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်လက်ချောင်း
မသင့်ဖြင့် ၎င်းကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ ကျွန်တော် တအား ဆွဲသည်။ ဘာမှ
မဖြစ်လာပါ။

ထိုအခါ အဆိုကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ကျွန်တော် နဲ့ ကြည့်သည်။

သိပ်တော့ကယ် ရှိပြီး။
လှေနှစ်မြှုပ်သွားမယ်။ နှေး
ခက်နေတဲ့ ရေထဲမှာ ငါတို့
ရေနှစ်ကုန်မယ်။
တကယ်ကို ကောင်
တယ်။

၎င်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချောင်လာသည်။ ခဏကြာသောအခါ အေးစက်
သော ရေများ ကျွန်တော်လက်ချောင်းများပေါ်သို့ စီးထွက်လာသည်။ ထို့
နောက် အဆိုသည် တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းပြင်မှ ကျွတ်ထွက်သွားပြီး ရေများ
ပန်းထွက်လာသည်။

“ရေများမြင့်သည်ထက် မြင့်တက်လာသောအခါ ကာဗင်ဒါနှင့်
ကျွန်တော်တို့ သစ်သားခုံတန်းပေါ် ခုန်တက်ကြသည်။ မကြာခင်က ရေ
ဘောင်ဘင်ခတ်လာပြီး လှေကြီးတစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်လာသည်။

ကာဗင်ဒါနှင့်ကျွန်တော် အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
လက်ဝါးရိုက်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်”
သူမ အော်ဟစ်ပြောသည်။
“ဒေါက်တာဒရက်ရဲ့ အစီအစဉ်အားလုံး အခု နစ်မြုပ်သွားတော့
မယ်”
သူမ မှားယွင်းသွားပြီ။

သုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဒေါသဖြစ်နေသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး
ပြေးလွှားနေသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြမ်းပြင်အပုံး ဖွင့်သွားပြီး
ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမ မျက်လုံးများ မှန်ပိုင်းလျက် လှေကားပေါ် ပြေးဆင်းလာ
နေသည်။

“ပြေးဟေ့”
ကျွန်တော်က အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လှေကားပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့
ခုန်တက်ကြသည်။

သို့သော် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ဓရာမရောဘဲကြီးနှင့် တူနေ
သည်။ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို
မင်း လိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း ဒီအောက်မှာ စိတ်မချရဘူးဆိုတာ
ငါ သိတယ်။ မင်းတို့ ဒေါက်တာဒရက်ထက် ပိုတော်ကြတယ်လို့
ထင်နေကြလား”

သူမက အော်ဟစ်ပြောသည်။ သူမ၏ သန်စွမ်းသော လက်ချောင်း
များက ကျွန်တော်တို့၏ ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လှေကား
အိသို့ သူမ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဒရက် စောင့်နေသော အခန်းအိသို့ ကျွန်တော်တို့
အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ ရီရီး”
သူက ကျွန်တော်ကို ကြိုဆိုသည်။

သုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၁၈ ၀ မကောင်းဆိုးဝါး

“မင်း ခုထက်ထိ လှည့်ကွက်ကလေးတွေ လုပ်နေတုန်းပါလား”
သူက အေးကြော်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ မင်း
တွေ့မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ငါတို့ အစပြုခဲ့တဲ့နေရာကို ပြန်ရောက်နေပြီ။ ကား
စောင့်နေတယ်။ မိုနာလီဇာလည်း စောင့်နေတယ်”

ကျွန်တော်တို့ကို ကျောက်တုံးခင်းထားသော ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့
ဆွဲခေါ်သွားကြပြီး ကျောက်တုံးလှေကားထစ်များပေါ် ကျွန်တော်တို့ တက်သွား
ကြသည်။ ကျွန်တော့်နောက် လှည့်ကြည့်သောအခါ ထူးဆန်းသော လှေကြီး
မည်းနက်သော ရေအောက်တွင် နှစ်မြှုပ်နေသည်။

ကားဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသောအခါ ဒေါက်တာ
ဒရက်က ကျွန်တော့်ကို အထဲသို့ တွန်းထည့်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်
အိတ်တစ်အိတ်ကို သူ ဖွင့်လိုက်ပြီး ရှည်လျားသော ဆေးထိုးအိတ်တစ်ချောင်း
ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆေးထိုးပေးဖို့ အချိန်ကျပြီ ရှိပြီ။
အဲဒါ နည်းနည်းကလေးမှ မနာပါဘူး။ ငါ ကတိပေးပါတယ်”

သူက ပြောသည်။

ဓာတ်ခံဒါက အော်သည်။

ခရမ်းရောင်ဆိပ်ပင်မမက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အတင်းဆွဲပွင့်သည်။

“အပ်က ကျွန်တော့်အောက်သွားဖုံးထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားသည်။

ဒေါက်တာဒရက်၏ ကြောက်စရာကောင်းသော ရယ်မောသံက

ကျွန်တော့်နားထဲသို့ စူးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ချက်ချင်း အမှောင်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော် နီးလာသောအခါ ခြင်းထဲ ပြန်ရောက်နေသည်ကို
သိသည်။ ကျွန်တော် ယခင်ကထက် ပိုသေးသွားသည်ကိုလည်း သိသည်။
ကျွန်တော် ခုန်ပေါက် ယိမ်းထိုးနေသောကြောင့် ဒေါက်တာဒရက် ကျွန်တော့်
ဦးရေ လှေကားထစ်ပေါ် သယ်ဆောင်သွားနေကြောင်းလည်း သိသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်တည်း လေ့ကျင့်နေသော အသံကို ကျွန်တော် ကြား
ရသည်။ သူ၏ မကောင်းဆိုးဝါး အစီအစဉ် အစပြုတော့မည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းကို
ထားသိမ်းရန် ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါ။

သူ ရပ်တန့်သွားသောအခါ အခြားအသံတစ်သံကို ကျွန်တော်
ကြားရသည်။ ခြင်းတောင်းပေါင်ကြားမှ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။
ပြတိုက်ဝင်ပေါက်ဆားတွင် လက်နက်ကိုင်ထားသော အစောင့်တစ်ယောက်
က သူ့ကို အလေးပြုနေသည်။

“ဟယ်လို ဒေါက်တာ ဒီည ခင်ဗျား ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မန်နေဂျာ
ပြောထားတယ်”

ဒေါက်တာဒရက်က ခြင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အစောင့်က အထဲကို
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မနက်ကျရင် မင်းတို့ ပထမဦးဆုံး ပြသနိုင်ဖို့အတွက်
အစောင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ငါ ယူလာတာပါ”

အစောင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အလွန် စိတ်သဘောထားကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ
ဒရက်ထက်ပိုပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာ မရှိတော့ပါဘူး”

သူက ကြားပါသည်။

“စတိုခန်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား ဒေါက်တာ။ ဘယ်ဖက်ကို ကွေ့လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ညာဖက်ကို ပြန်ကွေ့ပြီး ဆိုင်းဘုတ်တွေ နောက်လိုက်ပါ”

ဒေါက်တာဒရက်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ပြတိုက် အတွင်း ဝင်သွားသည်။ သူ၏ ခြေထဲများက လူသူကင်းပဲ့သော ပြတိုက်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ခြင်းအကွဲအမာကြားမှ အပြင်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။ မှောင်မည်းနေသော ပြခန်းများက အလွန်ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

သတိပေးထားခြင်းမရှိဘဲ သူ့အသံက နားထဲတွင် ဟိန်းထွက်ထဲပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။

“ငါ အစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ငါ မပြောဘူးလား။ မန်နေဂျာရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ငါရပြီဆိုတော့ မိုနာလီဇာကို ငါ ပိုင်တော့မယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

နားပင်းလှမတတ်ဖြစ်နေသော သူ၏ အသံကို ရပ်တန့်စေရန် ကြိုးစားလျက် ခြင်းကို ကျွန်တော် ထုခိုက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ထုခိုက်မှုကို သူ ကြားသွားသည်။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ စကားထပ်ပြောသေးအခါ လေသံဖြင့် ပြောသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဆို . . . ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မင်း ငါ့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေ လိုက်နာနိုင်အောင် မင်းရဲ့ နားထဲကို တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက် ထည့်တဲ့အကြောင်း မင်းကို ငါ သတိပေးဖို့ မေ့သွားတယ်”

သူ အလွန်သဘောကျနေပုံ ပေါ်နေသည်။

“ငါ နောက်ဆုံးပေါ်နည်းပညာကို အသုံးပြုနေတယ်။ ငါ သွားဆရာဝန်ဖြစ်တာကြောင့် (Bluetooth) ကို ရွေးချယ်ထားတယ်”

အချို့အကွေ့များကို တစ်ချိုးတစ်ချ ချိုးကွေ့လျက် စကြွန်ထပ်တစ်လျှောက် သူ လမ်းဆက်လျှောက်သွားသည်။ ရှေ့၌ ရေးရေးထွက်

နေသော စတိုခန်းတံခါးကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်သည်။ သူက ၎င်းကို ခြိတ်ကျော်လမ်းလျှောက်သွားသည်။

“ငါတို့ ရောက်တော့မယ်။ မိုနာလီဇာပြခန်းတံခါးကို ငါ ဖွင့်ပြီး ဇင်း အထဲကို ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ ပြောမယ်။ မင်း အမှားအယွင်းတစ်ခုခုလုပ်ပြီး အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံမြည်အောင်လုပ်ရင် ဒါမှမဟုတ် မင်းကလေးကလားဆန်တဲ့ လှည့်ကွက်တွေ ထပ် လုပ်ဦးမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဒုက္ခကောင်းကောင်း ရောက် သွားလိမ့်မယ်”

ခဏကြာသောအခါ သူရပ်တန်းသွားပြီး ခြင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်
ချထားလိုက်သည်။ အဖုံးကို သူဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မ
ဖြင့် လည်မင်းမှ ကိုင်မ၊လိုက်သည်။

အရိပ်ထဲသို့ မြင့်မားစွာ ထိုးတက်သွားသော တံခါးကြီးနှစ်ခုကို
ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိသည်။ ထိုတံခါးများ နောက်တစ်နေရာတွင် မိုနာလီစာ
ရှိနေသည်။ ထိတ်လန့်မှုက ခြောက်ချားဖွယ် ကောင်းနေသည်။

ဒေါက်တာဒရက်က မြေပုံစာရွက်ကို ပြန်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထား
လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ လုံခြုံရေးစနစ်တွေအားလုံး ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆို
တာ ပြထားတဲ့ ပြခန်းမြေပုံပဲ။ မင်း ဒါ့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို တိတိကျကျ
လိုက်နာရမယ်”

ပြခန်းအတွင်း ကျွန်တော်သွားရမည့် လမ်းကြောင်းကို လက်ညှိုး
ဖြင့် သူ လျှောက်ထိုးပြပြီး မိုနာလီဇာ၏ နေရာကို မှတ်သားပြထားသော
အနီရောင် X အမှတ်ကြီးတွင် ရပ်တန်းသွားသည်။

အိတ်ထောင်ထဲကို သူ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး သော့တစ်ချောင်းကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ၎င်းကို သူ ဂရုတစိုက်ဖြင့် သော့ပေါက်ထဲထည့်ပြီး
လှည့်သောအခါ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ ကြီးမား
သော တံခါးတစ်ချပ်ကို သူ အသာအယာဖွင့်လိုက်ပြီး ၁၀ စင်တီမီတာထပ်
ပိုမိုမကျယ်သော တံခါးပေါင်ကြားမှ ကျွန်တော့်ကို သူ တွန်းထည့်လိုက်သည်။
တံခါးက ကျွန်တော့်နောက်တွင် မြေးညင်းစွာ ပိတ်သွားပြီး ရှည်လျား
အထီးကျန်သော ပြခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့လှမ်းလှမ်းတွင် အနီရောင်အလင်းရောင် မှိန်မှိန်တစ်ခုကို ကျွန်
တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ပန်းချီကားကို စောင့်ရှောက်နေကြသော လေဆာ
ရောင်ခြည်အရာအေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၎င်းက ကမ္ဘာ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်
ရှိနေသကဲ့သို့ အလွန်ဝေးလွန်းနေပုံ ပေါ်သည်။

ထို့နောက်တွင် ဒေါက်တာဒရက်၏ အသံက ကျွန်တော့်နားထဲတွင်
ဓွဲတင်ထပ်လာသည်။

“ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မြှုပ်ထားတဲ့ စပါယ်ရှယ်အပြားတွေ ရှိတယ်။
ထုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ သူတို့ရဲ့ အချက်ပေးခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။
ကြောက်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားတာတောင်မှ အချက်ပေးသံတွေ မြည်သွားနိုင်
ထယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး သိရှိ။ မင်းက ငှက်မွေးလောက်
တောင် မလေးပါဘူး”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကာမင်ဒါ၏
အသက်က ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာဒရက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်း ရှေ့ကို ခြောက်လှမ်း လှမ်းလိုက်။ ပြီးတော့ ညာဖက်ကို
မော့ပြီး နံရံနားမှာနေပါ”

သေးငယ်သော ကျွန်တော့်ကျောရိုးမှ ချွေးများ စီးကျလျက် သူ
အစိန်ပေးသည်အတိုင်း ကျွန်တော် လှုပ်သည်။

ဒေါက်တာဒရက် ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားချက်များ ထပ်ကာထပ်
ကာ ပေးသည်။

“မင်းရဲ့ ညာဖက်ကို ခြေလှမ်း ၆ လှမ်း သွားပါ။ ပြီးတော့
ထပ်ဖက်ကို ၃ လှမ်း သွားပါ”

နောက်ဆုံး၌ ပြခန်းထဲကို ကျွန်တော် ခရီးတစ်ဝက် ရောက်လာ
သည်။

“လူသားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပူကြောင့် အချက်ပေးသံတွေထွက်
လာသလို အပူလေဆာရောင်ခြည်ကို ရှောင်ဖို့ မင်း ဘယ်ဘက်ကို မော့ရ

မယ်။ မင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးကလေးက အပူတော့ မထွက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ သေချာအောင် လုပ်ရမယ်”

သူက သဘောကျစွာ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“အခု အထူးဂရုရှိက်ပါ။ ကြမ်းပြင်အထက် စင်တီမီတာအနည်းငယ်လောက်မှာ ဖြတ်သွားနေတဲ့ လေဆာရောင်ခြည်တွေ ရှိတယ်။ မင်းမျက်နှာမှောက်ပြီး တွန့်လိမ်သွားပါ။ ငါ မပြောမချင်း ခေါင်းကို မမြှောက်နဲ့”

ကျွန်တော် အဘယ့်ကြောင့် ထိုမျှ သေးငယ်ရသည်ကို ယုံကြည်တော် သိပြီ။

ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကို ပြားကပ်ထားပြီး ရှေ့တိုး သွားသည်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူအောင်ထားသည်။ သို့သော် တား ဖြစ်မလာပါ။ ခေါင်းလောင်းသံလည်း မမြည်ပါ။ ဥဩသံလည်း မဆွဲမိ။ ဒေါက်တာဒရက် တကယ်ကို အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ထားသည်။ အအားလုံးကို စဉ်းစားထားခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်များ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းရဲ့ ဘယ်ဖက်မှာ အပူလေဆာရောင်ခြည်တွေ ရှိသေးတယ် ပြီးတော့ ညာဖက်မှာ လေဆာရောင်ခြည်တွေ ရှိသေးတယ် ... ”

နာရီများစွာကြာသည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီးနောက်တွင် ကမ္ဘာပေါ် အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်သော ပန်းချီကားချပ်ရှေ့၌ ကျွန်တော် ရပ်နေသည်။ ထူးထဲသော မှန်နောက်၌ ပိတ်လှောင်ခံထားရသည့် ပြုံးနေသော အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မော့လျက် ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ နှစ် ၅၀၀ ကြာပြီး နောက် ပိုင်းတွင် သူမ အနိုးခံရတော့မည်။ ကျွန်တော် မိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

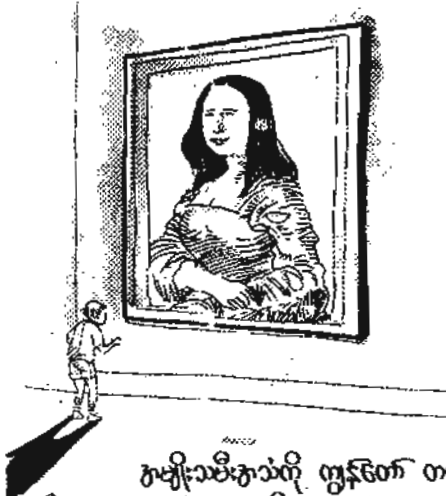
“အခု ငါ့ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့ တီထွင်မှုကြီး လာပြီ”

ဒေါက်တာဒရက်က ဝင့်ကြားပြောသည်။

သုပြည့်စုံထွန်းကလေး

“မင်းရဲ့ အိတ်ထောင့်မှာ သွားဆရာဝန်ရဲ့ သွားညှိစက်နဲ့တူတဲ့ ညှိတစ်ခုကို မင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါက တကယ်တော့ သံလိုက်ရေဒီယိုလှိုင်းတွေ လွှင့်ထုတ်ပေးတဲ့ အီလက်ထရောနစ် ဝက်အုလှည့်တစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမယ့် လုပ်ရမှာက အဲဒါနဲ့ မှန်သားပြင်ရဲ့ ထောင့်လေးထောင့်ကို တစ်ထောင့်တစ်ထောင့် သိန်ရွယ်ဖို့ပဲ။ မှန်သားပြင် ပွင့်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နဲ့ အချက်ပေး ထုတ်တော့ အလိုအလျောက် ပိတ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီရောက်တော့ မိုနာလီ ကတို ငါ ပိုင်တော့မှာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်အိတ်ထောင့်ထဲမှာ ထူးဆန်းသော သွားညှိစက်ကလေး တွေ့ရပြီး ၎င်းကို ပန်းချီကားချပ်ထဲသို့ သိန်ရွယ်လိုက်သည်။ သေးငယ်သော ကြေးလင်းတန်းက သွားညှိစက်ထိပ်များမှတစ်ဆင့် မှန်သားပြင်တွင်ရှိသော

ပန်းချီကားချပ်ကို ကြည့်ရင် တကယ်တော့ ပြုံးနေတာပဲ။ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သုပြည့်စုံထွန်းကလေး

၁၂၆ ၀ သင်္ကြန်ကုမ္ပဏီ

ဝက်အုလှည့်တစ်လုံးဆိုသို့ တန်းသွားသည်။ ဝက်အုကျွတ်လာသော
တစ်ဝိ မြည်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်တော် သေလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

အသံတစ်သံက အမှောင်ထဲမှ စကားပြောနေသည်။

“ကောင်ကလေး ... ကောင်ကလေး ... ဒီကိုလာစမ်း”

ကျွန်တော် သွေးခဲသွားသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဤနေရာ ပြခန်းထဲတွင် တခြားလူမည်ကဲ့သို့ ရှိနိုင်

နည်း။

ကျွန်တော့်ကိုယ်မှ အကြောအချဉ်အားလုံး တုံ့ဆိုင်းသွားကြသော်လည်း
ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက အမှောင်ထဲကို လိုက်ကြည့်သည်။ ထိုနေရာ
ကျွန်တော် ကြောက်လန့်သဖြင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းထလျက် ပန်းချီကား
မော့ကြည့်သည်။ ပြီးနေသော အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်
ကြည့်နေပုံ ရသည်။

သွားညှိစက်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါ မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။ စကား
ကားချပ်ထဲမှ မျက်လုံးများ ခွေလျားသွားသည်ဟု ကျွန်တော် ကျိန်
သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် အသံကို ကျွန်တော် ကြားရပြန်သည်။

“ကောင်ကလေး ... ဒီကိုလာစမ်း”

ပန်းချီကားချပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးအသံကို ကျွန်တော် တတိယအကြိမ် ကြားရသော

ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသော
ကျွန်တော်နှိုင်းခေါင်းများ ချာချာလည်သွားပြီး ကျွန်တော် သွေး
ထဲမှ သွေးများ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် အေးခဲသွားသည်။

မိုနာလီဇာ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောနေသည်။

ကျွန်တော် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏
မျက်လုံးက ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နေသည်။ သူမ၏ အင်္ကျီလက်တစ်
ဖက် ဝှက်လှုပ်သွားသောအခါ အဝါရောင် ဗိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏လက်
နှစ်ဖက်လားပြီး နူးညံ့သော လက်ညှိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထိုးလိုက်သည်။

“ခိုးယူတယ်ဆိုတာ မှားယွင်းတယ်။ မင်း အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး”

သူမက ထူးဆန်းသော လေသံဖြင့် လေးလေးပင်ပင် ပြောသည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေသည် သို့မဟုတ် ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ့်

ထုညှိစားနေသည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောမိသည်။ သို့သော်
အမျိုးကားချပ်က တကယ့်လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ စကား ပြော
နေသည်။ လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

“မင်း တကယ် အသက်ရှင်နေသလား”

ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောသည်။

“အသက်မရှင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ ဒီမှာ အနေ

အတယ်။ မင်းကို အခု စကားပြောနေတာဟာ ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ပါ”

မိုနာလီဇာက ပြန်ပြောသည်။

ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်ဆီမှ ကျွန်တော် မည်သို့ ခိုးနိုင်မည်နည်း။ သို့သော်

ကျွန်တော် ခေါက်တားရက် ကာဝင်ခါကို သတ်လိမ့်မည်။ ပြခန်းအပြင်ဖက်တွင်

ခေါက်တားရက် စောင့်နေသည်။ မကြာခင်၌ သူ သံသယဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ပြန်မသွားလျှင် သို့မဟုတ် ကြာရှည်လွန်းစွာ အချိန်ဆွဲနေလျှင်

ကျွန်တော် နေပြီကို သူ သိသွားလိမ့်မည်။

သပြည်စုံထွန်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

“မင်း နားမလည်ပါဘူး”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ခိုးရမယ်။ ငါ မခိုးလိုရှိရင် အပြင်မှာ စောင့်နေထိုင်လူက ငါ့သူငယ်ချင်းကို သတ်လိမ့်မယ်”

ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် မိုင်းမူသွားသည်။

“အေး ... ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ သိဖို့ ကောင်းတယ်”

အမျိုးသမီးက သူမ၏ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပဝါကို ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ မိုနာလီဇံရဲ့ ကျိန်စာပဲ။ ဒီကျိန်စာဟာ ငါ့ကို ခြောက်လှန့်အဲဒီမှာ အမြဲရှိနေတယ်”

“မင်းအပေါ်မှာ ကျိန်စာရှိသလား”

ကျွန်တော် တုန်ယင်သွားသည်။

“ငါ့ရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဖရန်ခရစ္စတိုက အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ပန်းချီကားက ရှင်းပြသည်။

“လီယိုနာဒိုဒါဗင်စီကို ငါ့ရဲ့ ရုပ်ပုံရေးဆွဲခွဲအတွက် သူ ပိုက်ဆံပေးခဲ့တယ်။ လီယိုနာဒိုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံးအနုပညာရှင်ပဲ”

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အမူအရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူ့ရဲ့ ပန်းချီအတူ ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သူ ခိုးသွားတယ်။ ငါ ပန်းချီကားချပ်ဖြစ်လာပြီး ဘာမှ မကျွန်တော့တဲ့အထိ သူ့ရဲ့ ဆေးရောင်တွေထဲကို ငါ နေထိုင်ဆဲ သွေ့လွင့်ဆဲနေရတယ်လို့ ခံစားခံလာတယ်။ ငါ ရှင်သန်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေပြီ။ ငါ့ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမျက်နှာကို ငါ မပိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ပန်းချီကားထဲမှာ အမြဲတမ်းနေရဖို့ ကျိန်စာမိသွားမယ်”

အမျိုးသမီးက ထိုင်ခုံထဲမှ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ကူညီပြီး မိုနာလီဇံကျိန်စာကို မျက်ပေးရင် ဒီပန်းချီကားထဲက ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်လွတ်မြောက်အောင် မင်းကူညီပြီး သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာကို သူပြန်သွားနိုင်အောင် လုပ်ပေးရင် ငါ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကူညီမယ်ဆိုတာ သစ္စာဆိုရဲတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျိန်စာတွေ ဝိညာဉ်တွေအကြောင်း ငါ ဘာမှ မသိဘူး”

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါ သင်ပေးမယ်။ မင်း ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးရင်း မင်းလည်း လွတ်မြောက်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် နောက်ထပ် မေးခွန်းမေးမည်ပြုစဉ် ဒေါက်တာဒရက်၏ အသံက ကျွန်တော့်နားထဲတွင် မြည်ဟီးသွားသည်။

“မိနိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်း ဘယ်မှာလဲ။ မင်း ၆၀ စက္ကန့်အတွင်း ပြန်မလာရင် မင်းရဲ့ မိန်းကလေးသုငယ်ချင်း သေပြီ”

မိနာလီဇာ၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပြုသည်။

“အဲဒီလူက မကောင်းဆိုးဝါးပဲ။ အချိန်ကုန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး” သူမက ကျွန်တော်ကို အနားသို့ တိုးကပ်ရန် လက်ရပ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့လက် ငါ့ကို ပေးစမ်း” သူမက ညွှန်ကြားသည်။

“ငါ အရယ်အစား ကြိုနေတယ်။ ငါ အမြင့်ကြီး မလှမ်းနိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

“ငါတို့ လက်ချင်းထိရမယ်။ ငါ့ရဲ့ပိညာဉ် ကိုနှိပ်စာသင့်ရကာ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ခိုင်မာစွာ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ခြေဖျားထောက်ရပ်ပြီး ပန်းချီကားချပ်ဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက်သည်။

ပျော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသည်။ ပန်းချီကားကို ကျွန်တော် မည်သည့်အခါမှ လက်လှမ်းမီမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုအခါ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်လက်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲလာ

နေသည်။ ကျွန်တော် အပြောအောက်မှ ကြွက်သားနှင့် အင်္ဂါများ ကြီးထွားလာနေသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

မိနာလီဇာက ပြုံးသည်။ “မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး ကောင်ကလေး”

သူမက ပန်းချီကားထဲမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး သူမ၏ ဆတ်က ပန်းချီကားချပ်ဘောင်အပြင်သို့ တိုးထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ဖျားချင်း နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်စွာ ရွေ့လျား လာကြသည်။ ၎င်းနောက် ...

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ လက်ချောင်းချင်း ထိသွားကြသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ မျက်စေ့ကန်းလောက်သော အလင်းနှင့်

အရောင်များ ကျွန်တော့်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဖြာကျလာသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ် ခွဲသို့သော တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်တော့်လက်ကို ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ် နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ခြည်လင်လာသောအခါ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ ငြိမ်းချမ်းသော မျက်နှာကို

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏတော့ ဘာဖြစ်သွားသနည်းဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်ထဲတွင် အမျိုးသမီး

အနုပညာသည်။ “ငါ့ရဲ့ပိညာဉ် လွတ်မြောက်ပြီ”

ကျွန်တော့်ဘေးမှ အသံတစ်သံက ပြောသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ကျွန်တော့်ဘေးတွင်

နေသည်။ သူမ၏ အင်္ကျီက ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ဟောင်းနွမ်းနေသည်။ သို့သော် သူမ၏ အသားအရေက ချောမွေ့နေသေးသည်။ ပုံထဲမှ အမျိုးသမီး

ဆတ်ပြန်ရှင်လာပြီ။ “မင်းတွေ့လား။ မိနာလီဇာပိညာဉ်ဟာ အလွန် အင်အားကြီး

မို့လို့ပဲ” သူမက ပြုံးလျက် ပြောသည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ကြိုးရုန်းထလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မူလ အရွယ်သို့ ပြန်ကြီးသွားသည်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်ရသည်။

“အခု မင်း လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုတော့ ငါ့ကို ကူညီရမယ်။ ကာဗင်ဒါကို ဒေါက်တာဒရက်မသတ်ခင် ကူညီပါ”

ကျွန်တော်က တောင်းပန်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သူ့ကို ငါ ကိုင်တွယ်လိုက်မယ်။ ဒေါက်တာတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မကြိုက်ဘူး”

သူမက ပြုံးလျက် ပြောသည်။

“ဒေါက်တာဒရက်က သွားဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ သူက မင်းရဲ့ ရုပ်ပုံကို မုန်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီရုပ်ပုံက မင်းရဲ့ သွားတွေကို မဖော်ပြလို့မို့”

“ဒေါက်တာတွေထက် သွားဆရာဝန်တွေကို ငါ ပိုပြီးလို့တောင် မုန်းသေးတယ်”

သူမက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ပြောသည်။ ပြခန်းတစ် လျှောက် ကျွန်တော့်ကို သူမ အလျင်အမြန် တွန်းခေါ်သွားသောအခါ သူမ၏ ဂါဝန်အသံ မြည်သွားသည်။

“သူနိုးအချက်ပေးဆန်ပတ်သက်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါက ဝိညာဉ်ပါ။ အကောင်အထည် မရှိဘူး။ မင်းကို ငါ ကိုင်ထားရင် မင်းလည်း အကောင် အထည် မရှိတော့ဘူး”

သူမက ရယ်မောပြောသည်။

ကျွန်တော်က တောက်ပနေသော သူမ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

သူမက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို မိုနာလို့ ခေါ်ပါ”

သူမက အဆိုပြုလိုက်သည်။

“အဲဒီနာမည် မိုနာကို ငါ ကြိုက်တယ်”

သူမက ဦးခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး တဟားဟား ရယ်သည်။ ပြခန်းအဆုံးမှ ကြီးမားသော တံခါးကြီးထိသို့ ကျွန်တော်တို့ ထောက် သောအခါ သူမက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးကပ်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့ မကြားစေနဲ့”

သူမက တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အားပါးတရပြုံးလျက် စကြိုထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင် လာသည်။

“ဟယ်လို ဒေါက်တာဒရက်”

ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ တွေ့မြင်သောအခါ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ပြန်ကြီးသွားပြီ”

သူ့မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ “ထိုးဆေးမပြယ်နိုင်သေးပါဘူး” သူ၏ဦးခေါင်း ဟိုဘက် ဒီဘက် ချာလည်ပတ် လည်နေသည်။

“ဒါ မျက်လှည့်ပြနေတာလား မိုနာ။ ဟိုမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ”

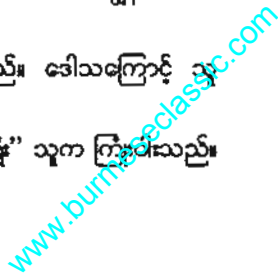
“ဒေါက်တာဒရက်”

ကျွန်တော်က စကားစသည်။ “မင်း မိုနာလီဇာကို လိုချင်တယ်။ ကဲ ... ဒီမှာ သူမ” မိုနာလီဇာ တံခါးမှ လွင့်မြောထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က

သူမတို့ လမ်းဖယ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဒရက် မျက်ဖြူလန်သွားသည်။ ဒေါသကြောင့် သူ

ကျွန်တော်ထံသွားသည်။

“ဒီအတွက် မင်း ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် မိုနာ” သူက ကြားခဲ့သည်။

မိနာက သူ့ကို လှောင်ပြောင်ပြေးပြေသည်။ သူမက သူ့ကို ခြောက်
သည်။

“ငါတော့ မထင်ပါဘူး။ မင်း ငါ့ရဲ့သွားတွေကို တွေ့ချင်လိမ့်မယ်
လို့ ငါ ယုံကြည်ပါတယ် ဒေါက်တာအရက်”

မိနာလီဇာ၏ နှုတ်ခမ်းက တောက်ပသော အပြုံးဖြင့် ဖွင့်ဟသွား
သည်။ ကျွန်တော် အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိနာလီဇာတွင် သွားများအစား အစွယ်
များ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သွေးစုပ်စုတ်ကောင်၏ အစွယ်များ
ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်ပြုလုပ်ခဲ့သော အရာ၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းမှုက
ကျွန်တော့်ကို လက်သီးတစ်လုံးကဲ့သို့ ထိုးနှက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှ
အေးစက်သော ချွေးများ ထွက်လာသည်။ ခဏတဖြုတ်တော့ ကျွန်တော်
ခြေထောက်များ ပြိုလဲကျသွားတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ မိနာ၏
ဖျက်လုံးများက ရှုသွယ်မှုဖြင့် မီးတဝင်းဝင်းတောက်နေပြီး ကြောက်စရာကောင်း
သော သူမ၏ အစွယ်များက ဓားများကဲ့သို့ ထက်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကို လှည့်စားတယ်။ မင်း ငါ့ကို ကူညီဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။
မင်း ငါ့ကို ညာတယ်”

ကျွန်တော်က သူမကို အော်လိုက်သည်။
သို့သော် မိနာက ရယ်ရုံသာ ရယ်မောနေသည်။

“မင်း မိုက်မဲတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ။ ပန်းချီကားတွေမှာ ပီညာညို
တယ်ဆိုတာ မင်း တကယ်မယုံကြည်ရဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။
ဒီလို အခိုက်အတန့်မျိုးကို ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ ကြာပြီ။ ဒီလို လွတ်မြောက်ဖို့
အတွက် ငါ့ရဲ့ သားကောင်တွေကို ငါ စားရမယ်။ ငါ့သွားတွေကို အရသာ
ဆံ့ရတာ ရာစုနှစ် ၅ နှစ် ကြာပြီ”

“မင်း လူမိုက်ပဲ မိနီ။ မင်း လုပ်တာကို ကြည့်စမ်း”
ဒေါက်တာအရက်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟင် ပန်းချီကားချုပ်ကို ခိုးဖို့က မင်းရဲ့ အကြံအစည် မဟုတ်လား”
ကျွန်တော်က သူ့ကို စွပ်စွဲသည်။

“ဘာ”

၁၃၆ ၀ သင်္ကြာလွင်

ဒေါက်တာဒရက်က အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ဆေးထိုးအပ်ကို အသဲအသန် ရှာလိုက်သည်။

“သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်”

သူက မိုနာကို ငြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ တားဆီးနိုင်ပါသေးတယ်”

သူက မိုနာကို ဆေးထိုးအပ်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ သို့သော် သူမက လေထဲသို့ ခုန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှ လွင့်မြောသွားသည်။

“သွားဆရာဝန်တွေကို ငါ မုန်းတယ်”

သူမက အော်ဟစ်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့အစွယ်တွေကို ဘယ်တော့မှ တို့ထိလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ လည်ပင်းထဲ အစွယ်တွေ အရင်ဦးဆုံး နှစ်မြှုပ်သွားမှာကို မင်းတို့ ခံစားကြရလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာဒရက်က ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ် လျက် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာကနေ ထွက်ကြရအောင်”

“ဒီလောက် ဖြန့်ဖြန့်မသွားနဲ့ဦးလေ ဒေါက်တာ”

မိုနာက သူ့ကို လှောင်ပြောင်သည်။

“ဒါ ညသန်းကောင်အချိန်ပဲ။ နှစ် ၅၀၀ ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ငါ သွေးမစုပ်ရဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သွားဆရာဝန်တွေရဲ့သွေးဟာ အရသာ ရှိမှာပါ”

ဒေါက်တာဒရက်က ကျွန်တော့်ကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလျက် စကြိုန် လမ်းပေါ် ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းသာ လှမ်းရစဉ် မိုနာက ကျွန်တော့်တို့နောက်သို့ လွင့်ပျံလိုက်လာသည်။ သူမ၏ အရိပ်က ကျွန်တော်တို့အပေါ် ရောက်လာ သည်။ လွင့်ပျံနေသော တိမ်တိုက်တစ်ခုကဲ့သို့ အရိပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ် တွန့်လိမ်ချာလည်ပတ်လည်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရ သည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ဖိုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စွမ်းအားမဲ့သွား

သည်။ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ် လျှင်မြန်သည်ထက် လျှင်မြန်စွာ လည် ခတ်နေသည်။

ထို့နောက် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသော အရာများမှာ သန်းကောင်ယံကောင်းကင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုပြည့်လက တိမ်တိုက်ပါးပါးကြားမှ သာနေပြီး ကျွန်တော့်ကို လရောင် ခတ်ဖျန်းနေသည်။

ဒေါက်တာဒရက်နှင့် ကျွန်တော် ပြတိုက်ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်နေ သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို တုတ်ခိုင်သော ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့၏ လည်ပင်းများက လဆီသို့ လှမ်းပြုလျက် ရှိနေကြသည်။

ခေါင်မိုး အမိုးပြားများက ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ပြတ်ရှုရာများ ဖြစ်စေ သည်။ ကျွန်တော် ဟိုဖက် ဒီဖက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သာ ရှိသည်။

ရုတ်တရက် မိုနာက ကျွန်တော်တို့အထက် လေထဲသို့ လွင့်မြော ကာသည်။

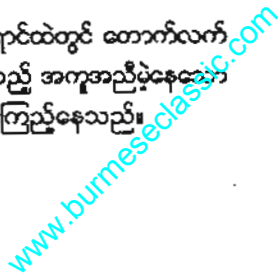
“ပိုက်ဆံတွေယူပါ။ ငါ မင်းကို ပိုက်ဆံတွေ ပေးပါ့မယ်။ ပြီးတော့ နေအတွက် ကောင်ကလေးတွေ ငါ ထားခဲ့မယ်။ ငါ့ကို လွှတ်ပေးပါ။ မင်း

အိမ်ကပ်မက်ပူးတာတွေထက် ပိုမိုများပြားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ငါ ပေးပါ့မယ်” ဒေါက်တာဒရက်က တောင်းပန်သည်။

မိုနာက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောပြီး သူ၏ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံကို ငါ အိပ်မက် မမက်ဘူး ဒေါက်တာ။ ငါ သွေးတွေကို အိမ်ကပ် မက်တယ်”

ကျွန်တော်တို့၏ လည်ပင်းများက လရောင်ထဲတွင် တောက်လက် ကျွန်တော် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အတုအတူအနှောင် ခံထားရသည့် အကူအညီမဲ့နေသော ကျွန်တော်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူမက စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

“အခုလောကီပဲယ့် စားခွဲတစ်ခွဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ မင်း
ခဏနေကြည့်။ မင်းတို့အဖွဲ့က ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို ငါ ရှာပြီး ဒီ
ခေါ်လာ ဦးမယ်”

သူမက ပြောသည်။

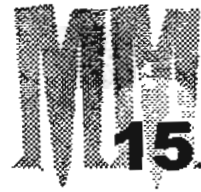
“မင်း ဒီလိုနည်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဒေါက်တာဒရက်က ကြုံးဝါးသည်။

“မှားတယ် ဒေါက်တာ”

မိနာလီဇာက သူ့ကို စကားဖြင့် မေးသည်။

“မင်း မိနာလီဇာကို သိုးယူဖို့အတွက် ဒီကို လာတယ်။ ကဲ အ

မိနာလီဇာက မင်းကို သိုးတော့မယ်”

ဒေါက်တာဒရက် ကျွန်တော့်ကို မြင်းဖြင့် ပြတိုက်ထဲ သယ်ဆောင်
ထားနေစဉ်တွင် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမနှင့် ကာဗင်ဒါတို့က ရေနုတ်မြောင်းမှ
ခေါ်လာကြသည်။ ရေနုတ်မြောင်းက ရှေးဟောင်းရေနုတ်မြောင်းဖြစ်ပြီး ချောက်ဖွဲ့
နေသော ကျောက်တုံးများ၊ စီထားကာ ပြတိုက်မြေအောက်ထပ်အနက်ထဲသို့
ညီတည်နေသည်။

ပန်းချီကားချပ်အဟောင်းများနှင့် ပန်းချီကားချပ်ဘောင်များ ရပြု
နေသော ထိုနေရာမှ အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းထဲတွင် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမ
နှင့် ကာဗင်ဒါတို့က မိရိကလေးတစ်လုံးထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ လေ
ထုက အေးစက်ပြီး အောက်စော်နံ့နေသည်။

“ဒေါက်တာဒရက် ပန်းချီကားရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါတို့ ရေနုတ်
မြောင်းထဲက ထွက်ကြမယ်။ မင်း ကောင်းကောင်းနေရင် ငါ ဒါကို အသုံးပြုရ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း လွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားရင် ဒါမှမဟုတ် ရီရီး
စိတ်မိုက်မိမဲ လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်း အရင်ဦးဆုံး ခံစားသွားရလိမ့်မယ်”

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ရှင်းပြသည်။ သွားဆရာဝန်၏ ဆေးထိုး
ခန်းကို ကာဗင်ဒါ၏ လည်ပင်း၌ တော့ကိုင်ထားသည်။

ထို့နောက် အချိန်မီနစ်များ ကုန်လွန်သွားသောအခါ ခရမ်းရောင်
ဆံပင်မမ ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ လက်ပတ်နာရီကို သူမ တင်ပါကြည့်
သည်။

“အခုလောက်ဆို သူတို့ ပြန်ရောက်သင့်ပြီ”

သူမက ပင်ပန်းနွမ်း နယ်စွာ ပြောသည်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

ကာမင်ဒါ စိတ်ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်ထိတ်ထိတ်
မျှဖြင့် လင်းလက်နေသော အိပ်ထိပ်ဖျားကို သူမ စိုက်ကြည့်နေသည်။
ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမ သူမကို သတ်ရန်အတွက် တုံ့ဆိုင်းနေမည် မဟုတ်သည်
ကို သူမ သိသည်။ ပြည့်ကြပ်နေသော ဝိရိတစ်လုံးထဲတွင် သူမတစ်ယောက်
တည်း သေဆုံးနေပြီး သူမ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို သူမ၏ ဝိဘာများ မည်သို့
အခါမှ သိကြရမည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ခုခု မှားသွားပြီလား။ လုံခြုံရေးအချာ
ပေးသံများကို သူမ မကြားရပေ။ ပြတိုက်သည် အုတ်ဂူတစ်ခုကဲ့သို့ တိတ်
ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ မမှားယွင်းလျှင် ဒေါက်တာ
ဒရက်နှင့် ရီရီး အဘယ့်ကြောင့် ပြန်မလာသနည်း။

ထို့နောက်တွင် သူမ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေးတစ်
ကို တွေးမိသွားသည်။ ရီရီးကို ဒေါက်တာဒရက် သတ်လိုက်လျှင် မည်သို့
မည်နည်း။ သူမကိုလည်း သူ သတ်ဖြတ်ရန် လာနေလျှင် မည်သို့လုပ်မည်
နည်း။

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက သူမ၏ အိတ်ထောင့်ထဲမှ သွားဆရာ
မှန်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သေးငယ်သော သတ္တုလက်ကိုင်ကလေး
သူမ လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါက သွားဆရာဝန်တွေ အသုံးပြုတဲ့ ကြည့်မှန်နဲ့တူတာပဲ
ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ဒေါက်တာရဲ့ အတော်ဆုံး တီထွင်မှုတစ်ခုပဲ။ ဒါက
သေးငယ်တဲ့ ရေဒါပေါ့။”

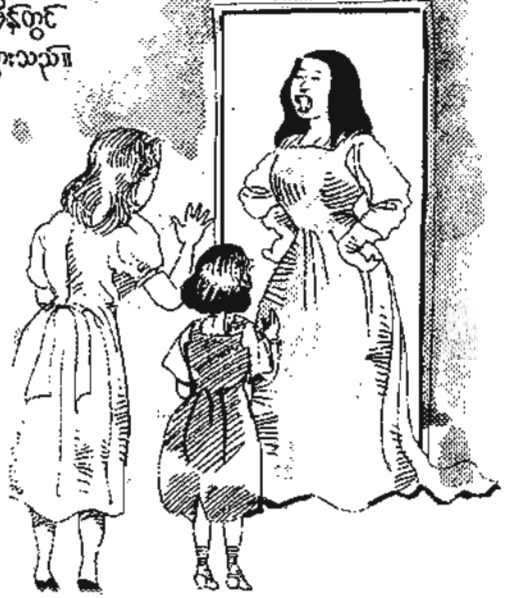
သူမက ကာမင်ဒါကို ပြောသည်။

တဒီဒီမြည်သံကို ကာမင်ဒါ ကြားရသည်။ ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမ
မှန်ကို ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ပြီး လေထဲတွင် ကိုင်လျက် တဖြည်းဖြည်း
လှည့်လိုက်သည်။

ဒီ ဒီ ဒီ ဒီ

ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက မှန်ထဲတွင် ဖော်လာသော လှိုင်းထွန်း
ကို စိုက်ကြည့်သည်။

ဒါ တစ္ဆေပဲ
ခေါင်ဒါက ချာသံကုန်ကြောက်သည်။
ရီရီး ဒီနာက
ခေါင်ဒါလိုက်ရာ သူမ၏
အတွေးများက
ခေါင်ဒါရောင်ခြည်ဖြင့်
ခေါင်ဒါ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ ထူးဆန်းတယ်။ အချက်ပေးတုန်းပြန်မှု ငါ ရပြီ။ ဒါပေမယ့်
ခေါင်ဒါပြန်ထဲက မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဟာ ခေါင်ဒါပေါ်က လာနေပုံရတယ်”
သူမက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။
ကာမင်ဒါ တုန်ယင်သွားသည်။
“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီကားချပ်ကို ခိုးပြီး ခေါင်ဒါပေါ်ယူသွားရ

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှာကြည့်ရင် ကောင်းမယ်။
ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

သူမက ဗီဂိုတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကာဗင်ဒါကို အလင်းရောင်မှိုနီမှိုနီတွန့်
ထားသော အလုပ်ခန်းထဲသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ပန်းချီကားအဟောင်း
များ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေသည်။ တချို့က ဘေး၌ ရှိနေကြသည်။ ဤနေရာ
သည် ပန်းချီကားအဟောင်းများကို ပြင်ဆင်သိမ်းဆည်းနေရာဖြစ်ကြောင်း
ကာဗင်ဒါက မှတ်ယူလိုက်သည်။

သူတို့ မြေလှမ်းအနည်းငယ်သာ သွားရသေးစဉ် အလုပ်ခန်းတံခါး
ပွင့်ထွက်သွားသည်။

သူတို့ရှေ့၌ ရပ်နေသူမှာ မိုနာလီဇာနှင့်တူသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဂါဝန်က ကြေးမူနေပြီး ဆံပင်များက ရှုပ်ပွေ့
ကာ မျက်လုံးထဲ၌ ရူးသွပ်သောအကြည့် ရှိနေသည်။

“ဒါ တစ္ဆေပဲ”

ကာဗင်ဒါက အသံကုန်အော်သည်။

ထိုအခါ မိုနာက ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ သူမ၏ အစွယ်များက အလင်း
ရောင်မှိုနီမှိုနီတွင် လက်မနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ပါလား။ မင်းတို့ကို ငါ နေရာအနှံ့လိုက်ရှာနေတာ”

ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်က လှုပ်သွားသည်။

ယိုနေသော ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမကဆီသို့ သူမ ပြေးလာသည်။
ရင်းက ကာဗင်ဒါစောင့်မျှော်နေသော အခွင့်အရေး ဖြစ်သည်။

သူမ ရင်ဘာဒိန်းဒိန်းခုန်လျက် အစိတ်အပိုင်း ခိုင်ပင်ထိုးငင်ကာ ပန်း
ကားခုံများကို တွန်းတိုက်ကာ အပေးကမ်းဆုံး အခန်းထောင့်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

၈၇၃

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နှင့် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမနှင့် လုံးထွေးသက်ဖုတ်
သည်ကို ကာဗင်ဒါက ကြည့်နေသည်။ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံများက
အမှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
ကာဗင်ဒါ အသက်အောင့်ထားသည်။ ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမကို

ခန်းထဲမှ မိုနာ ဆွဲထုတ်ယူသွားသည်ကို သူမ တွေ့မြင်ရသည်။ တံခါးသို့
ရောက်လျက် ပိတ်သွားသည်။

အလုပ်ခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းနေ
သည့် ဘာမှ မလှုပ်ရှားပါ။ ကာဗင်ဒါက အမှောင်ထဲတွင် ခံအာဇာနည်
ခန်းတစ်ခုနောက်တွင် ဝပ်နေပြီး ရူးသွပ်သော သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ပြန်
လာကို စောင့်မျှော်နေသည်။ သို့သော် သူမ ပြန်မလာပါ။

ခေါင်မိုးပေါ် သူမ သွားရမည်ကို ကာဗင်ဒါ သိသည်။ မီရိုးကို
ထိုင်နေရာ၌ တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်။ သူမ၏ အကူအညီကို သူ ထိုင်နေရာ၌
မရနိုင်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့ကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် အမျိုးသမီးလက်မှ
မည်သို့ ကယ်တင်ရမည်နည်း။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမခေါင်းထဲတွင် အစီအစဉ်တစ်ခု ပေါ်လာ

ပြတိုက်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော တစ္ဆေများ ပြည့်နှက်နေဟန် ငှာ
သည်။ ထို့ကြောင့် အမြေက သူ့ဘို့ထဲမှ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပြန်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။
ထော်တတ်ထရပ်ပြီး ခုံတန်းတစ်ခုဆီသို့ အသာအယာ သွားသည်။
ထိုအခါ ထူးဆန်းသောအရာများကို သူမ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ အိုးကစ်လုံးကို သူမဖွင့်ပြီး
ကြည့်သည်။ ရေခေးတွေပါလား။

ဆေးအိုးထဲကို သူမ လက်ချောင်းနှစ်လိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်နှာထဲ
ဆေးများ သုတ်လိုက်သည်။ ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကွဲနေသော မှန်တစ်ခု
ကို တွေ့ရပြီး သူမကိုယ်သူမ ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ဆေးများထပ်သုတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားသုတ်ဆေးအိုးများကို သူမ ဖွင့်လိုက်ပြီး
တွေ့သမျှ အရောင်များဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

မကြာခင်၌ ထူးဆန်းသော ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ သတ္တဝါတစ်ကောင်
နှင့် သူမ တူသွားသည်။

သူမ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

တံခါးဆီသို့ သူမသွားပြီး မည်သူမှမရှိသော စင်္ကြံထဲသို့ ထွက်လာ
ကာ လှေကားဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

သို့သော် အလုပ်ခန်း၏ အခြားထောင့်တစ်နေရာတွင် ထူးဆန်း
သော သဏ္ဍာန်များ စုဝေးနေကြသည်ကို သူမ မတွေ့မြင်ချေ။ ထူးဆန်းသော
အဝတ်အစားများဖြင့် ရှေ့ခေတ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ၊ ဟောင်းစွမ်းသော
ပန်းချီကားချပ်များ အားလုံးထဲမှ ထွက်လာကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တီးတိုးစကားပြောကြသည်။

ကျွန်တော် ရုန်းကန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ကြိုးများ
ဇာ တင်းကြပ်လွန်းနေသည်။ ကျွန်တော့်အားတွင် ဒေါက်တာဒရက် ညည်း
အားနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ခရမ်းရောင်ဆိပ်ပင်မမ အော်ဟစ်နေသည်။
ကျွန်တော်တို့အထက်တွင် ဝေ့ဝဲနေသော မိုနာက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို
အားဖြင့် လျှက်နေသည်။

ရုတ်တရက် ခေါင်မိုးတံခါးပွင့်သွားပြီး ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှထဲ
မှ နှင် အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်သော သတ္တဝါ ပေါ်လာသည်။ ၎င်း၏ မျက်နှာက
အလွန်အမင်း အရောင်များဖြယ်ထားကာ ၎င်းက လက်စားချေဖို့ရှာနေသော
သူ့ဆူဖုတ်ကောင်ကဲ့သို့ ထိုနေရာတွင် ရပ်နေသည်။

မိုနာ၏မျက်နှာ ထိတ်လန့်ပုံပေါ်သွားသည်။
“ပြတိုက်သရဲ”

သူမက အော်သည်။

ထူးဆန်းသောသဏ္ဍာန်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရွေ့လျားလာသည်။
၎င်းက အမိုးကျောက်ပြားကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး အော်ဟစ်လိုက်

ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်ပါ။
“ကားပင်ဒါ သတိထားပါ”
ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်သည်။
မိုနာက ထ,ရယ်လိုက်သည်။
“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ”

ကာဗင်ဒါသိသို့ သူမ ပြေးဆင်းချလာသည်။

“အခု မင်းတို့အားလုံးကို ငါ မိဖြီ”

ကာဗင်ဒါကို လဲကျသွားသောနေရာမှ သူမ ဆွဲယူနေသောအခါ လပြည့်ညက ခေါင်မိုးပေါ်သို့ အလင်းရောင် ဖြာကျလာသည်။

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသားကောင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူမ၏ အစွယ်များက သွားရည်များဖြင့် လက်နေသည်။ ကာဗင်ဒါ

၏ စူးရှသော အော်သံက သန်းကောင်ယံည၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲပြစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ခေါင်မိုးပေါ်၌ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများ ဆက်လက်ဖြစ်လာသည်။

ထူးဆန်းသော ယောက်ျား မိန်းမ ရာပေါင်းများစွာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ လှည့်ပတ်ဝေဝနေကြပြီး သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် နာကျင်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းများ ပြည့်လျှံနေကာ မိုနာကို သူတို့ လက်ညှိုးထိုးနေကြသည်။ သူတို့၏ အသံများက ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်နေကြသည်။

“မိုနာ မိုနာ မိုနာလီဇာ”

မိုနာက ကာဗင်ဒါကို ပစ်ချပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

ဝေဒနာဖြင့် သူမ အော်ဟစ်သည်။

ပြတိုက်တစ္ဆေများက မိုနာပေါ်သို့ ဝိုင်းအုံကျလာပြီး သူတို့၏ တွန့်လှုပ်နေသော သဏ္ဍာန်များအောက်တွင် သူမကို နစ်မြုပ်လိုက်၍ သူမ၏ အော်ဟစ်သံကို ဖိတ်ဖိတ်လှုပ်လှုပ်ကြသည်။ ခေါင်မိုးအစပ်မြင်ကွင်းထဲမှ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ရှေးဟောင်းသတ္တဝါတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့သို့လာပြီး ကျွန်တော်၏ ကြိုးကို ဖြေပေးသည်။

“ပန်းချီကားချုပ်က ဝိညာဉ်တွေ မင်းတို့ကို ကယ်တင်ဖို့ကတော့ အခု သွားလော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာကြနဲ့”

နဂါးသို့ရသွန်းစာယ

၎င်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

ကာဗင်ဒါ၏ လက်ကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လျက် ဒေါက်တာဒရက်နှင့် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမတို့ ခေါင်မိုးပေါ်၌ အတုတ်နှောင်ခံနေရဆဲ နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

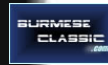
“သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

ရှေးခေတ်ဝိညာဉ်က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အရှက်ဦးနဲ့အတူ မိုးတွေ ရွာချလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါက သူတို့ရဲ့ ကောင်းဆိုးဝါးတွေကို အေးမြအောင် လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

၎င်းက ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

ကာမင်ဒါနှင့် ကျွန်တော် အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားပြီးသော အခါ လုံခြုံရေးအစောင့်များကို တစ်လှည့်လိုက်ကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ပြတိုက်ဝန်းအတွင်းသို့ ရဲကားများ အော်မြည်ဝင်ရောက်လာ ပြီး ရှေးဟောင်းလမ်းဆင်းကျောက်တုံးများပေါ် ကားဆီးတာယာကြိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒေါက်တာဒရက်နှင့် ခရမ်းရောင်ဆံပင်မမကို လက်ထိပ်ခတ်ခေါ် သွားကြသည်။

“ဒီညကို သတိရနေမှာပါ ခန့်။ ငါ ပြန်လာမယ်”

မကောင်းဆိုးဝါး သွားဆရာဝန်က ကျွန်တော်ကို ဦးဆောင်ချာလည် ပတ်လည်လျက် ဖြည့်ဖြိုး ရောက် တစ်လိုက်သည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

“ဒီညကို သတိရနေမှာပါ ခန့်။ ငါ ပြန်လာမယ်”
မကောင်းဆိုးဝါးသွားဆရာဝန်က ကျွန်တော်ကို ဦးဆောင်ချာလည် ပတ်လည်လျက် လှည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မင်း အချိန်အကြာကြီး ဘယ်ကိုမှ သွားရမှာ မဟုတ်ဘူး”
ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က သူ့ကို ခက်ထန်စွာ ပြောပြသည်။
ရဲစခန်းမှ ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဖျားကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် ကျွန်တော် တို့ စကားပြောကြသည်။

“မင်း ဘယ်မှာလဲ”
ကျွန်တော်အဖေက ဒေါသဖြစ်စွာ အော်သည်။
သို့သော် ဝားပြတိုက်မှုတစ်ခုအား ကျွန်တော်တို့ တားဆီးခဲ့ပုံကို ရဲများက ရှင်းပြသောအခါ သူ ငြိမ်သွားသည်။
ထို့နောက် ရဲအရာရှိချုပ်က သူ့စာဖွဲ့နောက်မှ သတိအနေအထား ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ပြင်သစ်ပြည်သူတွေ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ချင်နေကြတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အမျိုးသားရတနာဖြစ်တဲ့ မိုနာလီဇာကို မင်းတို့ ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြ တယ်။ မင်းတို့ လိုချင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရမှာပါ”

သူက ဂုဏ်ယူစွာ အလေးပြုလျက် ပြောသည်။
ကာမင်ဒါမျက်လုံး လင်းလက်သွားသည်။ သူမ ဘာလိုချင်သည်ကို ခဏ်းမရှိ။ ရှေးဝယ်ထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးငွေစရာကောင်းသော အဝတ် အစားများ ရောင်းချသည့်နေရာသို့ သွားမည်။ ပြီးတော့ နံဓော်နေသော ဓမ္မဗျားများကိုဝယ်မည်။ ဟွန်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အရင်ဦးဆုံး ပြောလိုက်သည်။
“အင်း... ဒါက ပြင်သစ်ပြည် ပါဗီဇွီပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်အကြော်အလှော်တွေကို ပန်းကန်ပြားအကြီးဆုံးနဲ့ လိုချင်တယ်”
ရဲအရာရှိချုပ်က ပြောသည်။
ကာမင်ဒါက ကျွန်တော်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လေ့ရှိတယ်။